

Agatha Christie

Expresul de Plymouth

Alee Simpson, R. N.1, se urcă de pe peronul de la Newton Abbot într-un compartiment de clasa I al expresului de Plymouth. Un hamal îl urma cu un geamantan greu. Era pe punctul de a-i face vânt pe grătarul pentru bagaje, când tânărul marinar îl opri.

— Nu, lasă-l pe scaun, îl pun eu sus mai târziu. Poftim.

— Mulțumesc, domnule.

Hamalul se retrase cu un bacșiș gras. Ușile se închiseră și o voce de stentor strigă: „Numai spre Plymouth. Legătură pentru Torquay Plymouth, următoarea stație”. Apoi se auzi un fluierat și trenul porni ușor din gară.

Locotenentul Simpson era singur în compartiment. Aerul de decembrie era rece și închise geamul. Apoi inspiră într-o doară și se încruntă. Ce miros venea! Îi reamintea de timpul petrecut în spital și de operația la picior. Da, cloroform; asta era!

Coborî geamul din nou și-și schimbă locul pentru unul cu spatele la locomotivă, își scoase pipa din buzunar și o aprinse. Câtva timp stătu liniștit, uitându-se afară în noapte și fumând.

Apoi se ridică și, deschizându-și valiza, scoase niște ziare și reviste și, închizând-o la loc, se strădui s-o bage sub scaunul de vis-a-vis, fără succes. Ceva ascuns nu-i permitea. O împinse mai tare și cu mai multă nerăbdare, dar, totuși, jumătate din ea rămânea în afară.

De ce dracu nu intră? Își zise și, trăgând-o în afară de tot, se aplecă și se uită sub scaun...

O clipă mai târziu un țipăt răsună în noapte și trenul cel lung se opri, fără să vrea, ascultător la tragerea semnalului de alarmă.

— Mon ami, spuse Poirot, știu că ai fost foarte interesat de

misterul din expresul de Plymouth. Citește asta!

Am luat nota pe care mi-o întinsese peste masă. Era scurtă și la obiect.

Dragă domnule, V-aș fi recunoscător dacă îmi veți face o vizită cât de curând veți crede de cuviință.

Al dumneavoastră, Ebenezer Halliday

N-am făcut imediat legătura, așa că m-am uitat întrebător la Poirot.

În loc de răspuns, apucă ziarul și citi tare: „O descoperire senzațională a fost făcută noaptea trecută. Un tânăr ofițer de marină, care se reîntorcea la Plymouth, a găsit sub scaunul din compartimentul său cadavrul unei femei înjunghiate în inimă. De îndată, ofițerul a tras semnalul de alarmă și trenul a fost oprit. Femeia, care avea în jur de 30 de ani și era elegant îmbrăcată, nu a fost încă identificată”.

— Și, mai târziu am dat peste asta: „Femeia găsită moartă în expresul de Plymouth a fost identificată ca doamna Rupert Carrington”.

— Ei, vezi acum, prietene? Sau, dacă încă nu, îți mai spun și asta: doamna Rupert Carrington a fost, înainte de căsătorie, Flossie Halliday, fiica bătrânului Halliday, regele oțelului din America.

— Și el a trimis după tine? Splendid!

— I-am făcut un mic serviciu în trecut; o afacere cu niște acțiuni la purtător. Și, odată, când am fost la Paris pentru o vizită regală, mi-a fost arătată domnișoara Flossie. La jolie petite pensionnaire! Ea avea și o zestre frumoasă! Aceasta a dus la necaz. A făcut o alegere proastă.

— Cum s-a întâmplat?

— Un anume conte de la Rochefour. Un bien mauvais sujet! Un tip nepotrivit, cum ați spune voi. Un aventurier, pur și simplu, care știa cum să atragă o tânără romantică. Din fericire, tatăl ei a aflat la timp. A dus-o degrabă înapoi în America. Acum câțiva ani am auzit de căsătoria ei, dar nu știu nimic despre soț.

— Hm, am zis. Onorabilul domn Rupert Carrington nu stă pe roze după toate socotelile. Cred că a intrat bine în toți banii și

mi-l imaginez pe bătrânul Halliday apărând la timp. Aș zice că greu i s-ar putea găsi perechea unui tânăr ticălos prezentabil, foarte manierat și fără nici un fel de scrupule.

— Ah, biata fată! Elle n'est pas bien tombée!

— Îmi închipui că el i-a dat de înțeles de la început că banii și nu altceva l-au atras la ea. Cred că s-au îndepărtat aproape imediat. În ultimul timp am auzit vorbindu-se despre un divorț definitiv.

— Bătrânul Halliday nu e prost. El nu ar lăsa să i se ducă banii ei pe apa sâmbetei.

— Chiar așa. Oricum, știu precis că domnul Rupert se zice că este extrem de strâmtorat.

— Aha! Tocmai mă întrebam...

— Ce te întrebai?

— Prietene dragă, nu sări la mine chiar așa. Văd că te interesează. Ce-ar fi să mă însoțești la domnul Halliday. E o stație de taxiuri la colț.

Câteva minute au fost suficiente pentru a ajunge la superba casă din Park Lane, închiriată de magnatul american. Am fost conduși în bibliotecă și aproape imediat a apărut uni bărbat înalt și voinic, cu ochi pătrunzători și o bărbie ascuțită.

— Domnul Poirot? Întrebă domnul Halliday. Cred că nu este nevoie să vă spun pentru ce am apelat la dumneavoastră. Ați citit în ziare. Și eu nu sunt omul care să stea mult pe gânduri. Am auzit că sunteți la Londra și mi-am reamintit ce treabă bună ați făcut cu acțiunile acelea. Nu uit pe nimeni. Am pus pe roate Scotland Yard-ul, dar vreau să am și omul meu. Banii nu sunt o problemă. Toți dolarii i-am adunat pentru fetița mea... Și-acum că s-a dus, am să cheltui până la ultimul cent să-l prind pe nenorocitul de ticălos care a făcut-o! Înțelegeți? Așa că-i treaba dumneavoastră să-mi dați „marfa”.

Poirot se înclină.

— Accept, domnule, cu atât mai mult cu cât am văzut-o pe fiica dumneavoastră la Paris de mai multe ori. Și-acum am să vă întreb să-mi spuneți ceva despre împrejurările călătoriei ei la Plymouth și orice alte detalii care v-ar părea utile în acest caz.

— Bine, pentru început să vă spun că nu se ducea la Plymouth. Se ducea la o petrecere la Avonmead Court, locuința ducesei de Swansea. A plecat din Londra, de la Paddington la ora 12 și 14 minute și a ajuns la Bristol (unde trebuia să schimbe trenul) la ora 2 și 50 de minute. Expresurile de Plymouth, desigur, merg prin Westbury și nu se apropie de loc de Bristol. Cel de ora 12 și 14 minute merge fără să se oprească până la Bristol, după care are stații la Weston, Taunton, Exeter și Newton Abbot. Fiica mea călătorea singură în compartimentul care-i fusese rezervat până la Bristol, camerista ei aflându-se într-un compartiment de clasa a III-a în vagonul următor.

Poirot încuviință și domnul Halliday continuă:

— Petrecerea de la Avonmead Court urma să fie una grozavă, cu mai multe baluri și, în consecință, fata mea își luase cu ea aproape toate bijuteriile, în valoare de circa 100 000 de dolari.

— Un moment, îl întrerupse Poirot. Cine ținea bijuteriile? Fata dumneavoastră sau servitoarea?

— Fata mea întotdeauna le ținea la ea, într-o casetă mică albastră marocană.

— Continuați, domnule.

— La Bristol, servitoarea, Jane Mason, a luat bagajul și haina stăpânei sale, care erau la ea, și a venit la ușa compartimentului lui Flossie. Spre marea ei surpriză, fata mea i-a spus că nu coboară la Bristol, ci merge mai departe, îi ordonă servitoarei să ia valiza și să o depună la camera de bagaje din gară. Apoi putea să servească un ceai la bufet, dar trebuia să-și aștepte stăpâna în gară, care avea să se reîntoarcă la Bristol cu un alt tren în cursul după-amiezii. Deși foarte uimită, servitoarea făcu așa cum i se spusese. A dus valiza la bagaje și a băut ceai. Dar tren după tren veneau și stăpâna nu apărea. După sosirea și a ultimului tren, lăsă valiza unde era și se duse la hotelul de lângă gară pentru noapte, în dimineața aceasta a citit despre tragedie și s-a întors acasă cu primul tren.

— Nimic n-ar putea justifica brusca schimbare a programului

de către fiica dumneavoastră?

— Uitați despre ce e vorba. După Jane Mason, la Bristol, Flossie nu mai era singură în compartimentul ei. Mai era un bărbat care se uita pe fereastră, așa încât ea nu i-a putut vedea fața.

— Trenul are un coridor, nu-i așa?

— Da.

— Pe ce parte era coridorul?

— Pe partea peronului. Fata mea a stat pe coridor cât timp a vorbit cu Mason.

— Și nu vă îndoiiți nici o clipă, mă scuzați! Poirot se ridică și îndreptă cu grijă trusa de scris de pe birou, care era puțin strâmbă.

— Je vous demande pardon, continuă el, luând iar loc. Mă enervează când văd ceva strâmb. Ciudat, nu? Voiam să zic, domnule, că nu există nici o îndoială în mintea dumneavoastră în legătură cu faptul că aceea întâlnire neașteptată ar fi cauza schimbării bruște de plan a fetei dumneavoastră.

— Pare singura presupunere rezonabilă.

— N-aveți idee cine ar putea fi domnul în chestiune?

Milionarul ezită o clipă, apoi răspunde:

— Nu, nu știu de loc.

— Acum, în legătură cu descoperirea corpului.

— A fost descoperit de un tânăr ofițer de marină care a dat imediat alarma. Era un doctor în tren, care a examinat corpul. Ea a fost adormită mai întâi cu cloroform și apoi înjunghiată. El a fost de părere că era moartă de vreo patru ore, așa că trebuie să se fi întâmplat imediat după ce expresul a plecat din Bristol, probabil până la Weston, sau între Weston și Taunton.

— Și caseta cu bijuterii?

— Domnule Poirot, caseta cu bijuterii a dispărut.

— Încă un lucru, domnule. Cui îi revine averea fetei dumneavoastră la moartea ei?

— Flossie a făcut un testament imediat după căsătorie, lăsând totul soțului ei. Ezită o clipă, apoi continuă: pot să vă

spun, domnule Poirot, că-l consider pe ginerele meu un ticălos fără principii și că, la sfaturile mele, fata mea era pe punctul de a se despărți legal de el, ceea ce nu era o problemă dificilă. I-am pus banii pe numele ei în așa fel încât el nu se putea atinge de ei în timpul vieții, dar, deși trăiau cu totul despărțiți de câțiva ani, îi acoperea frecvent cererile de bani ca să evite un scandal public. Totuși, eu eram hotărât să pun capăt acestei chestiuni, Până la urmă, Flossie a acceptat și avocații mei au primit împuternicirea să înceapă procedurile de divorț.

— Și unde este domnul Carrington?

— La Londra. Cred că a fost în provincie ieri, dar s-a întors aseară.

Poirot se gândi puțin. Apoi zise:

— Cred că asta-i tot, domnule.

— Vreți să o vedeți pe servitoarea Jane Mason?

— Dacă se poate?

Halliday sună dintr-un clopoțel și-i dădu un ordin scurt valetului.

După câteva minute Jane Mason intră în cameră – o femeie respectabilă, cu trăsături dure, lipsită de emoții în fața tragediei, cum numai un bun servitor poate fi.

— Îmi permiteți să vă pun câteva întrebări? Stăpâna dumitale, arăta ca de obicei înaintea plecării de ieri dimineată? Nu era emoționată sau agitată?

— O, nu, domnule!

— Dar la Bristol nu era cumva schimbată?

— Ba da, foarte supărată, atât de nervoasă că nu părea să știe ce spune.

— Ce-a spus exact?

— Ei bine, domnule, după câte îmi amintesc a spus așa: „Mason, mi-am schimbat planurile. S-a întâmplat ceva, vreau să zic că nu mai cobor aici. Trebuie să merg mai departe. Dă jos valiza și pune-o la bagaje; apoi servește un ceai și așteaptă-mă în gară.” Să vă aștept aici, doamnă? Am întrebat. „Da, da. Nu pleca din gară. O să vin cu un tren mai târziu. Nu știu când. Nu cred că foarte târziu.” Foarte bine, doamnă, am spus eu. Nu era de competența mea să pun întrebări, dar mi s-a

părut foarte straniu.

— Nu semăna cu stăpâna dumitale, nu?

— Parcă nu era ea, domnule.

— La ce te-ai gândit?

— Ei bine, domnule, m-am gândit că era din cauza domnului din compartiment. N-a vorbit cu el, dar s-a întors o dată sau de două ori, ca și cum l-ar fi întrebat dacă e bine ce face.

— Dar n-ai văzut fața domnului?

— Nu, domnule, a stat cu spatele la mine tot timpul.

— Poți să-l descrii cumva?

— Avea un pardesiu galben deschis și o șapcă. Era înalt și subțire și părul de la spate era negru.

— Nu-l cunoșteai?

— O, nu, nu cred.

— Nu era cumva stăpânul dumitale, domnul Carrington?

Mason parcă tresări.

— O, nu cred, domnule!

— Dar nu ești sigură?

— Era cam de talia stăpânului, domnule, dar nu m-am gândit niciodată să fie el. Îl vedeam atât de rar. N-aș putea spune că n-a fost el!

Poirot ridică un ac cu gămălie de pe covor, se încruntă la el sever și apoi continuă:

— Ar fi fost posibil ca bărbatul să se fi urcat în tren la Bristol, înainte ca tu să ajungi la compartiment?

Mason a stat pe gânduri.

— Da, domnule, cred că ar fi putut. Compartimentul meu era foarte aglomerat și mi-au trebuit câteva minute pentru a coborî... Apoi, era o mare mulțime pe peron și asta m-a făcut să întârzi din nou. Dar el ar fi avut numai un minut sau două pentru a vorbi atunci cu stăpâna. Am considerat că venise de-a lungul coridorului

— Asta-i mai probabil, cu siguranță.

Poirot făcu o pauză și era tot încruntat.

— Știți cum era îmbrăcată doamna? Ziarele dau detalii, dar aș vrea să mi le confirmați.

— Purta o tocă din blană de vulpe cu un voal alb cu puncte

și un taior frez – o nuanță care-i numită electrică.

— Hm, cam izbitor.

— Da, remarcă domnul Halliday. Inspectorul Japp speră că asta ne-ar putea ajuta să fixăm locul unde s-a produs crima.

Oricine a văzut-o și-ar aduce aminte de ea.

— Précisément! Mulțumesc, domnișoară.

Servitoarea părăsi camera.

— Ei bine, se ridică brusc Poirot. Asta-i tot ce pot să fac aici, în afară de faptul, domnule, de a vă cere să-mi spuneți totul, dar absolut totul!

— Dar așa am făcut.

— Sunteți sigur?

— Absolut.

— Atunci nu mai este nimic de spus. Trebuie să refuz cazul.

— De ce?

— Pentru că nu ați fost sincer cu mine.

— Vă asigur...

— Nu, îmi ascundeți ceva. Urmă o pauză și, apoi, Halliday scoase o bucată de hârtie din buzunar și i-o întinse prietenului meu.

— Cred că la asta vă referiți, domnule Poirot, deși, cum de știți de ea, îmi întrece orice închipuire!

Poirot zâmbi și despături hârtia. Era o epistolă cu un scris fin, înclinat. Poirot o citi cu glas tare: „Chère Madame, Aștept cu nerăbdare și infinită plăcere fericirea de a vă întâlni din nou. După răspunsul vostru atât de amabil la scrisoarea mea, cu greu îmi stăpânesc nerăbdarea. N-am uitat niciodată acele zile de la Paris.

Este îngrozitor că trebuie să părăsiți Londra mâine. Totuși, foarte curând și poate mai repede decât vă gândiți, o să am bucuria de a revedea încă odată doamna a cărei imagine mi-a stăpânit întotdeauna inima.

Primiți, chère madame, toate asigurările celor mai devotate și neschimbate sentimente ale mele.

Armand de la Rochefour”

Poirot îi dădu înapoi scrisoarea lui Halliday și se înclină.

— Îmi imaginez, domnule, că nu știati că fata

dumneavoastră intenționa să-și reînnoiască legătura cu contele de la Rochefour.

— A venit ca un trăsnet pentru mine! Am găsit această scrisoare în geanta ei. După cum posibil știți, domnule Poirot, acest așa-numit conte este un aventurier de cea mai proastă speță.

Poirot fu de acord.

— Dar vreau să știu cum de-ați aflat de existența acestei scrisori?

Prietenul meu zâmbi.

— Domnule Halliday, n-am știut. Dar pentru a lua urme de pași și a recunoaște scrum de țigară nu-i suficient pentru un detectiv. El trebuie să fie și un bun psiholog! Știam că nu vă plăcea și că nu aveți încredere în ginerele dumneavoastră. El beneficiază de pe urma morții fiicei dumneavoastră.

Descrierea servitoarei privind bărbatul misterios concordă suficient cu o recunoaștere a sa. Totuși, nu vă interesează această urmă! De ce? Pentru că bănuielile dumneavoastră merg într-o altă direcție. De aceea ascundeți ceva.

— Aveți dreptate, domnule Poirot. Am fost sigur de vina lui Rupert până ce am găsit această scrisoare. M-a tulburat îngrozitor.

— Da. Contele zice: „foarte curând și poate mai repede decât vă gândiți”. Evident, el nu vroia să aștepte până când ați fi prins de veste de reapariția sa. El a fost cel care a călătorit de la Londra cu trenul de ora 12 și 14 minute și a venit de-a lungul coridorului la compartimentul fiicei dumneavoastră? Dacă îmi amintesc exact și contele de la Rochefour este înalt și brunet!

Milionarul aprobă din cap.

— Ei bine, domnule, vă spun bună ziua. Scotland Yard-ul are, presupun, o listă a bijuteriilor.

— Da. Cred că inspectorul Japp e acum aici, dacă vreți să-l vedeți.

Japp era un vechi prieten de-al nostru și l-a întâmpinat pe Poirot cu un fel de dispreț plin de afecțiune.

— Și ce mai faci, domnule? Nu e nici o răcă între noi deși

avem metode diferite de a aborda lucrurile. Ce mai fac „micile celule cenușii”? Ei, se întăresc?

Poirot se luminează tot.

— Funcționează, bunul meu Japp; pe cinstea mea că da!

— Atunci e în regulă. Crezi că a fost onorabilul Rupert sau un escroc? Supraveghem toate locurile, desigur. Vom ști dacă sclipiciurile vor fi plasate, pentru că cel ce a făcut-o n-o să le țină să admire cum sclipesc. E puțin probabil! Încerc să descopăr unde a fost ieri Rupert Carrington. E ceva învăluit în mister. Am pus un om să-l urmărească.

— Ți-ai luat o mare precauțiune, dar o zi mai târziu, remarcă Poirot cu blândețe.

— Întotdeauna faci câte-o glumă, domnule Poirot. Gata, am zburat la Paddington. Bristol, Weston, Taunton, asta-i cursa mea. La revedere.

— Treci pe la mine în seara asta să-mi spui ce-ai aflat?

— Desigur, dacă mă întorc.

— Acest inspector bun crede că materia e veșnic în mișcare, murmură Poirot, când prietenul nostru pleacă. Umblă, măsoară urmele, adună noroi și scrum! Este extrem de ocupat! Este neînchipuit de zelos! Și dacă îi aduc vorba de psihologie, știți ce face? Zâmbește! Și probabil își spune în sinea lui: „Bietul bătrânel Poirot îmbătrânește! Devine senil!” Japp face parte din „tânăra generație care bate la ușă”. Și, pe onoarea mea! Sunt așa de ocupați cu bătutul la ușă, încât nu observă că ea este deschisă!

— Și ce veți face?

— Pentru că avem carte blanche, am să cheltui trei penny ca să dau un telefon la hotelul Ritz, unde trebuie să fi observat că stă contele nostru. După care, pentru că picioarele îmi sunt puțin greoaie și pentru că am strănutat de două ori, am să mă întorc în apartamentul meu și am să-mi fac un ceai tare pe lampa cu spirit.

L-am revăzut pe Poirot a doua zi dimineață când l-am găsit terminându-și liniștit micul dejun.

— Ei? Am întrebat nerăbdător. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Dar Japp?
— Nu l-am văzut.
— Conteale?
— A plecat de la Ritz, alaltăieri.
— În ziua crimei?
— Da.

— Asta rezolvă treaba! Rupert Carrington este exclus.
— Pentru că De la Rochefour a plecat de la Ritz? Te cam grăbești, prietene.

— Oricum, trebuie urmărit, arestat! Dar care ar putea fi motivul său?

— Bijuterii în valoare de o sută de mii de dolari reprezintă un motiv bun pentru oricine. Nu, nu, problema care mă frământă este: de ce s-o omoare? De ce să nu-i fure, pur și simplu, bijuteriile? Ea nu l-ar fi dat în judecată.

— De ce nu?

— Pentru că e femeie, mon ami. Ea l-a iubit o dată pe acest bărbat. Așa că ar fi suferit în liniște după cele pierdute. Și contele, care este un psiholog extrem de bun în privința femeilor – de unde și succesele lui – știa asta perfect de bine! Pe de altă parte, dacă Rupert Carrington ar fi omorât-o, de ce să-i ia bijuteriile care l-ar fi incriminat în mod fatal?

— Ca un prost.

— Poate că ai dreptate, prietene. Ah, iată-l pe Japp! Îl recunosc după cum bate la ușă.

Inspectorul strălucea a bună dispoziție.

— ‘mneața, Poirot. Tocmai m-am întors. Am făcut o treabă pe cinste! Și tu?

— Eu mi-am aranjat ideile, i-a răspuns placid Poirot.
Japp râse din toată inima.

— Tipule, îmbătrânești, făcu el, uitându-se spre mine. Asta nu-i pentru noi, tinerii, spuse el cu voce tare.

— Quel dommage! Replică Poirot.

— Ei bine, vrei să auzi ce-am făcut?

— Îmi permiți să ghicesc? Ai găsit cuțitul cu care a fost comisă crima lângă linia de cale ferată dintre Weston și Taunton și l-ai chestionat pe băiatul ce vinde ziare, care a

vorbit cu doamna Carrington la Weston?

Japp se schimbă la față.

— Cum naiba ai aflat? Să nu-mi spui mie că de la acele zeități de „mici celule cenușii” ale tale!

— Sunt bucuros că recunoști și tu o dată că sunt atotputernice! Spune-mi, i-a dat băiatului un șiling bacșiș?

— Nu, o jumătate de coroană! Lui Japp îi revenise umorul și zâmbea. Cam extravagnanți, acești americani bogați!

— Și, în consecință, băiatul n-a uitat-o.

— Bineînțeles. Nu capeți așa ușor în fiecare zi jumătăți de coroană. Și-a luat la revedere de la el și a cumpărat două reviste. Una avea fotografia unei fete în frez pe copertă. „Asta mi s-ar potrivi”, spusese ea. O, își amintea perfect de ea. Ei bine, asta mi-a fost de-ajuns. După mărturia doctorului, crima trebuie să fi fost comisă înainte de Taunton. M-am gândit că ei aveau să arunce cuțitul imediat și am mers de-a lungul liniei ca să-l caut; și, bineînțeles, am dat de el. Am făcut cercetări la Taunton în legătură cu omul nostru, dar este o gară mare și a fost dificil să-l fi observat cineva. Probabil, s-a întors la Londra cu un alt tren mai târziu.

Poirot a fost de acord.

— Foarte probabil.

— Dar am găsit o altă veste când m-am întors. Bijuteriile se vând în toată regula! Smaraldul cel mare a fost amanetat aseară de un tip cunoscut de noi. Cine crezi că era?

— Nu știu, în afară de faptul că era un om scund. Japp se holbă.

— Da, așa e. E destul de scund. A fost Red Narky.

— Cine este Red Narky? Am întrebat eu.

— Un hoț de bijuterii deosebit de inteligent, domnule. Și nu e unul care să apeleze la crimă. De obicei lucrează cu o femeie – Gracie Kidd; dar se pare că ea n-a fost implicată de data asta, dacă nu cumva a șters-o în Olanda cu restul prăzii.

— L-ai arestat pe Narky?

— Se înțelege. Dar adu-ți aminte că-l vrem pe celălalt om, pe bărbatul care era cu doamna Carrington în tren. El a fost cel care a plănuțit toată afacerea. Dar Narky n-o să-și vândă un

tovarăș.

Am observat că ochii lui Poirot deveniseră foarte verzi.

— Cred, spuse el pe un ton blând, că ți-l pot găsi pe acel tovarăș al lui Narky.

— E una din micile tale idei, da? Îl fixă cu privirea pe Poirot. E splendid cum reușești să livrezi câteodată marfa, chiar și la vârsta ta. Norocos al naibii.

— Poate, poate, murmură prietenul meu. Hastings, pălăria mea. Și peria. Așa! Galoșii mei, dacă mai plouă încă! Nu trebuie să stricăm efectul bun al ceaiului ăla. Au revoir, Japp!

— Noroc bun, Poirot!

Poirot opri primul taxi pe care l-am întâlnit și i-a spus șoferului să meargă spre Park Lane.

Când am ajuns în fața casei lui Halliday, el coborî în tăcere, plăti șoferului și sună la intrare. Valetului, care ne deschise ușa, îi ceru ceva pe un ton grav și-am fost conduși imediat sus. Am urcat până la capătul scării și ni s-a arătat un mic dormitor curat.

Ochii lui Poirot cercetară de jur, împrejur camera și se opriră asupra unei valijoare negre, îngenunche în fața ei, cercetă etichetele de pe ea și scoase o sârmuliță din buzunar.

— Întreabă-l pe domnul Halliday, dacă-i atât de bun, să urce până aici, la mine, îi spuse peste umăr valetului.

Omul plecă și Poirot forță cu ușurință încuietoarea valizei cu o mână de profesionist. După câteva minute, încuietoarea cedă și el ridică capacul. Repede începu să cotrobăie printre lucrurile dinăuntru, aruncându-le pe dușumea.

Se auziră pași greoi pe scară și Halliday intră în cameră.

— Ce dracu faceți aici? Întrebă el, holbându-se.

— Domnule, căutam asta.

Poirot scoase din valiză un taior frez și o mică tocă din blană albă de vulpe.

— Ce faceți cu valiza mea?

M-am întors și-am văzut-o pe servitoarea Jane Mason care intrase în cameră.

— Fii bun și închide ușa, Hastings. Mulțumesc. Da și stai cu spatele în ea. Acum, domnule Halliday, permiteți-mi să v-o

prezint pe Gratie Kidd sau Jane Mason, care, curând, își va întâlni complicele, Red Narky, sub buna escortă a inspectorului Japp.

Poirot dădu din mână cu dispreț.

— A fost cât se poate de simplu!

El se servi din nou cu caviar.

— Întâi m-a șocat insistența servitoarei asupra hainelor cu care era îmbrăcată stăpâna sa. De ce era așa de interesată să ne îndrepte atenția spre ele? Mi-am dat seama că dispuneam numai de mărturia servitoarei în legătură cu misteriosul bărbat din compartimentul de la Bristol. În privința spuselor doctorului, doamna Carrington ar fi putut fi ucisă prea bine și înainte de a se ajunge la Bristol. În acest caz, servitoarea trebuia să fie un complice. Și dacă ea era complice, ea n-ar fi dorit ca vreo bănuială să planeze numai asupra ei. Hainele pe care le purta doamna Carrington erau de o alură izbitoare. De obicei, o servitoare știe foarte bine ce va purta stăpâna sa. Ca urmare, după Bristol, oricine vedea o doamnă într-un taior frez și cu o tocă de blană ar fi jurat imediat că o văzuse pe doamna Carrington. Am început să reconstitui. Servitoarea și-a făcut rost de haine asemănătoare. Ea și complicele său au adormit-o cu cloroform și-au înjunghiat-o pe doamna Carrington între Londra și Bristol, probabil, folosindu-se de avantajul unui tunel. I-au împins cadavrul sub un scaun și servitoarea îi ia locul. La Weston trebuie să se facă observată. Cum? După toate probabilitățile un vânzător de ziare era cel mai la îndemână. Ea s-a asigurat că el își va aduce aminte de ea, dându-i un bacșiș mare. I-a mai atras atenția asupra calorii hainelor ei, cu remarca despre una din reviste. După ce a plecat din Weston, a aruncat cuțitul pe fereastră pentru a marca locul unde crima s-ar fi produs și și-a schimbat hainele sau și-a pus un fulgarin lung peste ele. La Taunton coboară din tren și se întoarce la Bristol cât poate de repede, unde complicele ei a lăsat valiza la bagaje. Îi dă biletul și el se întoarce la Londra. Ea așteaptă pe peron, îndeplinindu-și rolul, se duce la hotel pentru o noapte și revine la Londra dimineată, exact cum a spus. Când Japp s-a întors din expediția sa, mi-a

confirmat toate deducțiile mele. Mi-a mai spus că un foarte binecunoscut escroc plasa bijuteriile. Știam că oricine era trebuia să fi fost opusul bărbatului descris de Jane Mason. Când am auzit că era Red Narky, care, întotdeauna, a lucrat cu Gracie Kidd, ei bine, am știut unde s-o găsesc.

— Și contele?

— Cu cât mă gândeam la asta, cu atât eram mai convins că el nu avea nimic de-a face cu acest caz. Acel domn își păzește cu prea multă grijă pielea ca să riște o crimă. Era în contradicție cu caracterul său.

— Domnule Poirot, spuse Halliday, vă datorez imens. Și cecul, pe care am să-l scriu după prânz, abia dacă se va putea ridica la valoarea obligației.

Poirot zâmbi cu modestie și murmură către mine: bunul Japp va primi felicitări oficiale, cum se cuvine, dar, deși a pus mâna pe Gracie Kidd, cred că eu am dat marea lovitură.

Misterul de la Hunter's Lodge

— În fond, murmură Poirot, e posibil ca să nu mor de data aceasta.

Am salutat remarca, ce venea de la un pacient în convalescență după o gripă, ca un semn de optimism benefic. Eu însumi fusesem primul care suferise de pe urma bolii. După aceea Poirot căzuse la pat. Stătea rezemat de perne, cu capul înfășurat într-un șal de lână și sorbea încet dintr-o băutură deosebit de dăunătoare, „tisane”, pe care i-o pregătisem potrivit indicațiilor sale. Privea cu plăcere un șir cu grijă aranjat de flacoane cu medicamente de pe policioara șemineului.

— Da, da, continuă micuțul meu prieten. O să fiu eu însumi din nou, marele Hercule Poirot, teroarea răufăcătorilor! Închipuiește-ți, mon ami, că mi se dedică un mic paragraf în „Society Gossip”. Sigur că da! Iată-l: „Haideți criminali, cu toții la treabă! Hercule Poirot – și credeți-mă, fetelor, face cât mai mulți Herculi!

— Detectivul preferat al societății noastre nu mai poate să vă prindă. De ce? Pentru că l-a prins gripa pe el!”

Am râs.

— Grozav, Poirot. Devii o celebritate. Și, din fericire, nu ai pierdut nimic deosebit de interesant, în acest răstimp.

— Asta-i adevărat. Puținele cazuri pe care a trebuit să le refuz nu mi-au lăsat nici un regret.

Proprietăreasa noastră își băgă capul pe ușă:

— E un domn jos. Zice că trebuie să-l vadă pe monsieur Poirot sau pe dumneata, căpitane. Pare să fie grăbit – și cu toate astea e un gentleman – v-am adus cartea lui de vizită.

Mi-a întins o bucățică de hârtie. „Mr. Roger Havering” scria pe ea.

Poirot făcu semn din cap spre bibliotecă și eu, ascultător, am scos „Who’s who”. Poirot mi-o luă și dădu repede paginile: „Al doilea fiu al celui de-al cincilea baron de Windsor. Căsătorit 1913, Zoe, a patra fiică a lui William Crabb”.

— Hm! Am făcut eu. Îmi închipui că este fata care juca la Frivolity, numai că își spunea Zoe Carrisbroock. Îmi amintesc că s-a căsătorit cu un tânăr din lumea bună, chiar înainte de război.

— Te-ar interesa, Hastings, să te duci jos și să auzi care anume este micul necaz al vizitatorului nostru? Cere-i toate scuzele din partea mea.

Roger Havering era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine făcut și elegant. Totuși, fața lui era îngrijorată și era evident că se zbătea din cauza unei agitații interne.

— Căpitanul Hastings? Sunteți partenerul domnului Poirot, după câte știu. Este absolut necesar să vină cu mine azi în Derbyshire.

— Mă tem că este imposibil, i-am răspuns. Poirot este bolnav, în pat, are gripă.

Pe față i se citi dezamăgirea.

— Vai de mine, asta-i o mare lovitură pentru mine.

— Problema în care doriți să-l consultați este serioasă?

— Dumnezeule, da! Unchiul meu, cel mai bun prieten din lume pe care l-am avut, a fost azi-noapte ucis, în mod înfiorător.

— Aici, în Londra?

— Nu, în Derbyshire. Eu eram aici și-am primit o telegramă

de la soția mea dimineată. Imediat, după ce am primit-o, m-am hotărât să vin înapoi și să-l rog pe domnul Poirot să preia cazul.

— Vreți să mă scuzați un minut, i-am spus, venindu-mi subit o idee.

M-am repezit sus și în câteva cuvinte l-am pus la curent pe Poirot cu situația. Nu mai vru să mai audă nimic de la mine.

— Înțeleg, înțeleg. Vrei să te duci tu însuși, nu-i așa? Foarte bine, de ce nu? De acum trebuie să-mi fi învățat metodele. Tot ceea ce îți cer e să-mi raportezi în detaliu, în fiecare zi, și să-mi urmezi toate instrucțiunile pe care ți le dau la telefon.

Am fost de acord cu toate astea.

O oră mai târziu, stăteam în fața domnului Havering într-un compartiment de clasa I, în trenul care tocmai părăsise Londra.

— Pentru început, căpitane Hastings, trebuie să înțelegi că Hunter's Lodge, unde mergem și unde tragedia a avut loc, este numai o mică cabană de vânătoare în mijlocul regiunilor rezervate din Derbyshire. Casa noastră adevărată este lângă Newmarket și de obicei închiriem un apartament la Londra, vara. Hunter's Lodge este îngrijită de o angajată care e destul de capabilă să facă tot ce avem nevoie când ne ducem câteodată acolo în week-end. Desigur, în timpul sezonului de vânătoare, luăm pe unii dintre servitorii noștri din Newmarket. Unchiul meu, domnul Harrington Pace (probabil știți, pe mama o chema ca domnișoară Pace și este din New York) s-a mutat de trei ani la noi. Nu s-a înțeles niciodată cu tata și nici cu fratele meu mai mare și bănuiesc că și eu fiind un fiu cam risipitor, aceasta i-a sporit în loc să-i diminueze afecțiunea față de mine.

Sigur, eu sunt un om sărac și unchiul meu era bogat, cu alte cuvinte el plătea oalele sparte! Dar, deși exigent în multe privințe, nu era chiar foarte greu să te înțelegi cu el și noi trei am trăit împreună în armonie. Acum două zile, unchiul meu, cam obosit de niște distracții recente de-ale noastre din oraș, ne-a propus să ne ducem în Derbyshire pentru o zi sau două. Soția mea i-a telegrafiat doamnei Middleton, îngrijitoarea și

ne-am dus în aceeași după-amiază. Ieri seara eu am fost forțat să mă întorc în oraș, dar soția și unchiul meu au rămas acolo. Azi dimineață am primit această telegramă.

El mi-a întins-o: „Vino imediat, unchiul Harrington ucis azi noapte, adu un detectiv bun dacă poți, dar vino neapărat – Zoe”.

— Deci, deocamdată nu știți detalii?

— Nu, cred că vor fi în ziarele de seară. Fără îndoială că poliția a preluat cazul.

Era aproape ora trei când am sosit la mica gară din Elmer's Dale. De acolo am mers cinci mile cu mașina până la o clădire mică din piatră cenușie aflată în mijlocul terenurilor de vânătoare sălbatice.

— Un loc pustiu, am remarcat cu un fior.

Haverling încuviință.

— Am să încerc să-l vând. N-am să mai pot locui niciodată aici.

Am tras zăvorul de la portiță și am luat-o pe cărarea îngustă care ducea spre o ușă de stejar, când o siluetă cunoscută apărui și veni să ne întâmpine.

— Japp! Am exclamat eu.

Inspectorul de la Scotland Yard îmi zâmbi prietenește, înainte de a se adresa însoțitorului meu.

— Domnul Haverling, nu? Am fost trimis de la Londra să mă ocup de acest caz și aș vrea să schimbăm o vorbă, dacă se poate.

— Soția mea...

— Am vorbit cu doamna dumneavoastră, domnule și cu îngrijitoarea. Nu vă țin mult, căci mă grăbesc să mă întorc în sat, după ce am văzut totul aici.

— Nu știu încă nimic ce s-a...

— Exact, spuse Japp cu aerul de a-l consola. Sunt doar vreo două lucruri în legătură cu care aș dori să vă cunosc opinia. Căpitanul Hastings, care mă cunoaște, se va duce în casă și le va spune că veniți. Ce-ai făcut cu micuțul domn, apropo, căpitane Hastings?

— Este în pat, bolnav de gripă.

— Chiar așa, îmi pare rău să aud asta. Ești în situația căruței fără cal, aici fără el, nu-i așa?

Și după acesta glumă nefericită, m-am îndreptat spre casă. Am sunat la ușă, căci Japp o închisese după el. După câteva clipe a deschis o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în negru.

— Domnul Havering sosește într-o clipă, am explicat. El a fost reținut de inspector. Am venit împreună de la Londra să cercetăm cazul. Poate îmi puteți spune pe scurt ce s-a întâmplat aseară.

— Intrați, domnule. A închis ușa după mine și-am rămas în holul slab luminat: după masa de aseară a venit omul. A cerut să-l vadă pe domnul Pace și, dându-mi seama că are același accent, am crezut că este un american, prieten de-al domnului Pace și l-am condus în camera cu arme, după care m-am dus să-l anunț pe domnul Pace. Vizitatorul nu și-a spus numele, ceea ce, desigur, a fost puțin ciudat, când mă gândesc acum. I-am spus domnului Pace și el a părut uimit, dar i-a zis doamnei: „Scuză-mă, Zoe, să văd ce vrea omul ăsta”. S-a îndreptat spre camera cu arme și eu m-am dus în bucătărie, însă după o clipă am auzit voci ridicate, ca și cum se certau și-am ieșit în hol, în aceeași timp, ieșise și doamna și imediat s-a auzit o împușcătură și apoi s-a așternut o tăcere mormântală. Amândouă am alergat spre ușă, dar era închisă, așa că ne am dus la fereastră. Ea era deschisă și înăuntru, domnul Pace zăcea împușcat și sângărând.

— Ce s-a întâmplat cu străinul?

— Trebuie să fi fugit pe fereastră, domnule, înainte ca noi să fi ajuns la ea.

— Și apoi?

— Doamna Havering m-a trimis să aduc poliția. Cinci mile de mers pe jos. Au venit cu mine și polițistul a rămas toată noaptea și dimineață a sosit domnul de la poliția din Londra.

— Cum arăta bărbatul care a vrut să vorbească cu domnul Pace?

Îngrijitoarea rămase pe gânduri.

— Avea o barbă neagră, domnule, și era de vârstă mijlocie, cu un pardesiu deschis, în afară de faptul că vorbea ca un

american nu am observat altceva la el.

— Bine. Aș putea s-o văd pe doamna Havering?

— Este sus, domnule. S-o anunț?

— Te rog. Spune-i că domnul Havering este afară cu inspectorul Japp și că cel pe care l-a adus cu el de la Londra dorește să-i vorbească cât mai repede posibil

— Foarte bine domnule.

Eram grozav de nerăbdător să aflu toate amănuntele. Japp avea un avans de două sau trei ore față de mine și graba sa de a pleca mă făcea să mă țin aproape de urmele lui. Doamna Havering nu m-a făcut să aștept mult. După câteva minute am auzit pași ușori coborând pe scară și, ridicând ochii, am zărit o tânără foarte frumoasă venind spre mine. Purta un pulover roșu care-i puneă în valoare silueta subțire, băiețoasă. Pe capul cu părul negru avea o pălărioară de piele roșie. Nici chiar tragedia de față nu-i putea umbri vitalitatea personalității sale. M-am prezentat și făcu un semn din cap repede c-a înțeles.

— Sigur că am auzit, adesea, de dumneata și colegul dumitale, monsieur Poirot. Ați făcut niște lucruri minunate împreună, nu-i așa? Soțul meu a fost foarte deștept că v-a adus atât de repede. Acum vreți să-mi puneți întrebări? Acesta este cel mai simplu mijloc de a afla tot ce doriți despre această întâmplare groznică?

— Mulțumesc, doamnă Havering. Cam ce oră era când a sosit omul?

— Trebuie să fi fost înainte de ora nouă. Terminasem cina, stăteam la cafea și fumam.

— Soțul plecase deja la Londra?

— Da, a plecat cu trenul de 18 și 15 minute.

— S-a dus cu mașina la gară sau pe jos?

— Mașina noastră nu-i aici. A venit cineva de la garajul din Elmer's Dale să-l ia ca să-l ducă la tren.

— Domnul Pace s-a purtat ca de obicei?

— Absolut. Foarte normal, în toate privințele.

— Chiar nu-l puteți descrie pe străin deloc?

— Nu, nu l-am văzut. Doamna Middleton l-a condus direct în

camera cu arme și-apoi a venit să-i spună unchiului meu.

— Ce-a răspuns unchiul dumneavoastră?

— A părut cam deranjat, dar s-a dus de îndată. După vreo cinci minute am auzit glasuri ridicate. Am alergat în hol și aproape m-am ciocnit de doamna Middleton. Apoi am auzit împușcătura. Ușa de la cameră era închisă pe dinăuntru, și a trebuit să înconjurăm casa până la fereastră. Asta ne-a luat ceva timp și ucigașul a putut s-o ștergă. Bietul meu unchi – vocea îi tremura – fusese împușcat în cap. Mi-am dat seama imediat că era mort. Am trimis-o pe doamna Middleton la poliție și am avut grijă să nu ating nimic din cameră și să las totul exact cum se găsea.

Am dat aprobator din cap.

— Acum, ce-i cu arma?

— Da, îmi cam închipui, căpitane Hastings. Două revolvere ale soțului meu erau așezate pe perete. Unul lipsea. Am spus asta polițiștilor și ei l-au luat pe celălalt. După ce vor extrage glonte, cred că vor ști adevărul.

— Pot să intru în camera cu arme?

— Desigur. Poliția a terminat acolo. Și cadavrul a fost luat.

M-a condus la scena crimei. În acel moment, Havering intră în hol și după ce-și ceru repede scuze, alergă la el. Am fost lăsat să-mi întreprind investigațiile singur. Trebuie să mărturisesc c-au fost foarte dezamăgitoare. Romanele detectiviste abundă în clu-uri, dar aici n-am putut găsi nimic neobișnuit, în afară de o mare pată de sânge pe covor, unde cred că se aflase mortul. Am examinat toate lucrurile cu o grijă minuțioasă și am făcut câteva fotografii ale camerei cu micul meu aparat pe care îl adusesem. Am examinat, de asemenea, terenul de afară din fața ferestrei, dar fusese atât de mult călcat în picioare încât mi s-a părut inutil să mai pierd timpul cu el. Da, văzusem tot ce se putea la Hunter's Lodge. Trebuia să mă întorc la Elmer's Dale să iau legătura cu Japp. Ca urmare, m-am despărțit de familia Havering și-am plecat cu mașina care ne adusese de la gară. L-am găsit pe Japp la Matlock Arms și m-a condus să văd cadavrul. Harrington Pace era un om mic de statură, slab, fără barbă, cu o aparență tipic

americană. Fusesse împușcat de la spate în cap și se trăsesese cu revolverul de la o distanță mică.

— S-a întors o clipă, remarcă Japp și celălalt tip a apucat un revolver și l-a împușcat. Cel pe care mi l-a dat doamna Havering era încărcat și presupun că și celălalt era la fel. Curios ce lucruri ale naibii de prostești fac oamenii. Să ții două revolve încărcate, atârdate pe perete!

— Ce crezi despre caz? L-am întrebat când am ieșit din camera aceea lugubră.

— Ei bine, pentru început am pus ochii pe Havering. O, da! Făcu când auzi exclamația mea de uimire. Havering are la activul său vreo două incidente neplăcute. Când și-a făcut studiile la Oxford, s-a întâmplat o chestie nostimă cu semnătura de pe unul din cecurile tatălui său. Bineînțeles că totul a fost mușamalizat. Apoi are datorii foarte mari și sunt tipul de datorii de care n-ar fi vrut să afle unchiul lui, deși trebuie să fii sigur că testamentul unchiului este în favoarea sa. Da, am pus ochii pe el și de aceea am vrut să vorbesc eu el înainte de a-și vedea soția. Dar declarațiile sale concordă perfect; am fost la gară și nu este nici o îndoială că a plecat cu trenul de 18 și 15 minute. Ăsta ajunge la Londra pe la 22,30. S-a dus direct la club, zice el, și dacă asta se confirmă, atunci el nu putea să-și împuște unchiul la ora nouă, purtând o barbă neagră!

— Ah, da, tocmai vroiam să te întreb ce crezi despre barba aia?

Japp îmi făcu cu ochiul.

— Cred că a crescut foarte repede – a crescut în cele cinci mile dintre Elmer's Dale și Hunter's Lodge. Americanii pe care i-am cunoscut, în general, nu poartă barbă. Trebuie să căutăm pe ucigaș printre cunoștințele americane ale domnului Pace. Am întrebat-o, întâi, pe îngrijitoare și apoi pe stăpâna ei și relatările for coincid perfect, dar îmi pare rău că doamna Havering nu l-a văzut pe individ. E o femeie deșteaptă și ar fi observat ceva care să ne pună pe urme.

M-am așezat și i-am scris o relatare amănunțită și lungă lui Poirot. Am putut să adaug alte diferite informații înainte de a

pune scrisoarea la poștă. Glonteile fusese extras și se dovedise că era din revolverul identic de la poliție. Mai mult, activitatea domnului Havering în noaptea cu pricina fusese controlată și verificată și se dovedise, fără îndoială, că sosise într-adevăr la Londra cu acel tren. Și, în al treilea rând, un eveniment senzațional avusese loc. Un domn, care locuia la Ealing, când a traversat Haren Green pentru a ajunge la gară, în dimineața aceea, a observat un pachet din hârtie maronie, băgat între șine. Când a deschis pachetul a găsit un revolver; a dus pachetul la poliția gării și, până să cadă noaptea, s-a dovedit a fi cel pe care îl căutam, perechea aceuia pe care ni-l dăduse doamna Havering. Se trăsesse un glonte cu el.

Am adăugat toate astea la raportul meu. A doua zi de dimineață, în timp ce-mi luam micul dejun, o telegramă îmi parveni de la Poirot: „Desigur, bărbosul nu era Havering, numai tu sau Japp puteați să aveți o asemenea idee; telegrafiază-mi cum arată îngrijitoarea și ce haine purta în dimineața asta, la fel doamna Havering, nu pierde timpul cu făcutul fotografiilor de interioare, ele sunt subexpuse și câtuși de puțin artistice”.

Mi s-a părut că stilul lui Poirot n-avea rost să fie așa glumeț. Mi-am închipuit că era puțin gelos pe situația mea de la fața locului, pe toate facilitățile de care dispuneam în rezolvarea cazului. Cererea lui de a descrie hainele purtate de cele două femei mi s-a părut pur și simplu ridicolă, dar i-am îndeplinit-o cât m-am priceput mai bine ca bărbat.

La unsprezece răspunsul veni de la Poirot: „Sfătuiește-l pe Japp s-o aresteze pe îngrijitoare înainte de a fi prea târziu.”

Stupefiat, i-am dus telegrama lui Japp. A înjurat încet printre dinți

— Să fiu al dracului, monsieur Poirot. Dacă spune el așa, trebuie să fie ceva ia mijloc. Nici n-am luat-o în seama pe femeie. Nu știu dacă pot să merg atât de departe și s-o arestez, dar am s-o pun sub supraveghere. Plecăm imediat s-o mai examinăm.

Dar era prea târziu. Doamna Middleton, acea femeie liniștită, de vârstă mijlocie, care păruse atât de normală și respectabilă,

se evaporase. Geamantanul îl lăsase. Conținea numai haine obișnuite. Nu era nici un indiciu în privința identității ei sau preocupărilor sale. De la doamna Havering am smuls toate faptele pe care le-am putut:

— Am angajat-o acum trei săptămâni când doamna Emery, fosta noastră îngrijitoare, ne-a părăsit. A venit la mine de la agenția doamnei Selbourne din Mont Street – o firmă bine cunoscută, îmi angajez toți servitorii de acolo. Mi-au trimis mai multe femei, dar această doamnă Middleton mi s-a părut cea mai drăguță și avea referințe splendide. Am angajat-o pe loc și am anunțat agenția. Nu cred că este ceva în neregulă cu ea. Era o femeie atât de drăguță și liniștită.

Povestea era învăluită într-un mister total. Deși era clar că femeia n-ar fi putut comite crima, de vreme ce în momentul în care împușcătura s-a auzit doamna Havering și cu ea erau în hol, totuși ea trebuie să fi avut vreo legătură cu ucigașul, căci atunci de ce ar fi șters-o așa deodată? I-am telegrafiat despre ultimul eveniment lui Poirot și i-am sugerat să mă întorc la Londra și să întreb la agenția Selbourne.

Răspunsul lui Poirot a fost prompt: „Înutil să întrebi la agenție; ei n-or fi auzit niciodată despre ea, află cu ce mașină a venit la Hunter's Lodge când a sosit prima dată acolo”.

Deși umilit, l-am ascultat. Mijloacele de transport în Elmer's Dale erau limitate. Garajul local avea două mașini Ford, uzate și mai erau două care deserveau gara. Niciuna nu fusese angajată la data cu pricina. Întrebată, doamna Havering a explicat că-i dăduse femeii bani pentru biletul de tren până la Derbyshire, suficienți ca să închirieze o mașină sau să ia cursa până la Hunter's Lodge. Întotdeauna se afla unul dintre Forduri la gară doar-doar va fi închiriat. Luând în considerare faptul că nimeni de la gară nu a observat sosirea străinului, cu barbă neagră sau altfel, în seara fatală, totul părea să conducă la concluzia că ucigașul sosisse la locul faptei într-o mașină care-l aștepta în apropiere pentru a-l ajuta să scape și că aceeași mașină o dusesse pe misterioasa îngrijitoare la noul ei post. Mai pot adăuga că cercetările întreprinse la agenția din Londra au confirmat pronosticurile lui Poirot. Nici o femeie ca

„doamna Middleton” nu figurase în registre. Agenția primise cererea stimatei doamne Havering pentru trimiterea unei servitoare și-i oferise diferite persoane pentru post. Când le-a trimis comisionul de angajare, ea omisese să menționeze pe care dintre femei o reținuse.

Oarecum umilit, m-am întors la Londra. L-am găsit pe Poirot așezat într-un fotoliu lângă șemineu, îmbrăcat într-un halat de mătase bățator la ochi. M-a întâmpinat cu multă prietenie.

— Prietenul meu Hastings! Ce bine-mi pare să te văd. Cu adevărat nutresc pentru tine o deosebită afecțiune. Te-ai distrat? Ai alergat încolo și-ncoace cu dragul de Japp? Ai întrebat și anchetat până ți-ai satisfăcut curiozitatea?

— Poirot, am strigat, afacerea este învăluită în mister absolut! Nu se va afla niciodată...

— E adevărat că s-ar putea să nu ne încununăm cu glorie după treaba asta.

— Chiar că nu. Ți spargi capul degeaba.

— O, în ce privește asta mă pricep să-mi sparg capul! O adevărată verighetă! Nu asta mă pune într-o situație jenantă. Știi prea bine cine l-a ucis pe domnul Harrington Pace.

— Știi? Cum ai aflat?

— Răspunsurile tale clare la telegramele pe care ți le-am trimis mi-au dezvăluit adevărul. Uite, Hastings, haide să examinăm faptele în mod metodic și în ordine. Domnul Harrington Pace este un om cu o avere mare care, la moartea sa va trece, fără îndoială, în posesia nepotului său. Punctul nr. 1. Se știe că nepotul este îngrozitor de îndatorat. Punctul nr. 2. Se știe, de asemenea, că nepotul este – să zicem – un om de o moralitate cam relativă? Punctul nr. 3...

— Dar s-a dovedit că Roger Havering a fost la Londra.

— Précisément și ca atare, deoarece domnul Havering a plecat de la Elmer's Dale la 18 și 15 minute și din moment ce domnul Pace nu putea fi omorât înainte de plecarea acestuia, căci doctorul ar fi stabilit ora crimei ca fiind inexactă când a examinat cadavrul, ajungem la concluzia corectă că domnul Havering nu și-a împușcat unchiul. Dar există o doamnă Havering, Hastings.

— Imposibil! Îngrijitoarea era cu ea când s-a auzit împușcătura.

— Ah, da, îngrijitoarea. Dar ea a dispărut.

— Va fi găsită.

— Nu cred. E ceva deosebit de neclar în legătură cu acea îngrijitoare, nu crezi asta, Hastings? M-a izbit de la început.

— Și-a jucat rolul, cred, și apoi a șters-o la timp.

— Și care a fost rolul ei?

— Ei bine, să-l introducă pe complicele ei, bărbatul cu barbă neagră.

— O, nu, nu asta a fost rolul ei? Ci acela de a-i asigura un alibi doamnei Havering în momentul în care s-a tras. Și nimeni n-o va găsi vreodată, mon ami, pentru că ea nu există! „Nu există o asemenea persoană”, cum spune marele vostru Shakespeare.

— Nu, Dickens a spus-o, am murmurat, fără să pot să-mi ascund un zâmbet. Dar ce vrei să spui cu asta, Poirot?

— Vreau să spun că Zoe Havering a fost actriță înainte de-a se căsători, că tu și Japp ați văzut-o pe îngrijitoare numai într-un hol întunecos, ca pe o siluetă subțire, de vârstă mijlocie, în negru, cu o voce slabă, joasă și că, de fapt, nici tu, nici Japp, nici poliția locală pe care îngrijitoarea a adus-o, nu le-a văzut vreodată pe doamna Middleton și pe stăpâna sa în același timp. A fost o joacă de copii pentru femeia aia deșteaptă și îndrăzneță. Sub pretextul că o anunță pe stăpâna sa, ea aleargă sus pe scări, își trage un pulover colorat și-și pune o pălăriuță cu bucle negre cusute peste peruca ei cenușie. Câteva tușe dibace și machiajul dispare, o ușoară tentă de roșu și strălucitoarea Zoe Havering coboară cu vocea ei clară de clopoțel Nimeni nu o băgă în seamă, în mod deosebit, pe îngrijitoare. De ce ar face-o? Ea nu are nici o legătură cu crima. Și ea are un alibi

— Dar revolverul găsit la Ealing? Doamna Havering nu ar fi putut să-l pună acolo!

— Nu, asta a făcut-o Roger Havering, dar a fost o greșeală din partea lor. Asta mi-a indicat urma. Un om care a comis o crimă cu un revolver pe care l-a găsit la locul faptei l-ar

arunca de îndată, nu l-ar duce cu el la Londra. Nu, motivul a fost clar, criminalii au dorit să îndrepte atenția poliției spre un loc cât mai îndepărtat de Derbyshire; erau nerăbdători să alunge poliția, cât mai curând posibil, din apropierea cabanei. Sigur că revolverul găsit la Ealing nu a fost cel cu care domnul Pace a fost împușcat. Roger Havering a tras un glonte cu el, l-a dus la Londra, a intrat în clubul său pentru a avea un alibi, apoi s-a dus repede la Ealing o chestiune de numai 20 de minute – a pus pachetul unde a fost găsit și s-a întors în oraș. Acea ființă încântătoare, soția sa, l-a împușcat liniștită pe domnul Pace după masa de seară, îți amintești că a fost împușcat de la spate? Acesta este încă un punct important. Reîncarcă revolverul și-l pune înapoi la locul lui, și apoi pleacă să anunțe disperată comedioara ei.

— E incredibil, am murmurat fascinat, și totuși...

— Acest „totuși” este problema. Bien sur, prietene, acesta este adevărul Dar ca să aduci în fața justiției acest cuplu abil este o altă chestiune. Japp trebuie să facă ce poate. I-am scris foarte detaliat, dar tare mă tem, Hastings, că vom fi obligați să-i lăsăm pe seama soartei sau a bunului Dumnezeu, cum preferi

— Răul înflorește ca neghina, am remarcat eu.

— Dar cu un preț, Hastings, totdeauna cu un preț, croyez-moi!

Presimțirile lui Poirot s-au confirmat. Deși Japp era convins de adevărul teoriei sale nu a putut să strângă mărturiile necesare acuzării. Uriașa avere a domnului Pace a încăput în mâinile ucigașilor săi. Totuși, Nemesis le-a venit de hac și, când am citit în ziar că domnul și doamna Roger Havering se aflau printre victimele accidentului avionului de Paris, am înțeles că se făcuse Dreptate.

Tragedia de la Marsdon Manor.

Fusesem plecat din Londra pentru câteva zile și când m-am întors i-am găsit pe Poirot închizându-și valijoara.

— A la bonne heure, Hastings, mă temeam că n-ai să te întorci la timp să vii cu mine.

— Înseamnă că te-au chemat pentru un caz?

— Da, deși mă simt obligat să recunosc că, aparent, afacerea nu este promițătoare. Compania de asigurări a Uniunii de Nord mi-a cerut să investighez decesul domnului Maltravers, care, acum câteva săptămâni, și-a făcut o asigurare pe viață la ei pentru marea sumă de 50 000 de lire.

— Da? Am zis eu foarte curios.

— Bineînțeles, există clauza de sinucidere în polița de asigurare – în cazul comiterii unei sinucideri în răstimpul unui an, polița de asigurare este anulată. Domnul Maltravers a fost examinat, cum se obișnuiește, de propriul medic al companiei, și deși trecuse de prima tinerețe, se bucura de o sănătate deplină. Cu toate acestea, miercurea trecută, alaltăieri, cadavrul domnului Maltravers a fost găsit pe terenul din jurul casei sale din Essex, Marsdon Manor și cauza morții este considerată un fel de hemoragie internă. Nu-i nimic deosebit în toate acestea, dar zvonuri sinistre despre situația financiară a domnului Maltravers circulau în ultimul timp și Uniunea de Nord a certificat, fără nici un dubiu, că domnul decedat era în pragul falimentului. Aceasta schimbă afacerea în mod considerabil. Maltravers avea o soție tânără, frumoasă și se pare că și-a adunat toți banii de care mai dispunea în scopul de a plăti primele de asigurare pe viață pentru ca asigurarea lui să revină soției și apoi s-a sinucis. Astfel de lucruri se întâmplă des. În orice caz, prietenul meu, Alfred Wright care este directorul Uniunii de Nord, m-a rugat să investighez cazul, dar, așa cum i-am spus, nu prea cred că o să am succes. Dacă motivul morții a fost un atac de cord așa fi fost mai combativ. Infarctul poate fi interpretat ca și incapacitatea medicului de a descoperi de ce a murit cu adevărat pacientul său, dar o hemoragie pare ceva foarte clar. Nu putem decât să facem câteva cercetări necesare. Ai cinci minute, Hastings, să-ți faci bagajul și apoi luăm un taxi până în strada Liverpool.

O oră mai târziu, coboram din trenul care mergea spre Est în mica gară de la Marsdon Leigh. După ce am întrebat la gară, am obținut informația că Marsdon Manor se afla la o milă distanță. Poirot a hotărât să mergem pe jos, așa că am luat-o de-a lungul străzii principale.

— Care-i planul tău de bătaie? L-am întrebat.

— Întâi o să mergem la doctor. Am controlat și mi s-a spus că există un singur medic în Marsdon Leigh, dr. Ralph Bernard. A, uite-i casa.

Clădirea respectivă era un fel de vilă cu etaj, retrasă puțin de la stradă. O placă de aramă de pe poartă purta numele doctorului. Am străbătut poteca și am sunat la ușă.

S-a dovedit c-am avut noroc cu vizita noastră. Era tocmai ora sa de consultații și, pentru moment, nu aștepta nici un pacient. Dr. Bernard era un om în vârstă, înalt și lat în umeri, cu maniere destul de plăcute. Poirot s-a prezentat și i-a explicat scopul vizitei noastre, adăugind că într-un astfel de caz companiile de asigurare erau obligate să facă toate investigațiile necesare.

— Desigur, desigur, spuse dr. Bernard de complezență. Îmi închipui că fiind un om atât de bogat, viața sa era asigurată pentru o sumă mare.

— Îl consideri un om bogat, doctore?

Acesta se uită cam surprins.

— Cum să nu fie? Avea două mașini, știți, și Marsdon Manor este o vilă mult prea mare în care să locuiești, deși, cred că a cumpărat-o foarte ieftin.

— Ni s-a spus că pierduse sume considerabile în ultima vreme, sublinie Poirot, privindu-l pe doctor cu atenție.

Acesta se mulțumi doar să dea din cap cu tristețe.

— Chiar așa? Adevărat? Atunci e un noroc pentru soția i sa că există această asigurare pe viață. Este o tânără foarte frumoasă și încântătoare, dar teribil de răvășită de această tristă nenorocire. Un pachet de nervi, biata de ea. Am încercați s-o feresc cât am putut, dar, sigur că șocul trebuie să fi fost considerabil.

— L-ați vizitat recent pe domnul

— Dragă domnule, nu l-am vizitat niciodată.

— Cum?

— Știu că domnul Maltravers era un om de știință creștin sau ceva de genul acesta.

— Dar i-ați examinat cadavrul?

— Desigur. Am fost dus de unul dintre ajutorii grădinarului.
— Și cauza morții a fost clară?
— Absolut. Era sânge pe buze, dar majoritatea hemoragiei trebuie să fi fost internă.

— Încă mai zăcea unde fusese găsit?
— Da, trupul nu fusese atins. Zăcea la marginea unei mici plantații. Evident că ieșise să împuște ciori de câmp, deoarece o pușcă se afla lângă el. Hemoragia trebuie să se fi produs brusc. Ulcer gastric, fără îndoială.

— N-ar fi putut fi împușcat?
— Dragă domnule!
— Vă cer iertare, se scuză Poirot, dar, dacă nu mă înșeală memoria, în cazul unei crime recente, doctorul a pus întâi diagnosticul de infarct și, apoi, l-a schimbat când polițistul local i-a arătat o rană în cap!

— N-o să găsiți nici o rană pe trupul domnului Maltravers, spuse dr. Bernard sec. Acum, domnilor, mai aveți altceva?

Am înțeles aluzia.

— Vă lăsăm cu bine și vă mulțumim foarte mult, doctore, pentru că ați fost atât de amabil să ne răspundeți la întrebări. Apropo, n-ați considerat necesară o autopsie?

— De loc. Doctorul devenise apoplectic. Cauza decesului a fost clară și în profesia mea nu considerăm necesar să întristăm, fără rost, rudele mortului.

Și întorcându-se, doctorul trânti ușa tare în fața noastră.

— Ce crezi despre dr. Bernard, Hastings? Mă întreabă Poirot, în timp ce ne continuam drumul spre Marsdon Manor.

— Un măgar bătrân.

— Exact! Tu judeci caracterele întotdeauna profund, prietene.

L-am privit stânjenit, dar părea foarte serios. O luminiță i se ivi totuși în ochi și adăugă cu viclenie:

— Asta e valabil când nu e vorba de o femeie frumoasă! M-am uitat la el cu răceală. Când am ajuns la vilă, ușa ne-a fost deschisă de o cameristă între două vârste. Poirot îi întinse cartea sa de vizită și o scrisoare de la Compania de asigurări pentru doamna Maltravers. Ea ne conduse într-o cameră de

luat micul dejun și se retrase ca să-și anunțe stăpâna. Trecură cam zece minute, ușa se deschise și o siluetă subțire, în haine de doliu, stătea în prag.

— Domnul Poirot? Îngăimă ea.

— Doamnă! Poirot sări galant în picioare și se grăbi spre ea. Nu pot să vă spun cât de mult regret că vă deranjez în felul acesta. Dar ce să-i faci? Les affaires nu știu ce e mila.

Doamna Maltravers îl lăsa s-o conducă până la un scaun. Ochii îi erau roșii de plâns, dar jalea ei nu putea să ascundă extraordinara sa frumusețe. Avea vreo 27-28 de ani, era foarte blondă, cu ochi mari, albaștri și buze frumos conturate.

— E ceva în legătură cu asigurarea soțului meu, nu-i așa? Dar trebuie să fiu tracasată acum, așa de repede?

— Curaj, dragă doamnă. Curaj! Știți, soțul dumneavoastră și-a făcut asigurarea pe viață pentru o sumă destul de mare și, în astfel de cazuri, Compania pretinde întotdeauna câteva detalii în plus. M-au înputernicit pe mine să acționez pentru ei. Puteți fi sigură că voi face tot ce-mi stă în putere ca afacerea să nu devină prea neplăcută pentru dumneavoastră. Vreți să-mi povestiți pe scurt tristele evenimente de miercuri?

— Mă schimbam pentru ceai când camerista a venit la mine... Unul dintre grădinari tocmai alergase spre casă... El găsisese...

Vocea i se înmuie. Poirot o luă de mână cu înțelegere.

— Pricep. Destul! L-ați văzut pe soțul dumneavoastră în după amiaza aceea?

— De la prânz nu. Eu mă dusesem până în sat după niște timbre și cred că el umbla prin împrejurimile vilei.

— Ca să împuște ciori?

— Da, de obicei își ia pușca cu el și am auzit una sau două împușcături în depărtare.

— Unde este pușca acum?

— În hol, cred.

Ea l-a condus acolo și i-a dat arma lui Poirot, care a examinat-o pe îndelete.

— Două focuri trase, după câte văd, zise el, în timp ce i-o dădea înapoi. Și acum, doamnă, dacă aș putea vedea... Se opri

cu delicatețe.

— Vă va conduce servitoarea, murmură ea, întorcând capul.

Chemată, servitoarea îl duse pe Poirot sus. Eu am rămas cu frumoasa și nefericita femeie. Nu știam ce să fac, să vorbesc sau să tac. Am încercat două remarci generale la care ea a răspuns absentă, dar, după câteva minute, Poirot s-a întors.

— Vă mulțumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră, doamnă. Cred că nu trebuie să vă mai îngrijiți de treaba asta. Apropo, știți ceva de situația financiară a soțului dumneavoastră?

Ea dădu din cap că nu.

— Absolut nimic. Nu mă pricep câtuși de puțin la afaceri.

— Da, deci nu ne puteți da nici un clu în privința deciziei sale bruște de a face o asigurare pe viață? Știu că n-o făcuse mai înainte.

— Suntem căsătoriți doar de un an și ceva. Dar și-a făcut asigurarea pentru că-i intrase în cap ideea fixă că nu va trăi mult. Avea o puternică presimțire că va muri. Cred că mai avusese o hemoragie și știa că o alta s-ar fi dovedit fatală. Eu am încercat să-i risipesc aceste temeri întunecate, dar fără succes. Și uite, a avut dreptate!

Îi dădură lacrimile, își luă cu demnitate rămas bun de la noi. Poirot făcu un gest caracteristic în timp ce pleca.

— Eh bien, asta-i! Să ne întoarcem la Londra, prietene, se pare că nu-i nici un șoarece în această gaură. Și totuși...

— Totuși ce?

— O ușoara discrepanță, asta-i toți Ai observat-o? Nu? Viața-i plină de discrepanțe și, în mod sigur, omul nu putea să se fi sinucis; nu există otravă care să-i umple gura cu sânge. Nu, nu, trebuie să mă resemnez cu faptul că toate lucrurile sunt clare și încheiate... Dar cine este acesta?

Un tânăr se îndrepta spre noi. A trecut pe lângă noi, fără să facă vreun semn, dar am observat că nu arăta rău și că avea o față foarte bronzată care vorbea despre viața într-o climă tropicală. Un grădinar care mătura frunzele se opri o clipă din treaba lui și Poirot alergă repede spre el.

— Spune-mi, te rog, cine e domnul acela? Îl cunoști?

— Nu-mi amintesc numele lui, deși l-am auzit. A locuit aici o noapte săptămâna trecută. Era marți.

— Repede, mon ami, să mergem după el.

Ne-am grăbit pe potecă după silueta care se îndepărta. Imaginea unei ființe în doliu pe terasa dinspre latura casei; prada noastră dădu colțul și noi după el, așa că am fost martori la întâlnire.

Doamna Maltravers se clătină pe picioare și se albi la față.

— Tu, se minună ea. Credeam că ești pe vapor, în drum spre Africa de Est.

— Am primit niște vești de la avocații mei care m-au reținut, îi explică tânărul. Bătrânul meu unchi din Scoția a murit pe neașteptate și mi-a lăsat niște bani. În aceste circumstanțe m-am gândit că e mai bine să-mi contramandez plecarea. Apoi, am văzut știrea asta proastă în ziar și am venit aici să văd dacă pot să fac ceva. O să ai nevoie de cineva, poate, care să aibă grijă de lucruri pentru tine.

În acel moment, și-au dat seama de prezența noastră. Poirot făcu câțiva pași înainte și, cerându-și multe scuze, explică că-și uitase bastonul în hol. Nu prea încântată, cum mi s-a părut, doamna Maltravers făcu prezentările.

— Domnul Poirot, căpitanul Black.

Urmă o discuție de câteva minute în cursul căreia Poirot află că sus-numitul căpitan Black stătea la hanul „Ancora”. Bastonul nefiind descoperit (ceea ce nu era de mirare), Poirot își ceru din nou scuze și plecarăm.

Ne-am întors grăbiți în sat și Poirot se îndreptă spre han.

— Rămânem aici până când prietenul nostru, căpitanul, se reîntoarce, explică el. Ai observat c-am subliniat faptul că plecăm la Londra cu primul tren? Probabil te-ai gândit că vorbeam serios. Dar nu... Ai observat fața doamnei Maltravers când l-a zărit pe acest tânăr Black? Ea a fost clar surprinsă și el, eh bien, el era foarte devotat. Nu ți s-a părut? Și el a fost aici în noaptea de marți, cu o zi înainte ca domnul Maltravers să fi murit. Trebuie să investigăm, Hastings, ce face căpitanul Black.

După o jumătate de oră ne-am văzut „prada” apropiindu-se

de han. Poirot ieși, îl opri și îl aduse pe dată sus, în camera pe care o închinase.

— Îi spuneam căpitanului Black despre misiunea care ne aduce aici, explică el. Înțelegeți, monsieur le capitaine că sunt nerăbdător să aflu care era starea de spirit a domnului Maltravers, imediat înaintea morții sale și că, în același timp, nu vreau s-o deprim pe doamna Maltravers inutil, punându-i întrebări dureroase. Deci, ați fost aici chiar înaintea evenimentului și puteți să ne dați foarte bine informații valoroase.

— Am să fac orice pot să vă ajut, răspunse tânărul soldat, dar mă tem că n-am observat nimic neobișnuit. Știți, deși Maltravers era un vechi prieten al părinților mei, eu nu-l cunoșteam foarte bine.

— Când ați venit?

— Marți după-amiază. Am plecat la Londra miercuri dimineață devreme pentru că vaporul meu ridica ancora pe la ora 12. Dar niște vești pe care le-am primit mi-au schimbat planurile, așa cum cred că ați auzit că i-am explicat doamnei Maltravers.

— Înțeleg că vă întorceți în Africa de Est.

— Da, sunt acolo încă de la război – mare țară.

— Exact. Despre ce ați discutat la cină marți seara?

— O, nu știu. Obișnuitele subiecte. Maltravers m-a întrebat despre părinții mei și apoi am discutat despre datoriile de război germane; doamna Maltravers mi-a pus o mulțime de întrebări despre Africa de Est și eu le-am spus vreo două glume și cred că asta-i tot.

— Mulțumesc.

Poirot rămase tăcut pentru un moment, apoi spuse blând:

— Cu permisiunea dumneavoastră aș vrea să încerc un mic experiment. Mi-ați spus tot ceea ce cunoaște eul dumneavoastră conștient. Acum vreau să vă chestionez eul dumneavoastră inconștient.

— Psihanaliză sau ce? Întrebă Black, vizibil alarmat.

— O, nu, răspunse Poirot încurajator, uite cum e. Eu vă spun un cuvânt, dumneavoastră îmi spuneți altul și așa mai

departe. Primul cuvânt care vă trece prin cap. Începem?

— În regulă, zise Black încet. Dar părea stânjenit.

— Notează cuvintele, te rog, Hastings, spuse Poirot. Apoi își scoase din buzunar marele său ceas cu cadran de ridiche și-l puse pe masă lângă el.

— Începem. Ziuă.

Urmă o pauză de o clipă și apoi Black răspunse:

— Noapte.

În vreme ce Poirot continua, răspunsurile veneau mai repede.

— Nume, zise Poirot.

— Loc.

— Bernard.

— Shaw.

— Marți.

— Cină.

— Călătorie.

— Vapor.

— Țară.

— Uganda.

— Poveste.

— Lei.

— Pușcă pentru ciori.

— Fermă.

— Împușcătură.

— Sinucidere.

— Elefant.

— Colți.

— Bani.

— Avocați.

— Îți mulțumesc, căpitane Black. Poate îmi acorzi câteva minute după vreo jumătate de oră?

— Desigur.

Tânărul soldat îl privi curios și-și șterse fruntea în timp ce se ridica.

— Și acum, Hastings, zise Poirot zâmbindu-mi, în timp ce închidea ușa în urma sa. Înțelegeți totul, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Lista aia de cuvinte nu-ți spune nimic? Am parcurs-o din nou, dar am fost obligat să mă dau bătut.

— Am să te ajut. Încep prin a-ți spune că Black a răspuns bine în limita timpului normal, fără pauze, așa încât putem considera că nu are o conștiință vinovată de ascuns. „Zi” urmat de „noapte”, „loc” urmat de „nume” sunt asociații normale. Am început să lucrez cu „Bernard” ceea ce sugera numele doctorului de aici, peste care putea să nu fi dat. Evident că așa a fost. După conversația noastră recentă, el mi-a spus „cină” la cuvântul meu „marți”, dar „călătorie” și „țară” au fost urmate de „vapor” și „Uganda”, arătând clar că importantă pentru el era călătoria în străinătate și nu venirea aici. „Poveste” îi amintește de „lei” despre care povestise la cină. Am continuat cu „pușcă pentru ciori” și el a răspuns cu un cuvânt cu totul neașteptat – „fermă”. Când am spus „împușcătură”, el răspunde deodată „sinucidere”. Asociația pare clară. Un om pe care-l cunoaște se sinucide cu o pușcă undeva la o fermă. Amintește-ți, de asemenea, că mintea îi este încă la poveștile pe care le-a spus la cină și cred că vei fi de acord cu mine că n-o să fiu prea deplasat dacă-l chem pe căpitanul Black și-i cer să repete povestea aceea cu sinuciderea pe care a spus-o la cină, marți seara.

Black a fost destul de sincer în privința aceasta.

— Da, le-am spus o asemenea poveste când stau și mă gândesc. Chap s-a împușcat la o fermă acolo. A făcut-o cu o pușcă pentru ciori prin gură și alicele au rămas în creier. Doctorii au fost foarte uimiți – nu se vedea nimic în afară de puțin sânge pe buze. Și ce-i cu asta?

— Ce are asta de-a face cu domnul Maltravers? Văd că nu știi c-a fost găsit cu o astfel de pușcă lângă el.

— Vreți să spuneți că povestea mea i-a sugerat sinuciderea, dar e îngrozitor!

— Nu te amărî, ar fi făcut-o într-un fel sau altul. Bine, trebuie să vorbesc la telefon cu Londra.

Poirot avu o lungă conversație la telefon și se întoarse gânditor. Plecă singur după-amiază și abia la șapte seara a

declarat că nu mai putea să amâne, că trebuie să-i spună tinerei văduve. Îmi părea rău deja pentru ea, fără nici o rezervă. Să rămâi fără nici un ban și să știi că soțul s-a sinucis ca să-i asigure viitorul, era o povară prea greu de suportat pentru o femeie. Totuși, nutream secreta speranță că tânărul Black s-ar putea dovedi capabil s-o consoleze, după ce durerea ei ar fi trecut. Evident, el o admira enorm.

Întrevederea noastră cu doamna a fost dureroasă. A refuzat să creadă faptele pe care i le-a prezentat Poirot. Și când s-a convins, în cele din urmă, a izbucnit într-un plâns amar. Examinarea cadavrului a confirmat bănuielile noastre. Lui Poirot îi părea foarte rău pentru biata doamnă, dar fusese angajat de compania de asigurări și ce-ar fi putut face? În timp ce se pregătea să plece, îi spuse blând doamnei Maltravers:

— Doamnă, dintre toți oamenii, dumneavoastră știți că nu există morți!

— Ce vreți să spuneți? Se fâstâci ea, ochii făcându-i-se mari.

— N-ați luat parte niciodată la ședințe de spiritism? Sunteți un medium bun, doar știți.

— Așa mi s-a spus. Dar dumneavoastră nu credeți în spiritism, sunt sigură!

— Doamnă, am văzut niște lucruri stranii. Știți că în sat se vorbește că această casă este bântuită de stafii?

Ea dădu din cap aprobator și, în acel moment, servitoarea anunță că cina era gata.

— Nu rămâneți să gustați ceva?

Am acceptat cu plăcere și am simțit că prezența noastră nu putea decât s-o distragă puțin de la amărăciunile ei. Tocmai ne terminasem supa când se auzi un țipăt dincolo de ușă și sunetul unei faianțe sparte. Am sărit în sus. Servitoarea apărui cu mâna pe inimă.

— Era un bărbat care stătea pe coridor. Poirot se repezi acolo și se întoarse repede.

— Nu e nimeni acolo.

— Nu este, domnule? Zise servitoarea încet. O, m-a speriat!

— Dar de ce?

Își micșoră vocea, de-abia șopti.

— Mi s-a părut... Mi s-a părut că e stăpânul... Arăta ca el.

Am văzut-o pe doamna Maltravers tresărind speriată și mintea îmi fugi la vechea superstiție despre sinucigașii care nu-și pot găsi odihna. Și ea se gândea la asta, Sunt sigur, căci un minut mai târziu îl prinse de braț pe Poirot, ținând.

— N-ați auzit? Cele trei băți în fereastră? Așa obișnuia să facă întotdeauna când trecea în jurul casei.

— Iedera, am strigat. A fost iedera care a lovit fereastra.

Dar un fel de teroare puneă stăpânire pe noi toți. Servitoarea era evident tulburată și când masa s-a terminat, doamna Maltravers l-a implorat pe Poirot să nu plece imediat. Era clar îngrozită să rămână singură. Ne-am retras în camera pentru micul dejun. Vântul se întetea și urla în jurul casei într-un fel fantomatic. De două ori ușa camerei se deschise, se dădu de perete încet și, de fiecare dată, ea se agăță de mine cu o privire îngrozită.

— A, ce, ușa asta e vrăjită? Strigă Poirot supărat, în cele din urmă. Se ridică și o închise încă o dată, apoi răsuci cheia în broască. Am s-o închid, uite așa!

— Nu fă asta, zise ea cu ochii speriați. Dacă se deschide chiar acum...

Și chiar în momentul în care rostea cuvintele, imposibilul se întâmplă. Ușa încuiată se deschise încet. Eu nu puteam vedea coridorul, de unde stăteam, dar ea și Poirot erau cu fața spre el. Ea țină prelung și se întoarse spre detectiv.

— L-ai văzut, acolo, pe coridor? Țină ea.

El o privi cu o față uimită, apoi clătină din cap.

— L-am văzut... pe soțul meu... Trebuie să-l fi văzut și dumneata!

— Doamnă, n-am văzut nimic. Nu vă simțiți bine... Sunteți tulburată.

— Mă simt foarte bine, eu... O, Doamne!

Deodată, pe neașteptate, lumina se micșoră și se stinse. Din întuneric se auziră trei lovituri puternice. O puteam auzi pe doamna Maltravers gemând și apoi... Am văzut!

Bărbatul, pe care-l văzusem sus întins pe pat, se afla acum în

fața noastră, înconjurat de o lumină slabă fantomatică. Avea sânge pe buze și-și ținea mâna dreaptă ridicată, îndreptată spre ceva. Deodată, o lumină strălucitoare păru să iasă din ea. Ea trecu peste Poirot și peste mine și căzu pe doamna Maltravers. Am văzut fața ei albă îngrozită și încă ceva!

— Doamne, Poirot! Am strigat eu. Uită-te la mâna ei, la mâna ei dreaptă. E toată roșie!

Și ochii ei se uitară la ea și căzu grămadă pe dușumea.

— Sânge, striga isterică. Da, e sânge. Eu l-am omorât. Eu am făcut-o. El îmi arăta mie și atunci am pus mâna pe trăgaci și am apăsat. Scăpați-mă de el... Scăpați-mă! S-a reîntors! Vocea i se transformă într-un gălgâit.

— Lumină, spuse Poirot brusc. Lumina se aprinse ca prin farmec.

— Asta e, continuă el. Ai auzit, Hastings? Și tu, Everett? O, apropo, acesta este domnul Everett, un om remarcabil în profesia lui de actor. I-am telefonat în după-amiaza aceasta. Machiajul lui e bun, nu-i așa? Seamănă cu mortul, și cu o torță de buzunar, plus fosforescența necesară a lăsat impresia dorită. Eu nu i-aș atinge mâna ei dreaptă, dacă aș fi în locul tău, Hastings. Are vopsea roșie care o face așa. Când lumina s-a stins, știi c-am luat-o de mână. Înțelegi. Apropo, nu trebuie să ne pierdem trenul. Inspectorul Japp e afară la fereastră. O noapte proastă, dar el a putut să-și mai treacă timpul bătând din când în când în geam.

— Înțelegi? Continuă Poirot, în timp ce ne îndreptam în grabă prin vânt și ploaie spre gară, era o mică discrepanță. Doctorul părea să creadă că decedatul era un om de știință creștin și cine i-ar fi putut imprima această idee decât doamna Maltravers? Dar nouă? Ea ni l-a prezentat ca aflându-se într-o stare de spirit plină de presimțiri negre despre sănătatea sa. Apoi, de ce a fost așa de surprinsă neplăcut de reapariția tânărului Black? Și, în ultimul rând, deși convențiile cer ca o femeie să trebuiască să pretindă din decență că-și jelește soțul, mi s-au părut exagerate pleoapele așa de mult rujate! Nu le-ai observat, Hastings? Nu? Întotdeauna îți spun, nu vezi nimic! Ei bine, asta a fost. Existau două posibilități: ori povestea lui

Black i-a sugerat domnului Maltravers o metodă ingenioasă de a se sinucide, ori celălalt ascultător, soția, a văzut o metodă la fel de ingenioasă de a comite o crimă. Am înclinat spre a doua variantă. Ca să se sinucidă în felul acela, el ar fi trebuit, probabil, să apese pe trăgaci cu degetul cel mare, sau așa îmi imaginez. Acum, dacă Maltravers ar fi fost găsit fără o gheată, cu siguranță am fi auzit asta de la cineva. Un detaliu ciudat ca acesta ar fi fost reținut. Nu, cum îți spun, înclinam să cred că era vorba de un caz de crimă, nu de sinucidere, dar mi-am dat seama că n-am nici cea mai mică dovadă în sprijinul teoriei mele. De aceea, elaborarea micii comedii pe care ai văzut-o jucată în seara aceasta.

— Chiar și acum nu prea văd toate detaliile crimei, am zis eu.

— S-o luăm de la început. Iată o femeie abilă și vicleană care, cunoscând dezastrul financiar al soțului ei și obosită de bărbatul cu care se măritase numai pentru banii lui, îl convinge să facă o asigurare pe viață cu o sumă mare și-apoi caută mijloacele de a-și atinge scopul. O întâmplare i le oferă: ciudata poveste a tânărului soldat, în după-amiaza următoare, când domnul căpitan, așa cum crede ea, este pe mare, ea și soțul ei se plimbă pe lângă casă. „Ce poveste curioasă a fost aia de aseară!” spune ea. „Ar putea un bărbat să se împuște în felul acesta? Arată-mi dacă e posibil!” Bietul prost îi arată, își băgă țeava puștii în gură. Ea sare la el și pune degetul pe trăgaci răsându-i în nas. „Și acum, domnule, spune ea cu răutate, dacă apăs pe trăgaci?” Și-atunci... Și atunci, Hastings... Ea apăsă!

Apartamentul de la etajul al treilea

— Al naibii! Spuse Pat.

Încruntându-se amarnic căuta repezită în bucățița de mătase pe care o numea geantă de seară. Doi tineri și o altă fată o priveau cu nerăbdare. Stăteau cu toții în fața ușii închise de la apartamentul Patriciei Garnett.

— N-are rost, spuse Pat. Nu-i aici. Și acum ce ne facem?

— Uite ce înseamnă o viață fără cheie! Murmură Jimmy Faulkener.

Era un tânăr scund, lat în spate, cu ochi albaștri, binevoitori. Pat se întoarse spre el supărată.

— Nu mai glumi, Jimmy. Treaba-i serioasă.

— Mai uită-te o dată Pat, spuse Donovan Bailey. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Avea o voce molcomă, plăcută, care se potrivea siluetei sale subțiri și tenului lui brunet.

— Dar ai luat-o cu tine? Spuse cealaltă fată, Mildred Hope.

— Bineînțeles că am luat-o. Cred că i-am dat-o unuia dintre voi doi. Se întoarse către bărbați acuzațoare: i-am spus lui Donovan s-o ia.

Dar nu avea să găsească un țap ispășitor așa de ușor. Donovan a protestat ferm și Jimmy i-a ținut isonul.

— Te-am văzut cu ochii mei cum ai pus-o în geanta ta, spuse Jimmy.

— Ei bine, atunci, unul dintre voi mi-a pierdut-o când mi-ați ridicat geanta. Am scăpat-o o dată sau de două ori.

— O dată sau de două ori! Comenta Donovan. Ți-a căzut de cel puțin o duzină de ori, pe lângă faptul că ai lăsat-o pe unde s-a nimerit cu fiecare ocazie.

— Nu văd de ce naiba n-a căzut totul din ea în vremea asta, adăugă Jimmy.

— Problema este cum o să intrăm? Spuse Mildred. Era o fată sensibilă, care-și vedea de treabă, dar nu atât de atractivă ca impulsiva și certăreța Pat. Toți patru se uitau dezarmați la ușa închisă.

— Portarul nu poate să ne ajute? Sugeră Jimmy. N-are o cheie care se potrivește sau ceva de felul ăsta?

Pat negă. Erau numai două chei. Una era înăuntrul apartamentului, atârnată în bucătărie și cealaltă a fost, sau trebuia să fie, în geanta blestemată.

— Dacă apartamentul ar fi fost măcar la parter, se vaită Pat, am fi putut sparge o fereastră sau ceva. Donovan, nu vrei să faci pe pungașul, ce zici?

Donovan refuză ferm, dar politicos să facă pe pungașul.

— Un apartament la etajul al patrulea este o adevărată încercare, spuse Jimmy.

— Dar scara de incendiu? Spuse Donovan.

— Nu există.

— Trebuie să fie, se amestecă Jimmy. O clădire înaltă de cinci etaje ar trebui să aibă o scară de incendiu.

— Probabil, făcu Pat. Dar orice-ar fi nu ne este de folos. Cum am să pătrund vreodată în apartamentul meu?

— Nu e nici un fel de lift exterior? Întrebă Donovan. O chestie în care negustorii trimit sus carnea și verzele de Bruxelles?

— Liftul de serviciu, îl corectă Pat. Da, dar e numai un fel de coș din plasă. O, așteptați, știu. Ce-ar fi cu liftul pentru cărbuni?

— Ei da, asta zic și eu idee, zise Donovan.

Mildred îi descurajă cu părerea ei:

— Trebuie să fie închis, în bucătăria lui Pat, vreau să zic. Prin interior.

Dar ideea fu respinsă pe dată.

— Nu cred asta, o contrazise Donovan.

— În nici un caz în bucătăria lui Pat, spuse Jimmy. Pat nu închide și nu încuie niciodată lucrurile.

— Nu cred că e închis, își reaminti Pat. Am luat azi dimineață lada cu gunoi și sunt sigură că după aceea nu l-am închis. Și nici nu cred că m-am mai apropiat de el de atunci.

— Ei bine, spuse Donovan, lucrul ăsta ne va fi foarte util în seara aceasta, dar, în același timp, dragă Pat, lasă-mă să-ți atrag atenția că aceste obiceiuri de neglijență te fac o pradă ușoară pentru hoți în fiecare noapte.

Pat nu dădu importanță acestor avertismente.

— Haideți, strigă ea și începu s-o ia la goană în jos spre parterul celor patru etaje. Ceilalți o urmară. Pat îi conduse printr-o cameră întunecoasă, aparent supraîncărcată de căruțuri pentru copii și, printr-o altă ușă, în subsolul blocului și le arătă liftul respectiv. În momentul acela era o ladă de gunoi pe el. Donovan o dădu la o parte și se urcă cu agerime pe platformă în locul ei. Strâmbă din nas.

— Puțin cam nociv, remarcă el. Dar ce contează? Mă aventurez singur sau mai merge cineva cu mine?

— Vin și eu, zise atunci Jimmy. Se urcă lângă Donovan.
— Cred că liftul n-o să cadă cu mine, adăugă el plin de înđoială.

— Nu poți să cântărești mai mult decât o tonă de cărbune, zise Pat, care nu se pricepuse niciodată la greutate și mărime.

— Dar, oricum, o să vedem curând, spuse Donovan vesel, în timp ce trăgea de frânghie. Cu un zgomot de roată de moară dispărură din fața lor.

— Chestia asta face un zgomot îngrozitor, remarcă Jimmy, în timp ce urcau prin întuneric. Ce-or gândi oamenii din celelalte apartamente?

— Fantome sau hoți, cred, îi răspunse Donovan. Să tragi de frânghia asta este un lucru destul de greu. Cei ce se îndeletnicesc cu treaba asta muncesc mai mult decât m-aș fi așteptat. Jimmy, fiule, numeri etajele?

— O, doamne! Nu. Am uitat de asta.

— Nu-i nimic, am făcut-o eu. Trecem de al treilea acum. Următorul e al nostru.

— Și acum, îmi închipui că vom descoperi că Pat a închis totuși ușa, mormăi Jimmy.

Dar temerile erau nefondate. Ușa de lemn se dădu la o parte la o simplă apăsare, așa că Donovan și Jimmy se treziră în bucătăria întunecoasă a lui Pat.

— Ar fi trebuit să avem o torță pentru această muncă de noapte grea, exclamă Donovan. După câte o cunosc eu, totul e pe dușumea la Pat, așa că am să sparg la oale și faianțe până când o să pot să ajung la lumină s-o aprind. Nu te mișca Jimmy, până aprind lumina.

Își făcu drum cu grijă pe dușumea, scoțând un „al dracului!”, când colțul unei mese de bucătărie i se înfipse, fără să-și dea seama, între coaste. Ajunse la întrerupător, dar, în momentul următor, tot un „al dracului!” se auzi în întuneric.

— Ce se întâmplă? Întrebă Jimmy.

— Lumina nu se aprinde, cred că este becul ars. Așteaptă o clipă. Aprind lumina din sufragerie. Sufrageria era la capătul coridorului. Jimmy îl auzi pe Donovan deschizând ușa și, imediat, alte înjurături mai din depărtare ajunseră la el. Își

făcu și el cu grijă drum prin bucătărie.

— Ce este?

— Nu știu. Cred că noaptea camerele se vrăjesc. Totul pare așezat altfel. Scaune și mese unde te aștepți cel mai puțin. O, drace! Încă unul!

Dar, în acest moment, din fericire, Jimmy găsi întrerupătorul și-l apăsă, în clipa următoare doi tineri se uitau unul la altul îngroziți de moarte.

Camera nu era sufrageria lui Pat. Se aflau într-un alt apartament.

Pentru început camera era cam de zece ori mai aglomerată decât a lui Pat, ceea ce explica uimirea patetică a lui Donovan, când se lovea mereu de scaune și mese. În mijlocul camerei se afla o masă mare, rotundă, acoperită cu o bucată de postav și la fereastră se găsea o plantă „aspidistra”. Era, de fapt, tipul de cameră al cărei proprietar, tinerii erau siguri, ar înțelege cu greu o explicație a lor. Cu groază și în liniște se uitară pe masa pe care se afla o grămăjoară de scrisori.

— Doamnei Ernestine Grant, șopti Donovan, luându-le și citindu-le numele. O, ajutor! Crezi că ne-a auzit?

— E un miracol că nu te-a auzit, spuse Jimmy. Cu langajul și cu modul tău de a da peste mobilă. Haide, pentru numele lui Dumnezeu s-o ștergem iute de aici.

Au stins repede lumina și s-au reîntors în vârful picioarelor la lift. Jimmy a oftat ușurat, când s-au urcat din nou în lift, fără vreun alt incident.

— Îmi place ca femeia să aibă un somn bun, sănătos, spuse el convingător. Doamna Ernestine Grant are calitățile ei.

— Acum îmi dau seama de ce am greșit etajul, spuse Donovan. Am început să urcăm de la subsol. Trase de frânghie și liftul făcu un salt.

— Cred că acum am nimerit-o.

— Sunt sigur de asta, spuse Jimmy ieșind din nou într-un spațiu întunecos. Nervii n-o să mă mai țină la alte șocuri de felul ăsta.

— Nu le-a mai fost dat să aibă de-a face cu alte situații încurcate. Cum apăsară pe întrerupător se treziră în bucătăria

lui Pat și, după o clipă, deschidea ușa din față, lăsându-le să intre pe cele două fete care așteptau afară.

— V-a luat o mulțime de timp, mormăi Pat. Mildred și cu mine așteptăm aici de-o veșnicie.

— Am avut o aventură, spuse Donovan. Am fi putut fi trimiși la postul de poliție ca răufăcători periculoși.

Pat trecuse în sufragerie, unde aprinse lumina și-și aruncă șalul pe sofa. Asculta cu viu interes la povestea lui Donovan despre aventurile sale.

— Mă bucur că nu v-a prins, comentă ea. Sunt sigură că este o bătrână zgârcită. Am primit un bilet de la ea azi dimineață – dorea să mă vadă într-o zi – ca să se plângă de ceva, cred că de pian. Oamenii cărora nu le place pianul deasupra capetelor, n-ar trebui să vină să locuiască în apartamente. Văd, Donovan, că te-ai rănit la mână. E plină de sânge. Du-te și spală-te la chiuvetă.

Donovan se uită surprins la mâna sa. Ieși din cameră ascultător și imediat îl chemă pe Jimmy.

— Hei, ce e? Spuse acesta. Nu te-ai rănit prea rău?

— Nu m-am rănit de loc.

Era ceva atât de ciudat în vocea lui Donovan, încât Jimmy se uită perplex la el. Donovan își întinse mâna spălată și Jimmy nu observă nici o urmă de tăietură de vreun fel pe ea.

— E ciudat, spuse el, încruntându-se. Era plină de sânge. De unde era? Și-atunci, deodată, își dădu seama că prietenul său mai sprinten la minte intuise deja. Doamne, trebuie să fi fost din apartamentul acela. Se opri, gândindu-se la posibilitățile pe care le implicau cuvintele sale. Ești sigur că era... Sânge? Și nu vopsea? Întrebă el.

Donovan clătină din cap.

— Era sânge, cu adevărat, spuse el și se înfiora.

Se uitară unul la altul. Același gând le trecu clar prin cap. Primul vorbi Jimmy.

— Aș zice, făcu el nesigur. Crezi că ar trebui, mă rog, să coborâm din nou și să... ne uităm pe acolo? Să vedem dacă totul e-n ordine, mă înțelegi?

— Ce facem cu fetele?

— N-o să le spunem nimic. Pat o să-și pună un șorț și-o să ne facă o omletă. O să ne întoarcem până o să se întrebe unde suntem.

— O, bine, haide, spuse Donovan. Cred că trebuie să mergem până la capăt. Sper să nu fie nimic în neregulă.

Dar tonul său era lipsit de convingere. Se urcară în lift și coborâră la etajul de dedesubt. Trecură prin bucătărie fără prea multă greutate și aprinseră din nou lumina în sufragerie.

— Trebuie să fie pe aici ceea ce... Ceea ce am luat pe mâna. N-am atins nimic în bucătărie, spuse Donovan.

Se uită împrejur. Jimmy la fel și amândoi se încruntară. Totul părea curat și obișnuit și nu sugera câtuși de puțin vreo urmă de violență sau vărsare de sânge.

Deodată Jimmy tresări brusc și-și prinse tovarășul de braț.

— Uite!

Donovan se uită în direcția degetului și, la rândul său, scoase o exclamație. De sub draperiile grele de rips ieșea un picior – piciorul unei femei încălțat cu un pantof de piele, decupat la vârf.

Jimmy se duse spre draperii și le trase brusc într-o parte. În nișa ferestrei corpul îngrămădit al unei femei zăcea pe jos într-o baltă de sânge. Nu era nici o îndoială că era moartă. Jimmy încercă s-o ridice, când Donovan îl opri.

— Mai bine n-ai face asta. Ea n-ar trebui să fie atinsă până vine poliția.

— Poliția, o, bineînțeles. Vai, Donovan, ce treabă înfiorătoare. Cine crezi că e? Doamna Ernestine Grant?

— Așa se pare. În orice caz, dacă mai e altcineva în apartament păstrează o liniște a naibii.

— Acum ce facem? Întrebă Jimmy. Alergăm să aducem un polițist sau sunăm din apartamentul lui Pat?

— Cred că cel mai bine ar fi să telefonăm. Haide, putem ieși foarte bine și pe ușa din față. Doar n-o să ne petrecem toată noaptea mergând în sus și în jos în liftul ăla urât mirositor.

Jimmy fu de acord. Tocmai când treceau prin ușă, ezită.

— Uite ce e; nu crezi că unul dintre noi ar trebui să rămână să păzească lucrurile până vine poliția?

— Da, cred că ai dreptate. Dacă rămâi, alerg să telefonez.

Urcă în fugă scările și sună la apartamentul de deasupra. Pat veni să deschidă, era foarte drăguță, cu fața îmbujorată și cu un șorț de bucătărie pe ea. Ochii i se făcură mari cât cepele.

— Tu? Dar cum, Donovan, ce este? S-a întâmplat ceva? Îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— E-n regulă, Pat, numai că am făcut o descoperire cam neplăcută în apartamentul de dedesubt. O femeie moartă. O! Dădu să spună ceva.

— Ce oribil. A avut vreo criză sau altceva?

— Nu. Se pare, ei bine, se pare că, mai degrabă, ar fi fost omorâtă.

— O, Donovan!

— Știu. E ceva bestial.

Mâinile ei erau încă într-ale lui. Și le abandonase, se agățase chiar de el. Draga de Pat, cât de mult o iubea! Dar ei îi păsa de el? Câteodată credea că da. Alteori, se temea că ține la Jimmy Faulkener – amintirea lui Jimmy care-l aștepta liniștit jos l-a făcut să tresară.

— Pat, dragă, trebuie să telefonăm la poliție.

— Monsieur are dreptate, spuse o voce în spatele său. Și, în timp ce așteptăm ca ea să sosească, poate vă ajut întrucâtva.

Ei erau în pragul apartamentului și acum se uitau spre palier. O siluetă apăruse pe trepte, puțin deasupra lor. Aceasta coborî și veni în raza lor vizuală. Stăteau uitându-se la micuțul domn cu o mustață foarte impunătoare și capul în formă de ou. El purta un halat elegant și papuci brodați. Se înclină galant către Patricia.

— Mademoiselle, spuse el, eu sunt, după cum probabil știți, chiriașul din apartamentul de deasupra. Îmi place să stau sus, la aer, să am vedere asupra Londrei. Am luat apartamentul pe numele de O'Connor. Dar, nu sunt irlandez. Mă cheamă altfel. De aceea, îndrăznesc să mă pun la dispoziția dumatăle. Îmi permiteți?

Cu un zâmbet scoase o carte de vizită și i-o întinse lui Pat. Ea citi.

— Domnul Hercule Poirot. O, își opri respirația. Chiar

domnul Poirot! Marele detectiv? Și chiar o să ne ajutați?

— Așa intenționez, domnișoară. Era cât pe-acți să-mi ofer sprijinul mai devreme în seara aceasta.

Pat se uită uimită.

— V-am auzit discutând cum să intrați în apartament. Eu mă pricep foarte bine la încuietori. Puteam, fără nici un dubiu, să vă fi deschis ușa, dar am ezitat s-o fac. Ați fi căpătat grave bănuieli împotriva mea.

Pat râse.

— Acum, domnule, spuse Poirot către Donovan. Intrați și vă rog să telefonați la poliție. Eu am să cobor la apartamentul de dedesubt.

Pat coborî scările cu el. L-au găsit pe Jimmy de gardă și Pat i-a explicat prezența lui Poirot. Jimmy, la rândul său, îi povesti lui Poirot aventurile sale și ale lui Donovan. Detectivul asculta cu atenție.

— Ușa de la lift spuneți că era deschisă? Ați intrat în bucătărie, dar lumina nu s-a aprins.

Se îndreptă spre bucătărie în timp ce vorbea. Apăsă pe întrerupător.

— Tiens! Voila ce qui est curieux! Spuse el când lumina se aprinse. Funcționează perfect acum. Mă întreb... Ridică un deget ca să se facă liniște și ascultară. Un sunet slab sparse tăcerea – fără îndoială un sforăit. Ah! Spuse Poirot. La chambre de domestique.

Trecu prin bucătărie în vârful picioarelor într-o cameră mică ce mai avea o ușă. O deschise și aprinse lumina. Era o cameră ca o cușcă, special făcută de constructorii de apartamente ca să ofere acoperiș unei ființe. Spațiul era aproape în întregime ocupat de pat. În el dormea pe spate o fată roșie la obraz, cu gura larg deschisă, sforăind liniștită.

Poirot stinse lumina și se retrase.

— Să nu se trezească. S-o lăsăm să doarmă până vine poliția, spuse el.

Se întoarse în sufragerie. Donovan veni cu ei.

— Poliția spune că vine imediat. Nu trebuie să atingem nimic, zise el pe nerăsuflate. Poirot încuviință.

— Nu ne-atingem, doar ne uităm, asta-i tot, spuse el.
Se duse în sufragerie. Mildred venise jos împreună cu Donovan și toți cei patru tineri stăteau în cadrul ușii și-l urmăreau cu intens interes.

— Ceea ce nu pot să înțeleg, sir, este următorul lucru, spuse Donovan. Nu m-am apropiat de loc de fereastră și totuși cum de a ajuns sângele pe mâna mea?

— Dragă tinere, răspunsul la asta se află chiar în fața ta. De ce culoare e fața de masă? Roșie, nu-i așa? Și, fără îndoială, ai pus mâna pe ea.

— Da, am pus. Asta e? Și se opri.

Poirot dădu din cap aprobator. Se aplecase deasupra mesei. Arăta cu mâna pe fața de masă roșie o pată de culoare închisă.

— Aici a fost comisă crima, spuse el solemn. Trupul a fost mutat după aceea.

Apoi își îndreptă ținuta și aruncă încet o privire în jurul camerei. Nu mișcă, nu puse mâna pe nimic, dar, totuși, cei patru tineri care-l urmăreau ce face simțeau ca și cum toate obiectele din locul acela cam îmbâcsit își dezvăluiau secretele ochilor săi scrutaători.

Hercule Poirot dădu din cap, parcă ar fi fost satisfăcut, îi scăpă un ușor suspin.

— Înțeleg, zise.

— Ce înțelegeți? Întrebă Donovan curios.

— Înțeleg ceea ce, fără îndoială, simțiți cu toții, spuse Poirot, că această cameră este supraîncărcată cu mobilă. Donovan zâmbi trist.

— M-am ciocnit puțin de mobilă, mărturisi el. Toate erau în alte locuri decât în camera lui Pat și nu puteam să înțeleg.

— Nu toate, îl contrazise Poirot.

Donovan îl privi întrebător.

— Vreau să zic, continuă Poirot de parcă și-ar fi cerut scuze, că anumite lucruri sunt întotdeauna fixe. Într-un bloc, ușa, fereastra, șemineul se află în același loc în camerele care sunt suprapuse.

— Asta-i teoria chibritului, zise Mildred. Se uita la Poirot cu un aer dezaprobat.

— Trebuie să vorbești întotdeauna cu absolută acuratețe. Aceasta este – cum se spune – o mică manie de a mea.

Se auziră pași pe scări și trei bărbați intrară. Erau un inspector de poliție, un polițist și chirurgul arondat. Inspectorul îl recunoscu pe Poirot și îl salută într-un chip destul de reverențios. Apoi se întoarse către ceilalți.

— Vreau o declarație de la fiecare, începu el, dar în primul rând...

Poirot îl întrerupse.

— O mică sugestie. Noi ne ducem înapoi în apartamentul de deasupra și domnișoara de aici o să facă ceea ce avea de gând – o omletă. Pe mine mă pasionează omletele. Atunci, domnule inspector, după ce terminați aici, urcați și puneți întrebările pe îndelete.

S-a convenit așa și Poirot urcă împreună cu tinerii.

— Domnule Poirot, zise Pat, sunteți foarte drăguț și o să vă fac o omletă pe cinste. Mă pricep grozav la făcut omlete.

— E bine. Odată, domnișoară, am iubit o tânără englezoaică frumoasă care vă semăna foarte mult – dar vai!

— Nu putea să gătească. Așa că, poate, totul a fost spre bine.

Vocea lui era ușor tristă și Jimmy Faulkener îl privi intrigat. Odată ajunși în apartament, totuși, își dădu osteneala să placă și să se amuze. Trista tragedie de dedesubt fusese aproape dată uitării.

Omleta a fost consumată și lăudată cum se cuvine până când pașii inspectorului se făcură auziți. Intră, însoțit de doctor; îl lăsase jos pe polițist.

— Ei bine, domnule Poirot, zise el, totul pare clar și fără ieșire – nu prea e în domeniul dumneavoastră, deși ne va fi greu să găsim omul. Aș vrea s-aud cum s-a făcut descoperirea.

Donovan și Jimmy povestiră din nou întâmplările din seara aceea. Inspectorul se întoarse plin de reproș către Pat.

— Să nu mai lăsați ușa de la liftul de serviciu deschisă, domnișoară. Vorbesc foarte serios.

— N-am să mai fac, spuse Pat, trecând-o un fior. Cineva ar putea intra și m-ar omorî ca pe biata femeie de jos.

— Ah, totuși, ei n-au intrat în felul acesta, zise inspectorul.

— Ne povestiți și nouă ce ați descoperit, da? Îl rugă Poirot.
— Nu cred că ar trebui, dar văzându-vă pe dumneavoastră aici, domnule Poirot...

— Précisément. Și tinerii vor fi discreți.

— Oricum, ziarele o vor reproduce destul de curând, spuse inspectorul. Nu e nici un mare secret în legătură cu evenimentul. Deci, moarta e doamna Grant, cum știți. Am adus portarul s-o identifice. O femeie de vreo 35 de ani. Stătea la masă și a fost împușcată cu un pistol automat de calibru mic, probabil de către cineva care se afla în fața ei. Ea căzu în față și așa se face că e pata aceea de sânge pe masă.

— Dar nu putea să audă cineva împușcătura? Întrebă Mildred.

— Pistolul era prevăzut cu un dispozitiv silențios. Nu, nu se poate auzi nimic. Apropo, ați auzit țipătul servitoarei când i-am spus că stăpâna sa e moartă? Nu. Ei, tot așa de puțin probabil s-a putut auzi și celălalt.

— N-a spus nimic servitoarea? Întrebă Poirot.

— A fost seara ei liberă. Avea cheia ei. S-a întors pe la ora zece. Era liniște. S-a gândit că stăpână-sa se culcase.

— Atunci, nu s-a uitat în sufragerie?

— Ba da. A dus acolo scrisorile care veniseră cu poșta de seară, dar n-a observat nimic neobișnuit – cum n-au văzut nici domnii Faulkener și Bailey. Știți, ucigașul a ascuns corpul destul de bine după draperii.

— Dar e curios că a făcut lucrul ăsta, nu credeți? Vocea lui Poirot era foarte blândă, dar sugera ceva care-l făcu pe inspector să ridice iute privirea.

— N-a vrut să fie descoperită crima până când își făcea apariția.

— Poate, poate, dar continuați cu ceea ce spuneți.

— Servitoarea a plecat la ora cinci. Doctorul plasează momentul crimei – în mare vorbind – cam acum patru-cinci ore. Așa e, corect?

Doctorul, care nu era prea vorbăreț, se mulțumi să dea din cap afirmativ.

— E ora 12 fără un sfert acum. Cred că momentul se poate

stabili cu o oarecare precizie.

El scoase o bucată de hârtie mototolită.

— Am găsit-o în buzunarul de la rochia moartei. Nu vă fie teamă să puneți mâna pe ea. Nu sunt amprente.

Poirot netezi foaia de hârtie. Pe ea erau tipărite câteva cuvinte cu majuscule.

AM SĂ VIN SĂ TE VĂD ÎN SEARA ASTA LA ȘAPTE ȘI JUMĂTATE.

J. F.

— Un document compromițător să lași în urma ta, comentă Poirot, în timp ce i-l dădea înapoi.

— Bine, dar el nu știa că ea o să-l pună în buzunar, spuse inspectorul. El probabil s-a gândit că o să-l distrugă. Totuși, avem dovezi că a fost un om prevăzător. Pistolul cu care a fost împușcată l-am găsit sub cadavrul ei... Și tot fără amprente. Fuseseră șterse cu foarte multă grijă cu o batistă de mătase.

— De unde știi că a fost o batistă de mătase, întrebă Poirot.

— Pentru că am găsit-o, spuse inspectorul triumfător. La sfârșit, când a tras draperia, trebuie să-i fi căzut fără să observe.

Îi înmână o batistă mare, albă de mătase – o batistă de calitate bună. Nu era nevoie de degetul inspectorului, ca atenția lui Poirot să fie atrasă de cuvintele din centru. Era frumos și citeț brodat. Poirot citi cu glas tare numele: John Fraser.

— Asta-i, spuse inspectorul John Fraser – J. F. Din bilet. Știm, numele făptașului pe care trebuie să-l căutăm și sper că atunci când vom afla mai multe despre moartă și relațiile ei, o să dăm de un fir care să ne conducă la el.

— Știu eu? Se întrebă Poirot. Nu, mon cher, cred că nu va fi ușor să-l găsim pe acest John Fraser al dumitale. E un tip ciudat – prudent, din moment ce folosește o batistă și șterge pistolul cu care a comis crima și, pe de altă parte, distrat, de vreme ce își pierde batista și nu caută o scrisoare care l-ar putea încrimina.

— Agitat, așa a fost, pretinse inspectorul.

— E posibil, spuse Poirot. Da, e posibil. Și el nu a fost văzut

intrând în clădire?

— Sunt tot soiul de oameni care intră și ies tot timpul. Așa se întâmplă în blocurile mari. Cred că nimeni dintre dumneavoastră – se adresa celor patru tineri – nu a văzut pe cineva ieșind din apartament?

Pat dădu din cap că nu.

— Noi am plecat mai devreme, pe la ora șapte.

— E clar!

Inspectorul se ridică și Poirot îl însoți până la ușă.

— Îmi faceți o mică favoare, pot să examinez apartamentul de dedesubt?

— Cum nu, desigur, domnule Poirot. Știu ce părere au despre dumneavoastră la sediu. Vă las o cheie. Am două. Va fi liber. Servitoarea a plecat la niște rude, căci îi era tare teamă să mai stea acolo singură.

— Vă mulțumesc, îi spuse Poirot. Se întoarse dus pe gânduri.

— Nu sunteți mulțumit, domnule Poirot? Întrebă Jimmy.

— Nu, nu sunt mulțumit, recunoscui Poirot.

Donovan se uită la el curios:

— Atunci ce vă frământă?

Poirot nu-i răspunse. Rămase tăcut un minut, două, încruntat, adâncit în gânduri, apoi, deodată, ridică nerăbdător din umeri.

— Vă spun noapte bună, domnișoară. Trebuie să fiți obosită. Ați gătit o mulțime, nu?

Pat râse:

— Numai omleta. N-am pregătit cina. Donovan și Jimmy au venit și ne-au invitat să mergem într-un loc în Soho.

— Și, fără îndoială, v-ați dus la teatru?

— Da. „Ochii negri ai Carolinei”.

— Ah, făcu Poirot. Ar fi trebuit să fie ochi albaștri ca ochii albaștri ai domnișoarei.

Făcu un gest sentimental și apoi, încă o dată, îi ură lui Pat „noapte bună”, la fel lui Mildred, care rămânea peste noapte la dorința expresă a lui Pat, ce admisesese cu toată sinceritatea că ar fi cuprins-o groaza, dacă ar fi fost lăsată singură.

Cei doi tineri îl însoțiră pe Poirot. Când ușa se închise, și ei

erau pe punctul de a-și lua la revedere de la el, pe palier, acesta le-o luă înainte.

— Tinerii mei prieteni, m-ați auzit spunând că nu sunt satisfăcut? Eh bien, e adevărat – nu sunt. Mă duc acum să fac niște mici investigații pe cont propriu. Ați vrea să mă însoțiți, ce ziceți?

Propunerea sa fu primită cu un interes evident. Poirot o luă înainte spre apartamentul de dedesubt și se folosi de cheia pe care i-o dăduse inspectorul. După ce intră nu se duse în sufragerie, așa cum se așteptau cei doi. În schimb o luă spre bucătărie. Într-o nișă care servea drept debara se afla o ladă mare de fier. Poirot îi ridică repede capacul, se aplecă asupra ei și începu să scormonească prin ea cu energia unui terier feroce.

Jimmy și Donovan îl priveau uimiți. Deodată, cu un strigăt de triumf se îndreptă din șale. Ridică o sticlură cu dop.

— Voila! Spuse el. Am găsit ce căutam. Mirosi cu grijă. Ah, Sunt enrhume, adică am răcit la cap.

Donovan luă sticlura din mâna lui, trase pe nas, dar n-a putut mirosi nimic. Scoase dopul și duse sticlura la nas, înainte ca strigătul cu care Poirot vroia să-l împiedice, să-l poată opri.

De îndată căzu ca o buturugă. Poirot, sărind în fața lui, îi blocă parțial căderea.

— Imbécile! Strigă el. Ce idee să scoți dopul într-o manieră atât de prostescă! N-a observat cât de delicat mă purtam cu sticla? Nu-i așa, domnule Faulkener? Vrei să fii atât de bun să-mi aduci puțin coniac? Am observat o sticlă în sufragerie.

Jimmy se repezi într-acolo, dar până se întoarse, Donovan se ridicase și spunea că și-a revenit. El trebuia să asculte dădăceala lui Poirot asupra necesității de a mirosi cu precauție posibile substanțe otrăvitoare.

— Cred că mai bine mă duc acasă, spuse Donovan, clătînându-se pe picioare. Asta e, dacă nu mai sunt de folos aici! Mă simt încă puțin amețit.

— Desigur, spuse Poirot. Acesta-i cel mai bun lucru pe care-l poți face. Domnule Faulkener, așteaptă-mă aici puțin, mă întorc într-o clipă.

Îl însoți pe Donovan până la ușa apartamentului. Rămaseră afară pe palier, vorbind câteva minute. Când, în cele din urmă, Poirot se reîntoarse în apartament, l-a găsit pe Jimmy stând în sufragerie, uitându-se în jur uimit.

— Acum ce mai facem? Întrebă el.

— Nu mai e nimic de făcut. Cazul s-a terminat.

— Ce?

— Știu totul acum.

Jimmy se uita neîncrezător la el: sticluța pe care ați găsit-o?

— Exact! Sticluța.

Jimmy dădea din cap nelămurit:

— Nu înțeleg o iotă. Pentru un anume motiv îmi dau seama că sunteți nemulțumit de dovada împotriva acestui John Fraser, oricine ar putea fi el.

— Oricine ar putea fi el, repetă Poirot încet. Dacă ar exista cineva cu numele ăsta, ei bine, aș fi surprins.

— Nu înțeleg.

— El este un nume.

— Asta-i tot.

— Un nume brodat cu grijă pe o batistă.

— Și scrisoarea?

— Ai observat că era tipărită? De ce? Am să-ți spun. Scrisul de mână poate fi recunoscut și o scrisoare bătută la mașină e mai ușor de depistat decât ți-ai putea imagina. Dar, dacă un John Fraser real a scris biletul acela, aceste două posibilități nu l-ar putea implica pe el! Nu, a fost scris intenționat și pus în buzunarul femeii moarte ca să-l găsim noi. Nu exista o asemenea persoană cu numele de John Fraser.

Jimmy se uită la el întrebător.

— Și-așa, continuă Poirot, m-am întors la primul lucru care m-a izbit. M-ai auzit spunând că anumite lucruri într-o cameră se află întotdeauna în același loc, în anumite circumstanțe (în camerele suprapuse din blocuri). Am dat trei exemple. Aș putea să menționez un al patrulea – întrerupătorul electric, prietene.

Jimmy continua să-l privească fără să-l înțeleagă. Poirot urmă:

— Prietenul dumitale, Donovan, nu s-a apropiat de fereastră – punând mâna pe masa aceasta și-a umplut-o de sânge! Dar eu m-am întrebat deodată – de ce s-a oprit el la masa asta? De ce bâjbâia prin cameră în întuneric? Pentru că, amintește-ți, întrerupătorul e întotdeauna în același loc, lângă ușă. De ce, când a intrat în sufragerie, nu a pipăit să găsească imediat întrerupătorul și să aprindă lumina? Așa era natural, normal s-o facă. După cum a spus, a încercat să aprindă lumina în bucătărie, dar nu a reușit. Și totuși, când am încercat eu s-o aprind, a funcționat perfect. Atunci, n-a vrut el să aprindă lumina acolo? Dacă ar fi mers, amândoi v-ați fi dat seama, de îndată, că ați greșit apartamentul. N-ar mai fi avut rost să veniți în sufragerie.

— Unde vreți să ajungeți, domnule Poirot? Nu înțeleg. Ce vreți să spuneți?

— Uite, asta.

Poirot scoase o cheie de yale.

— Cheia acestui apartament?

— Nu, mon ami, cheia apartamentului de deasupra. Cheia domnișoarei Patricia, pe care domnul Donovan Bailey a sustras-o din geanta ei în timpul serii.

— Dar de ce, de ce?

— Parbleu! Așa, ca să poată face ceea ce dorea – să reușească să intre în acest apartament într-o manieră care să nu dea câtuși de puțin de bănuit. El s-a asigurat mai devreme seara, că ușa de la lift era deschisă.

— De unde ați luat cheia?

Poirot îi zâmbi din toată inima.

— Tocmai am găsit-o – unde-o căutam – în buzunarul domnului Donovan. Știi, sticluta aia, pe care am pretins c-am găsit-o, a fost o cursă. Domnul Donovan cade în ea. Face ceea ce știam c-o să facă: îi scoate dopul și miroase. Și în sticlută este clorură de etil, un anestezic instantaneu foarte puternic. Îmi oferă o clipă, două de inconștiență de care am nevoie, îi iau din buzunar cele două lucruri care știam că vor fi acolo. Această cheie era unul dintre ele... Celălalt...

Se opri și apoi continuă.

— Am întrebat mai devreme ce motiv credea inspectorul că ar exista pentru faptul că trupul a fost ascuns în spatele perdelei. Să câştige timp? Nu, era ceva mai mult decât asta. Şi-atunci m-am gândit la un lucru... La poştă, prietene. Poştă de noapte care vine pe la nouă şi jumătate. Să presupunem că ucigaşul nu găseşte ceva ce se aşteaptă să găsească, dar acel ceva ar putea sosi cu poştă mai târziu. Atunci, clar, el trebuie să revină. Dar crima nu trebuie descoperită de servitoare când se întoarce, pentru că poliţia ia în primire apartamentul, aşa că ascunde cadavrul după draperie. Servitoarea nu bănuieşte nimic şi lasă scrisorile pe masă ca de obicei.

— Scrisorile?

— Da, scrisorile. Poirot scoase ceva din buzunarul său. Acesta este al doilea lucru pe care l-am luat de la domnul Donovan când era inconştient. El îi arată un plic adresat doamnei Ernestine Grant, cu litere bătute la maşină. Dar, am să te întreb un lucru întâi. Domnule Faulkener, înainte de a ne uita la conţinutul acestei scrisori. O iubeşti sau nu pe domnişoara Patricia?

— Țin imens de mult la Pat, dar nu m-am gândit niciodată că aş avea vreo şansă.

— Ai crezut că ea ține la domnul Donovan? Poate că începuse să țină la el, dar era numai un început, prietene. Acum trebuie să o ajuți să uite, să fii lângă ea la necazul ei.

— Necaz? Întrebă Jimmy pe un ton aspru.

— Da, necaz. Vom face tot ce putem să nu-i implicăm numele în asta, dar va fi imposibil s-o facem în întregime. Mă înțelegi, ea a fost motivul.

Rupse plicul pe care-l ținea. Un document căzu. Scrisoarea era scurtă, din partea unei firme de avocați.

Dragă doamnă, Documentul alăturat este în ordine și faptul că mariajul a avut loc într-o țară străină nu-l invalidează în nici un fel.

Ai dumneavoastră etc.

Poirot desfăcu documentul. Era un certificat de căsătorie între Donovan Bailey și Ernestine Grant, datat cu opt ani în urmă.

— O, Dumnezeuule! Zise Jimmy. Pat a spus că primise o scrisoare de la o femeie care cerea s-o vadă, dar ea nici nu a visat că era ceva important.

Poirot încuviință.

— Donovan știa; el s-a dus la soția lui în seara aceasta, înainte de a se urca la celălalt etaj. Apropo, ce ironie stranie a făcut ca femeia asta nenorocită să vină în clădirea în care locuia rivala sa – el a ucis-o cu sânge rece și apoi a plecat să se amuze în seara aceasta. Soția sa trebuie să-i fi spus că trimisese certificatul de căsătorie avocaților ei și că aștepta un răspuns al lor. Fără îndoială, el însuși încercase s-o facă sa creadă că mariajul nu era valabil din punct de vedere juridic.

— Toată seara a părut foarte bine dispus, când te gândești. Domnule Poirot, nu l-ați lăsat să scape? S-a cutremurat Jimmy.

— Nu există scăpare pentru el; nu trebuie să te temi, spuse Poirot grav.

— Cel mai mult mă gândesc acum la Pat, spuse Jimmy. Nu credeți... Că ținea la el într-adevăr?

— Mon ami, de-acum e rolul tău, zise Poirot cu blândețe. S-o faci să se întoarcă spre tine și să-l uide. Nu cred că o să-ți fie foarte greu.

Mina pierdută.

Am pus jos, cu un oftat, carnetul meu de bancă.

— E un lucru curios, pe care l-am observat: contul meu pare să nu crească deloc.

— Și asta te neliniștește? Eu, dacă aș avea un cont, n-aș putea închide ochii toată noaptea, declară Poirot.

— Trăiești în limite confortabile, cred! I-am răspuns.

— Patru sute patruzeci și patru de lire, patru șilingi și patru penny, spuse Poirot de complezență. Simpatcă cifră, nu-i așa?

— Directorului băncii tale îi trebuie tact. Evident, el cunoaște pasiunea ta pentru detalii simetrice. Ce-ai zice să investești trei sute din ei în câmpurile petrolifere Porcupine? Perspectiva lor, căreia i se face reclamă în ziarele de astăzi, arată că se vor plăti dobânzi de sută la sută anul viitor.

— Nu-i pentru mine spuse Poirot, dând din cap a refuz. Nu-

mi place senzaționalul. Pentru mine investiția sigură, prudentă, les rentes, construcțiile – cum se numesc?

— Conversiunile bancare.

— N-ai făcut niciodată vreo investiție speculativă?

— Nu, mon ami, replică Poirot cu severitate. N-am făcut. Și singurele acțiuni pe care le posed și care n-au ceea ce numești tu marginea aurită sunt 14.000 de acțiuni la „Burma Mines LTD”.

Poirot se opri așteptând să fie încurajat să continue.

— Și? L-am stimulat eu.

— Și pentru ele n-am plătit cash – nu, ele au fost răsplata pentru exercițiul micilor mele celule cenușii. Vrei să știi povestea? Da?

— Sigur că aș vrea.

— Aceste mine sunt situate în mijlocul Birmaniei, cam la 200 de mile în interior față de Rangoon. Au fost descoperite de chinezi în secolul al XV-lea și s-a lucrat în ele până la revolta mahomedană, fiind abandonate, în cele din urmă, în anul 1868. Chinezii extrăgeau zăcămintul bogat în plumb și argint de la suprafața carierei, topindu-l numai pentru argint și lăsând mari cantități de minereu bogat în plumb. Bineînțeles, acest lucru s-a descoperit curând, când lucrări de prospecțiuni au fost desfășurate în Birmania, dar, datorită faptului că minele se umpluseră cu apă și de tot felul de resturi, toate încercările de a găsi sursa zăcămintului s-au dovedit infructuoase. Multe echipe au fost trimise și ele au săpat pe o suprafață întinsă, dar niciuna n-a luat premiul cel mare. Numai un reprezentant al unuia din sindicatele interesate a dat de urma unei familii de chinezi care se presupunea c-ar mai ține registrul situației minei. Capul familiei era un oarecare Wu Ling.

— Ce pagină fascinantă de poveste comercială! Am exclamat eu.

— Nu-i așa? Ah, mon ami, poți să ai o poveste de dragoste fără fete blonde și de-o frumusețe nemaiîntâlnită; nu, greșesc, părul castaniu te încântă pe tine întotdeauna, îți amintești...

— Lasă asta și continuă povestea, am zis eu grăbit.

— Eh bien, prietene, acest Wu Ling a fost abordat. Era un negustor stimabil, mult respectat în provincia în care locuia. A recunoscut de îndată că deținea documentele în chestiune și era perfect pregătit să negocieze vânzarea lor, dar a obiectat că nu voia să aibă de-a face cu alții decât cu șefii, în cele din urmă, s-a aranjat ca el să meargă în Anglia și să întâlnească directorii unei importante companii.

Wu Ling a făcut călătoria spre Anglia cu vasul S. S. Assunta și vaporul a ajuns în portul Southampton într-o dimineată rece, cețoasă de noiembrie. Unul dintre directori, domnul Pearson, s-a deplasat la Southampton în întâmpinarea vasului, dar, din cauza ceții, trenul a întârziat foarte mult și până când a sosit el, Wu Ling debarcase și plecase cu un tren special spre Londra. Domnul Pearson s-a întors în capitală oarecum supărat, fiindcă nu avea nici o idee unde-și propusese să stea chinezul. Mai târziu, în timpul zilei, s-a sunat la birourile companiei. Wu Ling stătea la hotelul Russell Square. Nu prea se simțea bine după călătorie, dar s-a declarat perfect capabil să participe la întâlnirea consiliului din ziua următoare.

Reuniunea avea loc la ora 11. Când s-a făcut 11 și 30 de minute și Wu Ling nu și-a făcut apariția, secretarul a sunat la hotelul Russell. Ca răspuns la întrebările lui, i s-a spus că chinezul ieșise cu un prieten pe la zece și jumătate. Părea clar că pornise cu intenția de a veni la întâlnire, dar dimineța s-a scurs și el nu a apărut. Se putea prea bine ca să se fi rătăcit, necunoscând Londra. Dar el nu s-a întors nici la hotel până la o oră înaintată.

Alarmat de-a binelea acum, domnul Pearson a anunțat poliția. A doua zi încă nu se dăduse de urma dispărutului, dar spre seara zilei următoare, în Tamisa a fost găsit un cadavru care se dovedi a fi al nefericitului chinez. Nici asupra lui, nici în bagajul de la hotel nu s-a găsit vreo urmă a documentelor legate de mină.

În acest moment, mon ami, eu am fost implicat în afacere. Domnul Pearson mi-a făcut o vizită. Deși era profund șocat de moartea lui Wu Ling, principala sa preocupare era de a recupera documentele care constituiseră scopul vizitei

chinezului în Anglia. Bineînțeles că interesul poliției era depistarea ucigașului, recuperarea documentelor fiind unul secundar. Ceea ce dorea să fac eu, era să cooperez cu poliția, dar să acționez în interesele companiei.

Am consimțit destul de repede. Era clar că mi se deschideau două câmpuri de investigare. Pe de o parte, trebuia să cercetez funcționarii companiei care știau de sosirea chinezului; pe de altă parte, printre pasagerii de pe vas care ar fi putut cunoaște misiunea sa. Am început cu al doilea, ca fiind un câmp mai îngust de cercetare. Aici m-am izbit de inspectorul Miller, care se ocupa de caz – un om cu totul diferit de prietenul nostru Japp, îngâmfat, nemanierat și cu totul insuportabil. Împreună am vorbit cu ofițerii vasului. Aveau puține să ne spună. Wu Ling fusese rezervat în timpul călătoriei.

Discutase doar cu doi din ceilalți pasageri – unul, un european ratat, pe nume Dyer, care părea să aibă o reputație nu prea bună, celălalt, un tânăr funcționar de bancă, pe nume Charles Lester, care se întorcea din Hong Kong. Am fost destul de norocoși să obținem imagini ale acestor doi bărbați. În acel moment, nu era nici un dubiu că, dacă vreunul dintre cei doi era implicat, atunci Dyer era omul. Se știa că se amestecase cu o bandă de escroci chinezi și era, în general, suspectul cel mai probabil.

Următoarea noastră mișcare a fost să vizităm hotelul Russell Square. După ce le-am arătat o fotografie a lui Wu Ling, l-au recunoscut imediat. Apoi le-am prezentat imaginea lui Dyer, dar, spre dezamăgirea noastră, portarul ne-a declarat categoric că nu acesta fusese bărbatul care venise la hotel în dimineața fatală. Dintr-o inspirație de moment, am scos fotografia lui Lester și, spre surpriza mea, omul l-a recunoscut imediat.

— Da, domnule, a afirmat el, acesta-i gentlemanul care a venit la zece și jumătate, a întrebat de domnul Wu Ling și, după aceea, a ieșit împreună cu el.

Afacerea avansa. Următoarea mișcare a fost să-l interviuăm pe domnul Charles Lester. A vorbit cu noi cu cea mai mare sinceritate, a fost dezolat să afle de moartea prematură a chinezului și s-a pus la dispoziția noastră în orice fel. Povestea

sa suna în felul următor: aranjase cu Wu Ling să-l caute la hotel la zece și jumătate. Totuși, Wu Ling nu a apărut, în schimb, veni servitorul acestuia, i-a explicat că stăpânul său a trebuit să plece și s-a oferit să-l conducă pe tânăr unde se afla stăpânul acum. Fără să suspecteze nimic, Lester a fost de acord și chinezul a oprit un taxi. Au mers câțva timp în direcția docurilor. Devenind deodată bănuitor, Lester a oprit taxiul și a coborât, fără să ia în considerare protestele servitorului. Asta era tot ce știa, ne-a asigurat el.

Aparent satisfăcuți, i-am mulțumit și ne-am despărțit. Povestea sa se dovedi a fi curând cumva nu prea exactă, în primul rând, pentru că Wu Ling n-avusese nici un servitor cu el, nici pe vapor, nici la hotel. În al doilea rând, șoferul, care-i dusesese pe cei doi oameni în acea dimineață, apărui. Nici vorbă că Lester ar fi părăsit taxiul pe drum. El și cu chinezul au mers până la o anumită locuință nearătoasă din Limehouse, chiar în inima cartierului Chinatown. Locul cu pricina era mai mult sau mai puțin cunoscut ca un bîrlog al consumatorilor de opium de cea mai joasă speță. Cei doi intraseră; după o oră, englezul, pe care l-a identificat după fotografie, ieși singur. Arăta foarte palid și bolnav și i-a spus taximetristului să-l ducă la cea mai apropiată stație de metrou.

S-au făcut investigații privitoare la situația lui Charles Lester și, deși s-a descoperit că avea un caracter excelent, el era foarte îndatorat și pasionat după jocuri de noroc. Desigur că nici Dyer n-a fost scăpat din vedere. Părea oarecum posibil ca el să se fi substituit celui alt om, dar ideea s-a dovedit complet nefondată. Alibiul său pentru ziua respectivă era absolut inatacabil. Cum era de așteptat, proprietarul bîrlogului de opium a negat totul cu hotărâre orientală. Nu-l văzuse niciodată pe Charles Lester. Nici un fel de doi gentlemen nu fuseseră pe acolo în dimineața aceea. În orice caz, poliția greșea: nici un fel de opium nu s-a fumat vreodată la el.

Oricât de bine intenționat, refuzul lui de a recunoaște nu prea l-a ajutat pe Charles Lester. El a fost arestat pentru uciderea lui Wu Ling. Lucrurile i-au fost percheziționate, dar n-au fost descoperite nici un fel de hârtii referitoare la mină.

Proprietarul bârlogului a fost și el luat în custodie, dar un raid rapid prin camerele sale nu a dezvăluit nimic. Nici cea mai slabă urmă de opium nu a răsplătit zelul poliției.

Între timp, prietenul meu, domnul Pearson, era într-o stare de mare agitație. Patrula prin camera mea, plângându-se în gura mare.

— Dar trebuie să aveți niște idei, domnule Poirot! Spunea întruna. În mod sigur trebuie să aveți ceva idei!

— Sigur că am idei, i-am răspuns cu precauție. Țsta este necazul când ai prea multe; de aceea ele duc în direcții diferite.

— De exemplu? Întrebă el.

— De exemplu – taximetristul. Avem numai mărturia lui că i-a dus pe cei doi bărbați la casa aia. Asta e o idee. Apoi, aceea a fost cu adevărat casa la care s-au dus? Dacă presupunem că ei au lăsat taxiul acolo, au trecut prin casă, au ieșit printr-o altă ușă și-au mers în altă parte?

Domnul Pearson păru trăsniț de ideea aceasta.

— Și nu faci nimic decât să stai și să te gândești? Nu putem face ceva?

Avea un temperament impulsiv, înțelegi.

— Monsieur, i-am spus eu cu demnitate. Nu e de Hercule Poirot să alerge în sus și în jos pe străzile rău mirositoare din Limehouse, ca un cățeluș de maidan. Fiți calm. Agenții mei lucrează.

În ziua următoare am avut vești pentru el. Cei doi bărbați trecuseră într-adevăr prin casa respectivă, dar adevăratul lor obiectiv era o căsuță unde se putea lua masa, pe malul fluviului. Au fost văzuți trecând într-acolo și Lester a ieșit singur.

Și atunci, imaginează-ți, Hastings, că o idee dintre cele mai nerezonabile l-a apucat pe acest domn Pearson! Nu vroia să audă de nimic decât să mergem noi înșine la această bodeguță și să facem investigații. I-am explicat și l-am rugat, dar nu vroia să asculte. Spunea că o să se deghizeze, mi-a sugerat chiar ca eu... A ezitat s-o spună... Să-mi rad mustața! Da, rien que ça! I-am spus că era o idee ridicolă și absurdă. Nu se

distruge un lucru frumos din capriciu. Și-apoi, de ce să nu vrea un gentleman belgian cu mustață să cunoască viața și să fumeze opium la fel ca unul fără mustață?

Eh bien, el renunță la asta, dar insistă totuși pe proiectul său. Se întoarce în seara aceea, mon Dieu, ce figură! Purta ceea ce numea „o jachetă pestriță”, bărbia îi era murdară și nerasă; avea un șal dintre cele mai urâte care i se oprea în nas. Și, imaginează-ți că se amuza! Pe cinstea mea, englezii sunt nebuni! Făcu unele schimbări în propria mea înfățișare. I-am permis. Poți să te opui unui maniac? Am pornit-o, în fond nu puteam să-l las să se ducă singur, un copil îmbrăcat ca pentru piese de școală!

— Sigur că nu puteai, am răspuns eu.

Dar să continui; am sosit. Domnul Pearson vorbea o engleză stranie. Pretindea că este marinar. Vorbea de „marinari de apă dulce”, de „nade” și nu mai știu ce. Era o cămăruță joasă cu mulți chinezi în ea. Am mâncat niște feluri speciale. Ah, Dieu, mon estomac! Poirot se apucă de acea parte a anatomiei sale înainte de a continua. Apoi, veni la noi proprietarul, un chinez cu fața numai zâmbet.

— Dumneavoastră gentlemen nu place mâncarea de aici, spuse el. Veniți pentru ce vă place mai mult. Câte-o pipă, da?

— Domnul Pearson îmi dădu un picior pe sub masă. (își pusese și ghetete de marinar!). Și spuse: „Nu-mi pasă dacă o fac, John, condu-mă!”

Chinezul zâmbea, ne-a dus printr-o ușă într-o pivniță și printr-o trapă jos, pe niște scări și sus din nou, într-o cameră toată plină de divanuri și perne dintre cele mai confortabile. Ne-am întins și un băiat chinez ne-a scos ghetetele. A fost cel mai plăcut moment al serii. Apoi ne-au adus pipe cu opium, le-au pregătit și noi ne-am prefăcut că fumăm și apoi că dormim și visăm. Dar, când am rămas singuri, domnul Pearson m-a strigat încet și imediat a început să se târască pe dușumea. Am trecut într-o altă cameră unde niște oameni dormeau și așa mai departe până am auzit pe doi indivizi vorbind. Am rămas în spatele unei draperii și am ascultat. Vorbeau de Wu Ling.

— Ce-i cu documentele? Întrebă unul.

— Domnul Lester, el luat pe ele, răspunse celălalt care era chinez. El spune pus pe ele toate pe loc sigur unde polițistul nu se uită.

— Ah, dar el este la răcoare, spuse primul.

— El iese liber. Polițistul nu e sigur el făcut asta.

Au mai vorbit o vreme în felul acesta, apoi, aparent, cei doi oameni veneau spre noi, așa că ne-am dus înapoi în paturile noastre.

— Mai bine-am pleca de-aici, spuse Pearson, după ce trecură câteva minute. Locul ăsta nu e sănătos.

— Aveți dreptate, domnule, am fost de acord. Am jucat destul de mult farsa asta.

Am reușit să ieșim teferi, plătind o sumă frumoșică pentru fumatul nostru. O dată ieșit din Limehouse, Pearson inspiră adânc.

— Îmi pare bine c-am scăpat de asta, spuse el. Dar ceva e sigur.

— Într-adevăr e, am fost eu de acord. Și-mi închipui că nu ne va fi prea greu să găsim ce dorim, după mascarada din seara asta. Și n-a fost câtuși de puțin dificil, încheie Poirot deodată.

Acest sfârșit brusc părea atât de extraordinar încât m-am uitat la el uimit.

— Dar unde erau ele? Am întrebat.

— În buzunarul lui – tout simplement.

— Dar în al cui buzunar?

— Ce naiba? În al domnului Pearson!

Apoi, observând expresia mea de uimire, continuă cu blândețe: încă nu înțelegi? Domnul Pearson, ca Charles Lester, era plin de datorii. Domnului Pearson, ca și lui Charles Lester, îi plăceau jocurile de noroc. Lui i-a venit ideea de a fura documentele de la chinez. S-a întâlnit cu el foarte bine la Southampton, au venit la Londra și l-a dus direct la Limehouse. Era ceață în ziua aceea; chinezul nu-și dădea seama unde merge. Cred că domnul Pearson a fumat opium destul de des acolo și, ca urmare, avea anumiți prieteni speciali. Nu cred că s-a gândit la crimă. Ideea lui era ca unul

dintre chinezi să se dea drept Wu Ling și să primească banii pentru vânzarea documentelor. Până aici, totul în regulă! Dar, după mintea orientală, era infinit mai simplu să-l omori pe Wu Ling și să-i arunci trupul în fluviu, iar complicii chinezi ai lui Pearson au folosit propriile lor metode fără să-l consulte pe el. Imaginează-ți atunci, ceea ce ai numi groaza domnului Pearson. Cineva putea să-l fi văzut în tren cu Wu Ling – crima este un lucru cu totul diferit decât o simplă răpire.

Salvarea lui e în chinezul care se substituise lui Wu Ling la hotelul Russell Square. Numai dacă cadavrul n-ar fi descoperit prea curând! Probabil că Wu Ling îi spusese de aranjamentul dintre el și Charles Lester prin care acesta urma să-l caute la hotel. Pearson vede în asta un excelent mod de a îndepărta suspiciunea de el.

Charles Lester va fi ultima persoană văzută în compania lui Wu Ling. Cel care se substituie lui Wu Ling primește ordin ca să se prezinte lui Lester ca servitorul acestuia și să-l aducă cât mai repede posibil la Limehouse. Acolo, foarte probabil, avea să i se ofere ceva de băut. Băutura urma să fie în așa fel drogată încât atunci când Lester ar fi plecat o oră mai târziu, ar fi avut o impresie foarte cețoasă despre ceea ce se întâmplase. Așa s-a petrecut, dar, de îndată ce Lester a aflat de moartea lui Wu Ling, s-a pierdut cu firea și-a început să nege c-a fost vreodată la Limehouse.

Prin asta, desigur, el joacă exact așa cum îi convine lui Pearson. Dar e Pearson mulțumit? Nu, maniera mea îl neliniștește și se hotărăște să completeze cazul împotriva lui Lester. Așa că aranjează o mascaradă sofisticată. Eu, adică eu urmam să fiu blocat complet, îți spuseseam doar că era ca un copil jucând la o serbare? Eh bien, eu îmi joc rolul meu. Se duce acasă bucurându-se. Dar, dimineață inspectorul Miller sosește la adresa lui. Documentele sunt găsite la el: joaca s-a terminat. Regretă amarnic că și-a permis să-i facă o farsă lui Hercule Poirot! A fost numai o singură dificultate adevărată în toată afacerea.

— Care anume? Am întrebat curios.

— Să-l conving pe inspectorul Miller. Ce animal! Și

încăpățânat și imbecil. Și, la sfârșit, lui i-au revenit toate meritele!

— Foarte rău, am exclamat.

— Ah, bine, eu am avut compensațiile mele. Ceilalți directori de la „Burma Mines LTD” mi-au acordat 14000 de acțiuni ca o mică recompensă pentru serviciile mele. Nu-i prea rău, nu? Dar când investești banii, te rog, Hastings, să fii foarte prudent. Lucrurile pe care le citești în ziar s-ar putea să nu fie adevărate. Directorii de la Porcupine – ei! Pot fi atât de mulți domni Pearsoni!

Moștenirea Lemesurier.

În compania lui Poirot am investigat multe cazuri ciudate; dar cred că niciunul nu se poate compara cu acea extraordinară serie de evenimente ce ne-a întreținut interesul pe o perioadă de mulți ani și care a culminat cu ultima problemă adusă lui Poirot s-o rezolve.

Prima dată, atenția noastră ne-a fost atrasă de istoria familiei Lemesurier într-o seară, în timpul războiului. Poirot și cu mine abia ne reîntâlniserăm de puțină vreme, reînnodând vechea prietenie din Belgia. Se ocupase de o chestie mărunță pentru ministerul de război, terminând-o spre întreaga lor satisfacție; ca urmare, cinasem la Carlton cu o „Șapcă de Alamă” care i-a făcut mari complimente lui Poirot de câteva ori în timpul mesei. „Șapca de Alamă” a trebuit să plece să se întâlnească cu cineva, așa că noi ne-am terminat cafeaua într-un mod relaxat, înainte de a-i urma exemplul.

În momentul în care părăseam camera, am fost salutat de-o voce care mi-a sunat familială și, întorcându-mă, l-am văzut pe căpitanul Vincent Lemesurier, un tânăr pe care îl cunoscusem în Franța. Era cu un om mai în vârstă a cărui asemănare îl recomanda ca fiind din aceeași familie. Lucru ce se dovedi adevărat, el fiindu-ne prezentat ca domnul Hugo Lemesurier, unchiul tânărului meu prieten.

De fapt, nu-l cunoșteam, de loc îndeaproape pe căpitanul Lemesurier, dar era un tânăr plăcut, cam visător în felul lui și mi-am amintit vorbindu-se că aparținea unei vechi și nobile familii, cu o proprietate în Northumberland, care data

dinainte de Reformație. Poirot și cu mine nu ne grăbeam și, la invitația tânărului, ne-am așezat la masa celor doi noi prieteni și am discutat mult și plăcut despre diferite probleme. Unchiul Lemesurier era un bărbat în jur de 40 de ani cu o alură de savant în ținuta lui dreaptă; pentru moment era angajat într-un studiu de cercetări chimice pentru guvern, se părea.

Discuția noastră a fost întreruptă de un tânăr înalt, brunet, care păși spre masă, evident frământat și agitat.

— Slavă domnului că v-am găsit pe amândoi! Zise el.

— Ce s-a întâmplat, Roger?

— Părintele tău, Vincent. O căzătură rea. Calul era tânăr. A fost târât pentru că a tras de cealaltă parte.

În câteva minute, cei doi prieteni ai noștri s-au despărțit în grabă de noi. Tatăl lui Vincent Lemesurier avusese un accident serios în timp ce încerca un cal tânăr și se aștepta să trăiască până dimineată. Vincent se făcuse alb ca varul și păru aproape uluit de știre. Într-un fel, am fost surprins, deoarece, din cele câteva cuvinte pe care le lăsase să-i scape pe această temă încă din Franța, înțelesesem că el și tatăl său nu erau în termeni prea prietenești, așa că etalarea sentimentului filial m-a cam mirat acum.

Tânărul brunet, care ne fusese prezentat ca văr, domnul Roger Lemesurier, rămăsese în urmă, așa că noi trei am plecat împreună.

— O treabă destul de curioasă, remarcă tânărul. Poate-l va interesa pe domnul Poirot. Am auzit de dumneavoastră, știți, domnule Poirot, de la Higginson. (Higginson era prietenul nostru cu Șapcă de Alamă). El susține că sunteți o somitate în psihologie.

— Studiez psihologia, da, recunosc prietenul meu cu precauțiune.

— Ați văzut fața vărului meu? A fost absolut răvășit, nu-i așa? Știți de ce? Un străvechi blestem de familie! V-ar interesa să-l aflați?

— Ar fi foarte drăguț din partea dumitale să ni-l povestești. Roger Lemesurier se uită la ceas.

— Mai am o groază de timp. Mă întâlnesc cu ei la King's

Cross. Ei bine, domnule Poirot, Lemesurier este o familie veche. Cu mult timp în urmă, în vremurile medievale, un Lemesurier a început să-și bănuiască soția. A găsit-o pe doamna într-o situație compromițătoare. Ea a jurat că era nevinovată, dar bătrânul baron Hugo nu a vrut să audă. Ea avea un copil, un fiu și el a jurat că băiatul nu era al lui și că nu-l va moșteni niciodată. Am uitat ce-a făcut – vreo fantezie medievală ca aceea de a-i zidi vii pe mamă și pe fiu; oricum, i-a omorât pe amândoi și ea a murit protestând că este nevinovată și blestemând solemn pentru totdeauna familia Lemesurier. Blestemul suna ca nici un băiat, primul născut din această familie, să nu moștenească vreodată ceva. Ei bine, timpul a trecut și nevinovăția doamnei a fost stabilită fără îndoială. Cred că Hugo a purtat o cămașă de păr și și-a terminat zilele în genunchi în celula unui călugăr. Dar, lucrul curios este că din ziua aceea și până astăzi nici un fiu prim născut nu a moștenit vreodată moșia. Ea a revenit fraților, nepoților, celui de-al doilea fiu născut în familie, dar niciodată celui mai mare. Tatăl lui Vincent era al doilea din cinci fii, primul murind în copilărie. Bineînțeles că tot timpul războiului, Vincent a fost convins că dacă era cineva sortit să moară, atunci, cu siguranță, acela era el. Dar, destul de ciudat, cei doi frați ai săi mai mici au fost uciși și el a rămas nezgâriat.

— Interesantă istoria asta de familie, spuse Poirot meditativ. Dar acum tatăl său moare și el, ca fiul cel mai mare, îl moștenește?

— Exact. Un blestem s-a risipit, incapabil să reziste curentului vieții moderne.

— Poirot dădu din cap, ca și cum condamna tonul glumeț al acestuia.

Roger Lemesurier s-a uitat din nou la ceasul său și ne-a spus că trebuie să plece.

Urmarea povestirii sosi în dimineața următoare, când am aflat despre tragica moarte a căpitanului Vincent Lemesurier. El călătorise spre nord cu trenul de Scoția și în timpul nopții trebuie să fi deschis ușa vagonului și să fi sărit pe linie. Șocul

accidentului tatălui său suprapunându-se șocului unui obuz se credea că i-ar fi cauzat un temporar dezechilibru mental. Curioasa superstiție despre familia Lemesurier a fost menționată în legătură cu noul moștenitor, fratele tatălui său, Ronald Lemesurier, al cărui fiu unic murise în bătlia de pe Somme.

Cred că întâlnirea noastră întâmplătoare cu tânărul Vincent în ultima seară a vieții sale ne-a sporit interesul față de familia Lemesurier, pentru că am luat notă, cu anumită curiozitate, doi ani mai târziu, de moartea lui Ronald Lemesurier, ce fusese socotit invalid în momentul în carei intrase în posesia averii familiei. Fratele său, John, l-a moștenit – un om sănătos tun, cu un băiat la Eton.

Desigur, un destin rău umbrea familia Lemesurier. Chiar în următoarea sa vacanță, băiatul reuși să se împuște fatal. Moartea tatălui său, care interveni brusc, după ce fusese înțepat de o viespe, trecea moșia în posesia celui mai mic dintre cei cinci frați – Hugo, de care ne-am amintit că-l întâlnisem în noaptea fatală la Carlton.

În afară de a comenta extraordinara serie de nenorociri care se abătuse asupra familiei Lemesurier, nu aveam vreun interes personal în poveste, dar timpul se scurgea și noi am fost și mai implicați.

Într-o dimineață a fost anunțată doamna Lemesurier. Era o femeie înaltă, activă, cam de vreo 30 de ani, care dovedea, prin purtarea sa, multă hotărâre și bun simț. Vorbi cu un accent slab transatlantic.

— Domnul Poirot? Îmi pare bine să vă întâlnesc. Soțul meu, Hugo Lemesurier, v-a cunoscut o dată, cu mulți ani în urmă, dar cred că nici nu vă mai amintiți.

— Îmi amintesc perfect, doamnă. A fost la Carlton.

— O, e minunat. Domnule Poirot, sunt foarte îngrijorată.

— În legătură cu ce, doamnă?

— Cu băiatul meu cel mare. Știți, am doi băieți. Ronald de opt ani și Gerald de șase ani.

— Continuați, doamnă, de ce ați fi îngrijorată pentru micuțul Ronald?

— Domnule Poirot, în ultimele șase luni era cât pe ce să moară de trei ori: o dată a scăpat de le înec, când eram cu toții în Cornwall, vara aceasta, a doua oară, când a căzut de la fereastra camerei lui și a treia oară, era să se otrăvească cu ptomaină.

Probabil că fața lui Poirot exprima prea elocvent ceea ce gândea, pentru că doamna Lemesurier s-a grăbit fără să mai facă vreo pauză.

— Știu că vă închipuiți că sunt o femeie cam proastă și nebună, care face din țânțar, armăsar.

— Dar, de loc, doamnă! Orice mamă ar trebui înțeleasă că este neliniștită din cauza acestor întâmplări, dar nu prea văd cum pot să vă ajut. Eu nu sunt le bon Dieu să controlez valurile de apă; cât despre fereastra camerei, v-aș sugera să puneți niște bare de fier; iar, cât despre mâncare, ce poate egala grija unei mame?

— Dar de ce aceste lucruri i se întâmplă lui Ronald și nu lui Gerald?

— Șansa, doamnă, le hasard!

— Așa credeți?

— Dumneavoastră ce credeți, doamnă – dumneavoastră și soțul?

O umbră trecu pe fața doamnei Lemesurier.

— N-are nici un rost să mă duc la Hugo, nu vrea să mă asculte. Cum probabil ați auzit, se presupune că familia e blestemată ca primul născut să nu succeadă la avere. Hugo crede în asta. El este vrăjit de istoria familiei și e superstițios în cel mai înalt grad. Când mă duc la el cu temerile mele, îmi spune că-i blestemul și că nu putem scăpa de el. Dar eu sunt din S. U. A., domnule Poirot, și pe acolo noi nu credem în blesteme. Ne plac când aparțin unei vechi și cu adevărat nobile familii – asta-i dă un fel de cachet, știți. Eu am fost doar o actriță de comedie muzicală într-un rol mic când Hugo m-a întâlnit și mă gândeam că blestemul familiei era simpatic în cuvinte. Așa ceva merge de povestit într-o seară de iarnă în fața focului, dar când e vorba de proprii tăi copii... Și eu îmi ador copiii, domnule Poirot. Aș face orice pentru ei.

— Deci refuzați să credeți în legenda familiei, doamnă?
— Poate o legendă să taie tulpina unei iedere?
— Ce spuneți acolo, doamnă? Strigă Poirot, cu o expresie de mare uimire.

— Spun: Poate o legendă sau o fantomă, dacă doriți s-o numesc așa, să taie tulpina unei iedere? Nu spun nimic despre Cornwall. Orice băiat ar putea înota prea departe și să aibă greutate, deși Ronald știe să înoate de la patru ani. Dar cu iedera este altceva. Amândoi băieții erau foarte neastâmpărați. Ei descoperiseră că puteau urca și coborî pe iedera. Făceau întotdeauna asta. Într-o zi – Gerald era plecat – Ronald a făcut-o ca de obicei, iedera a cedat și el a căzut. Din fericire, nu s-a rănit prea serios. Dar eu am ieșit și am examinat iedera: era tăiată, domnule Poirot, tăiată în mod deliberat.

— E foarte serios ce-mi spuneți, doamnă. Și băiatul cel mic era plecat de acasă în acel moment, așa spuneți.

— Da.

— Și când cu otrăvirea, era tot plecat?

— Nu, erau amândoi.

— Curios, murmură Poirot. Acum, doamnă, cine mai locuiește cu dumneavoastră în casă?

— Domnișoara Sanders, guvernanta copiilor și John Gardiner, secretarul soțului meu...

Doamna Lemesurier se opri, puțin încurcată.

— Și mai cine, doamnă?

— Maiorul Roger Lemesurier, pe care, de asemenea, l-ați întâlnit în seara aceea, cred; stă cu noi o mulțime.

— Ah, da... El e un văr, nu?

— Un văr îndepărtat. El nu aparține ramurii familiei noastre. Totuși, cred că acum el este cea mai apropiată rudă a soțului meu. Este un om bun și ținem cu toții la el. Băieților le e tare drag.

— Nu el a fost cel care i-a învățat să se urce pe iedera?

— S-ar fi putut. El îi incită la rele destul de des.

— Doamnă, îmi cer scuze pentru ceea ce v-am spus mai devreme. Pericolul este real și cred că vă pot fi de folos. Vă

sugerez să ne invitați pe amândoi să stăm la dumneavoastră. Soțul nu va obiecta?

— O, nu. Dar el va crede că nu va avea nici un rost. Mă înfurie felul în care pur și simplu stă și așteaptă ca băiatul să moară.

— Liniștiți-vă, doamnă. Lăsați-ne să ne facem pregătirile în mod metodic.

Ne-am făcut cum trebuia pregătirile și a doua zi ne îndreptam spre nord. Poirot căzuse în reverie, își reveni și remarcă brusc:

— Dintr-un tren ca ăsta a căzut Vincent Lemesurier? A pus un ușor accent pe cuvântul „a căzut”.

— Doar nu cumva suspectezi vreun joc sinistru? Am întrebat.

— Te-a izbit, Hastings, faptul că unele decese ar fi putut fi, să zicem, aranjate? Să luăm, de exemplu, pe cel al lui Vincent. Apoi, băiatul de la Eton – un accident cu pușca e întotdeauna ambiguu. Să presupunem că acest copil a căzut de la fereastra camerei și ar fi murit – ce poate fi mai natural și mai puțin bănuitor? Dar, de ce numai un singur copil, Hastings? Cine profită de pe urma celui mai mare? Fratele mai mic, un copil de șapte ani! Absurd!

— Au de gând să termine și cu el mai târziu, am sugerat. Eu, deși n-aveam nici o idee cine puteau fi „ei”. Poirot dădu din cap nemulțumit.

— Otrăvire cu ptomaină, îngână el. Atropina ar produce aproape aceleași simptome. Da, e nevoie de prezența noastră.

Doamna Lemesurier ne-a primit plină de entuziasm. Apoi, ne-a luat și ne-a dus în biroul soțului ei și ne-a lăsat cu el. Se schimbaseră foarte mult de când îl văzusem. Umerii se gârboviseră mai mult decât oricând și fața sa avea o curioasă tentă gri-pal. El ascultă cât timp Poirot îi explică prezența noastră în casa lui.

— Exact ca bunul simț practic al soției mele, Sadie, spuse el la sfârșit. Rămâneți, oricum, domnule Poirot, și vă mulțumesc c-ați venit; dar ce e scris, e scris. Să scapi de soartă, e greu. Noi, Lemesurierii, știm – niciunul nu poate să scape de ce îi e hărăzit.

Poirot menționa iedera tăiată, dar Hugo păru foarte puțin impresionat.

— Fără îndoială, vreun grădinar distrat, da, da, poate fi vreun instrument, dar scopul din spatele lui e clar; și v-o spun deschis, domnule Poirot, nu mai poate dura mult timp.

Poirot se uită la el cu atenție.

— De ce vorbiți așa?

— Pentru că eu însumi sunt condamnat. Am fost la un doctor anul trecut. Sufăr de o boală incurabilă – sfârșitul nu mai poate întârzia mult timp; dar înainte de a muri eu, Ronald va dispărea. Gerald va moșteni.

— Și dacă i se întâmplă ceva și celui de-al doilea fiu al dumneavoastră?

— Nimic nu i se va întâmplă; el nu este amenințat.

— Dar dacă i se întâmplă? Insistă Poirot.

— Vărul meu Roger este următorul moștenitor. Am fost întrerupți. Un om înalt, cu o siluetă frumoasă și păr castaniu, aspru, cârlionțat întră cu un vraf de hârtii.

— Lasă-le în plata Domnului acum, Gardiner, spuse Hugo Lemesurier, apoi adăugă: secretarul meu, domnul Gardiner.

Secretarul se înclină, pronunță câteva cuvinte plăcute și apoi plecă, în ciuda faptului că arăta bine avea ceva respingător. I-am spus asta lui Poirot imediat după aceea, când ne plimbam împreună prin frumoasele împrejurimi și, spre surpriza mea, fu de acord.

— Da, da, Hastings, ai dreptate. Nu-mi place de el. Arată prea bine. E unul făcut pentru o slujbă ușoară. Ah, uite copiii.

Doamna Lemesurier se îndrepta spre noi cu cei doi copii lângă ea. Erau băieți drăguți, cel mic brunet ca mama sa, cel mare cu bucle castanii. Au dat mâna destul de frumos și, curând, nu se mai dezlipiră de Poirot. Apoi am fost prezentați domnișoarei Sanders, o femeie greu de descris, care completa grupul.

Timp de câteva zile am avut o existență ușoară, plăcută, mereu vigilenți, dar fără nici un rezultat. Băieții duceau o viață normală, fericită și nimic nu părea să fie în neregulă.

În a patra zi după sosirea noastră, maiorul Roger Lemesurier

veni în vizită. Era puțin schimbat, totuși degajat și vivanț ca înainte, cu aceeași manieră de a trata toate lucrurile cu ușurință. El era, evident, un mare favorit al băieților, care i-au întâmpinat cu strigăte de încântare și imediat l-au tras să se joace de-a indienii sălbatici în grădină. Am observat că Poirot s-a luat după ei, fără să-l fi văzut.

A doua zi am fost cu toții invitați la ceai, inclusiv băieții, la doamna Claygate, al cărei domeniu se învecina cu cel al familiei Lemesurier. Doamna Lemesurier ne-a propus să venim și noi, dar păru destul de ușurată când Poirot refuză și declară că ar prefera mai curând să rămână acasă.

După ce toți plecară, Poirot se apucă de treabă.

Îmi reamintea de un terier inteligent. Cred că n-a fost nici un colț al casei lăsat necercetat; și, totuși, a făcut-o atât de liniștit și metodic că nu a atras atenția asupra investigațiilor sale. În mod clar, a rămas nesatisfăcut la sfârșit. Am servit ceaiul pe terasă cu domnișoara Sanders, care nu plecase cu ceilalți.

— Băieților le va plăcea, murmură ea în felul ei fad, deși sper că se vor purta frumos, nu vor strica straturile de flori și nu se vor apropia de albine... Poirot se opri chiar când sorbea. Arăta ca un om care văzuse o fantomă.

— Albine? Întrebă el cu o voce ca de tunet.

— Da, domnule Poirot, albine. Trei stupi. Lady Claygate este foarte mândră de albinele ei...

— Albine? Strigă Poirot din nou. Apoi, sări de la masă și începu să patruleze pe terasă cu mâinile pe cap. Nu-mi puteam imagina de ce micuțul om era atât de agitat la simpla menționare a albinelor.

În acel moment am auzit o mașină întorcându-se. Poirot era pe trepte când grupul apărură.

— Ronald a fost împuns, strigă Gerald, precipitat.

— Nu-i nimic, spuse doamna Lemesurier. Nici nu s-a umflat. I-am pus amoniac pe locul acela.

— Ia să văd, flăcăule, spuse Poirot. Unde te-a înțepat?

— Aici, într-o parte a gâtului, spuse Ronald cu importanță. Dar nu mă doare. Tata a spus: „Stai liniștit – e o albină pe tine”. Și eu am stat nemișcat și el a îndepărtat-o, dar întâi m-a

înțepat, deși nu m-a durut, a fost ca un ac și n-am strigat pentru că sunt de acum mare și mă duc la școală la anul.

Poirot examina gâtul copilului, apoi mă trase deoparte. Mă luă de braț și murmură: la noapte, mon ami, la noapte avem o mică treabă! Nu spune nimic nimănui.

Refuză să-mi zică mai multe și eu am petrecut seara devorat de curiozitate. El se retrase devreme și eu i-am urmat exemplul. Când urcam scările, m-a prins de braț și mi-a dat instrucțiuni:

— Nu te dezbrăca. Așteaptă câțva timp, stinge lumina de la tine și vino aici să ne întâlnim.

Am făcut întocmai și l-am găsit așteptându-mă când sosi momentul. Îmi făcu un gest să păstrez tăcerea și ne-am strecurat, fără zgomot, spre aripa unde erau camerele copiilor. Ronald ocupa o cămăruță proprie. Am intrat în ea și ne-am așezat în colțul cel mai întunecos. Respirația copilului se auzea grea și uniformă.

— Pare că doarme foarte adânc, am șoptit. Poirot mă aprobă:

— Drogat, murmură el.

— De ce?

— Ca să nu țipe la.

— La ce? Am întrebat, când Poirot s-a oprit.

— La înțepătura acului hipodermic, mon ami! Ssst, să nu mai vorbim, pentru că aștept ca ceva să se întâmple imediat.

Dar în privința asta Poirot a greșit. Au trecut zece minute, ușa s-a deschis încet și cineva a intrat în cameră. Am auzit sunetul unei respirații repezi, grăbite. Pașii se îndreptară spre pat și atunci se auzi, deodată, un sunet. Lumina unei mici lanterne căzu pe copilul adormit – cel care o ținea era încă invizibil în umbră.

Persoana lăsă jos lanterna. Cu mâna dreaptă scoase o seringă, cu stânga atinse gâtul băiatului.

Poirot și cu mine am sărit în aceeași clipă. Lanterna s-a rostogolit pe dușumea și noi ne-am luptat cu intrusul în întuneric. Puterea sa era extraordinară, în cele din urmă i-am venit de hac.

— Lumina, Hastings, trebuie să-i văd fața, deși mă tem că

știu prea bine a cui față e.

Așa credeam și eu, în timp ce băjbâiam după lanternă. Pentru o clipă îl suspectasem pe secretar fiindcă îmi dis plăcuse de la început, dar acum eram sigur că omul care avea de câștigat de pe urma morții celor doi verișori era monstrul pe care-l prinsesem. Am dat cu piciorul de lanternă, am ridicat-o, și-am aprins lumina. Am luminat din plin fața lui... Hugo Lemesurier, tatăl băiatului!

Lanternă aproape îmi căzu din mână.

— Imposibil, am murmurat răgușit. Imposibil!

Lemesurier era inconștient. Poirot și cu mine l-am cărat până în camera lui și l-am întins pe pat. Poirot se aplecă și încet trase ceva din mână lui dreaptă. Ne-o arătă. Era o seringă hipodermică. M-am cutremurat.

— Ce e în ea? Otravă?

— Acid formic, îmi închipui.

— Acid formic?

— Da. Probabil obținut prin distilarea furnicilor. Îți amintești, el era chimist. Moartea ar fi fost pusă pe seama înțepăturii de albină.

— Doamne, am murmurat. Propriul său fiu! Și tu te-ai așteptat la asta?

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Da, e nebun, desigur, îmi imaginez că istoria familiei a devenit o manie pentru el. Dorința lui intensă de a moșteni averea l-a făcut să comită o serie lungă de crime. Probabil, ideea i-a venit prima dată când a călătorit spre nord, în noaptea aceea cu Vincent. Nu putea să suporte ca blestemul să nu se împlinească. Fiul lui Ronald murise deja și Ronald însuși era pe moarte.

Era o ramură slabă. El a aranjat accidentul cu pușca și, ceea ce nu am bănuț până acum, a comis moartea fratelui său John prin aceeași metodă, de injectare a acidului formic în vena jugulară. Atunci, ambiția lui s-a realizat și a devenit stăpânul latifundiilor familiei. Dar triumful său a fost de scurtă durată: a descoperit că suferea de o boală incurabilă. Și el avea ideea fixă a nebunului – fiul cel mare al Lemesurierilor

nu putea să moștenească. Bănuiesc că accidentul din apă i s-a datorat tot lui – el l-a încurajat pe băiat să înoate prea departe. Nereușind asta a tăiat iedera și apoi a otrăvit mâncarea copilului.

— Diabolic! Am murmurat cu un fior. Și atât de inteligent plănuite.

— Da mon ami, nimic nu e mai uimitor decât extraordinara sănătate a nebunului! Cu excepția extraordinarei excentricități a celui sănătos! Îmi imaginez că numai în ultimul timp a sărit complet peste cal; la început, în nebunia lui a folosit o metodă.

— Și când te gândești că eu îl suspectam pe Roger – băiatul acela splendid.

— Era presupunerea firească, mon ami. Știam că și el călătorise spre nord împreună cu Vincent în noaptea aceea. Mai știam că el era singurul moștenitor după Hugo și copiii acestuia. Dar, supoziția noastră nu se baza pe fapte. Iedera a fost tăiată numai când micuțul Ronald era acasă, dar ar fi fost în interesul lui Roger ca amândoi copiii să piară. De asemenea, numai mâncarea lui Ronald a fost otrăvită. Și astăzi, când s-au întors acasă și-am aflat că numai tatăl lui știa că Ronald fusese înțepat, mi-am reamintit de cealaltă moarte datorată înțepăturii unei viespi... Și-atunci am știut!

Hugo Lemesurier a murit câteva luni mai târziu într-un azil particular în care a fost dus. Văduva lui s-a recăsătorit un an mai târziu cu domnul John Gardiner, secretarul cu părul castaniu. Ronald a moștenit marile latifundii ale tatălui său și continuă să prospere.

— Bravo, bravo, i-am spus lui Poirot. Încă o iluzie destrămată. Ai risipit cu mult succes blestemul familiei Lemesurier.

— Mă îndoiesc, spuse Poirot foarte gânditor. Mă îndoiesc chiar foarte mult.

— Ce vrei să spui?

— Mon ami, am să-ți răspund cu un cuvânt semnificativ: roșu!

— Sânge? Am întrebat, coborându-mi vocea până la o șoaptă

plină de groază.

— Ai întotdeauna o imaginație melodramatică, Hastings! Mă refer la ceva mult mai prozaic – culoarea părului micului Ronald Lemesurier.

Doamna cu vâl.

Observasem de la un timp că Poirot devenise tot mai nesatisfăcut și mai neliniștit, în ultimul timp nu avusesem cazuri interesante, nimic în care micul meu prieten să-și poată exersa inteligența sa pătrunzătoare și remarcabilele sale puteri de deducție.

În dimineața aceasta aruncă ziarul cu un nerăbdător „ceal!”, o exclamație favorită de-a lui care seamănă exact cu strănutatul unei pisici.

— Se tem de mine, Hastings, criminalii din Anglia ta se tem de mine! Când pisica e acasă, șoriciei nu mai vin la brânză!

— Cred că cea mai mare parte dintre ei nici măcar nu știu de existența ta, am spus râzând.

Poirot se uită la mine cu reproș. El întotdeauna își imaginează că întreaga omenire se gândește și vorbește de Hercule Poirot. Desigur, devenise faimos la Londra, dar tare mă îndoiam că existența sa băga groaza în lumea criminalilor.

— Ce zici de jaful de bijuterii din Bond Street, de ieri în plină zi? L-am întrebat.

— Frumoasă lovitură, zise Poirot admirativ, deși nu este la înălțimea mea. Pas de finesse. Seulement de l'audace! Un bărbat înarmat cu un baston sparge geamul blindat al vitrinei de la magazinul unui bijutier și pune mâna pe niște pietre prețioase. Cetățenii destoinici îl prind imediat. Un polițist sosește. E prins în flagrant delict cu bijuteriile la el. Este dus la poliție și atunci se descoperă că pietrele sunt false. El le dăduse pe cele adevărate unui complice – unul din cei mai destoinici cetățeni menționați mai înainte. Va intra la închisoare – e adevărat; dar când va ieși, o avere frumoasă îl așteaptă. Da. N-a fost prost gândit. Dar, eu aș fi făcut-o mai bine. Câteodată, Hastings, regret că am o asemenea dispoziție morală. Să lucrezi împotriva legii, ar fi plăcut, ca o variație.

— Înveselește-te, Poirot; știi că ești unic în domeniul tău.

— Dar ce e la îndemână de făcut în propriul meu domeniu?
Am ridicat din nou ziarul.

— Iată un englez omorât misterios în Olanda, i-am spus.

— Întotdeauna spun asta și mai târziu descopăr că el a mâncat pește conservat și că moartea este perfect naturală.

— Bine, dacă ești hotărât să mormăi!

— Tiens! Spuse Poirot, care se dusesse spre fereastră. Pe stradă este ceea ce se numește în romane „o doamnă în văluri grele”. Ea urcă treptele, sună, vine să ne consulte. Iată o posibilitate pentru ceva interesant. Când cineva este atât de tânără și frumoasă ca aceasta, nu-și pune vâl pe față numai dacă nu este vorba de o mare afacere.

O clipă mai târziu, vizitatoarea noastră fu introdusă. Așa cum spusese Poirot, avea într-adevăr un vâl gros. A fost imposibil să-i distingem trăsăturile până când nu și-a ridicat voalul negru de dantelă spaniolă. Atunci mi-am dat seama că intuiția lui Poirot fusese corectă; doamna era extrem de frumoasă, blondă, cu ochi albaștri. Din simplitatea scumpă a hainelor ei, am dedus imediat că aparținea straturilor superioare ale societății.

— Monsieur Poirot, spuse ea cu o voce blândă, muzicală, sunt în mare încurcătură. Nici nu prea cred că mă veți putea ajuta, dar am auzit atâtea lucruri minunate despre dumneavoastră, încât am venit ca să mă agăț de ultima speranță și să vă implor să faceți imposibilul.

— Imposibilul îmi place întotdeauna, spuse Poirot. Continuă, te rog, mademoiselle.

Blânda noastră vizitatoare ezită.

— Dar trebuie să fiți sinceră, adăugă Poirot. Nu trebuie să-mi ascundeți nimic.

— O să am încredere în dumneavoastră, spuse fata deodată. Ați auzit de lady Millicent Castle Vaughan?

Am ridicat capul plin de interes. Anunțul logodnei domnișoarei Millicent cu tânărul duce de Southshire apăruse cu câteva zile mai înainte. Știam că ea era a cincea fiică a unui lord irlandez fără nici un ban, iar ducele de Southshire – una din cele mai bune partide din Anglia.

— Eu sunt lady Millicent, continuă fata. Trebuie să fi citit despre logodna mea. Aș fi una dintre cele mai fericite fete din lume, dar, o, domnule Poirot, sunt în mare încurcătură! Există un om, un bărbat oribil, pe nume Lavington; și el, nu știu cum să vă spun. Am scris o scrisoare... Aveam numai șaisprezece ani atunci; și el... El...

— O scrisoare pe care i-ați scris-o acestui domn Lavington?

— O, nu, nu lui! Unui tânăr soldat. Țineam foarte mult la el; a fost omorât în război.

— Înțeleg, spuse Poirot cu blândețe.

— A fost o scrisoare prostească, o scrisoare indiscretă, să știți, domnule Poirot, nimic mai mult. Dar sunt expresii în ea care... Care ar putea fi altfel interpretate.

— Înțeleg, spuse Poirot. Și această scrisoare a ajuns în posesia domnului Lavington?

— Da, și el mă amenință că, dacă nu-i dau o sumă enormă de bani, o sumă care este aproape imposibil pentru mine s-o adun, i-o va trimite ducelui.

— Ce porc infect! Am exclamat eu. Îmi cer scuze, lady Millicent.

— N-ar fi înțelept să mărturisiți totul viitorului dumneavoastră soț?

— Nu îndrăznesc, domnule Poirot. Ducele are o fire deosebită, gelos și suspicios și înclinat să creadă ceea ce-i mai rău. Ar însemna să-mi rup logodna pe loc.

— Doamne, doamne, făcu Poirot, cu o grimasă expresivă. Și ce doriți să fac eu, milady?

— Mă gândeam că poate i-aș putea cere domnului Lavington să vă viziteze. I-aș spune că v-am împuternicit să discutați problema. Poate ați reduce din cât cere.

— Ce sumă pretinde?

— Douăzeci de mii de lire – o enormitate. Mă îndoiesc dacă aș putea să adun chiar și o mie.

— Poate ați putea împrumuta bani în perspectiva apropiatei căsătorii, dar nu cred că veți obține mai mult de jumătate din sumă. Și apoi, eh bien, îmi repugnă faptul să-l plătiți! Nu, ingeniozitatea lui Hercule Poirot îi va învinge pe dușmanii

dumitale. Trimiteți-l la mine pe acest domn Lavington. S-ar putea să aducă scrisoarea cu el?

Fata negă:

— Nu cred. Este foarte precaut.

— Cred că nu e nici un dubiu că o are într-adevăr?

— Mi-a arătat-o când am fost la el acasă.

— V-ați dus la el acasă? Asta a fost foarte imprudent, milady.

— Da? Eram așa de disperată. Am sperat ca rugămințile mele să-l poată mișca.

— O, la, la! Lavingtonii din lumea asta nu sunt mișcați de rugăminți. Le-a întâmpinat ca o dovadă de câtă importanță acordați documentului. Unde locuiește acest fin gentleman?

— La Buona Vista, Wimbledon. M-am dus acolo după ce s-a întunecat... Poirot gemu. I-am spus c-am să informez poliția, până la urmă, dar el numai a râs într-o manieră urâtă, disprețuitoare: „Chiar te rog, dragă lady Millicent, fă-o dacă așa dorești”, a spus el.

— Da, nu prea este o afacere pentru poliție, murmură Poirot.

— Dar cred că vei fi mai înțeleaptă, a continuat el. Vezi, aici e scrisoarea ta, în această cutiuță chinezească!” A ținut-o astfel ca s-o pot vedea. Am încercat să i-o smulg, dar a fost mai iute decât mine. Cu un zâmbet oribil a împăturit-o și a pus-o la loc în cutioara de lemn „Se va afla în deplină siguranță aici, te asigur, spuse el, și cutiuța însăși se află într-un loc atât de inteligent încât n-o s-o găsești niciodată”. Ochii mi s-au întors spre micul safe din perete, dar el a dat din cap și a râs. „Am un seif mai bun decât acela”, a spus el. O, a fost odios! Domnule Poirot, credeți că mă puteți ajuta?

— Ai încredere în Papa Poirot. Am să găsesc o modalitate.

Aceste asigurări sunau foarte bine, m-am gândit, când Poirot, galant, și-a condus clienta sa blondă jos pe scări. Dar, mi se părea că era o problemă spinoasă. I-am și spus-o lui Poirot când s-a întors. Mi-a dat dreptate.

— Da, soluția nu-ți sare în ochi. Are biciul în mână acest Lavington. Pentru moment, nu văd cum l-am putea încolți.

Domnul Lavington ne făcu o vizită chiar în după-amiaza aceea. Lady Millicent spusese adevărul când îl descriesese ca pe

un tip odios. Simțeam o mâncărime „în talpă”, atât de pronunțată că i-aș fi dat un șut jos pe scări. Își dădea aere și se purta de o manieră insuportabilă, râse cu dispreț de amabilele sugestii ale lui Poirot și, în general, se arată stăpân pe situație. N-am putut să nu simt că Poirot abia se menținea la nivelul său. El arăta descurajat și crispat.

— Bine, domnilor, spuse Lavington, când își luă pălăria, se pare că nu mai înaintăm. Cazul se prezintă astfel: am să mai las din preț pentru lady Millicent, pentru că este o tânără atât de fermecătoare. Rânji urâcios. Să zicem 18.000. Plec azi la Paris – o mică afacere care mă așteaptă acolo. Mă întorc marți. Dacă banii nu-mi sunt dați până marți seara, scrisoarea ajunge la duce. Să nu-mi spuneți mie că lady Millicent nu poate să strângă banii. Unii dintre prietenii ei gentlemeni ar fi prea dornici să oblige o femeie atât de drăguță cu un împrumut – dacă face ce trebuie în privința asta.

Mă înroșii la față și făcui un pas înainte, dar Lavington se întoarse pe călcâie și părăsi camera o dată cu încheierea frazei.

— Doamne! Am strigat. Trebuie făcut ceva. Pari să renunți la asta, Poirot.

— Ai o inimă excelentă, prietene, dar celulele tale cenușii sunt într-o stare deplorabilă. Nu vreau să-l impresionez pe domnul Lavington cu talentele mele. Cu cât mă crede mai mărginit, cu atât mai bine.

— De ce?

— E curios, murmură Poirot pe gânduri, că mi-am exprimat dorința de a face ceva împotriva legii, chiar înaintea sosirii domnișoarei Millicent!

— Ai de gând să-i percheziționezi casa cât timp e plecat? L-am întrebat speriat.

— Câteodată, Hastings, procesele tale mentale sunt uimitor de rapide.

— Să presupunem că ia scrisoarea cu el.

Poirot mă dezaprobă.

— Este foarte puțin probabil. El are, evident, o ascunzătoare în casa pe care și-o imaginează inexpugnabilă

— Și când facem... Treaba asta?

— Măine noapte. Plecăm de aici pe la ora 11.

La ora fixată, eram gata de pornire. Îmi puseseam un costum închis și o pălărie neagră. Poirot îmi zâmbi cu prietenie.

— Văd că te-ai îmbrăcat cum trebuie, observă el. Haide să luăm metroul până la Wimbledon.

— Nu luăm nimic cu noi? Unelte cu care să intrăm?

— Dragul meu Hastings, Hercule Poirot nu folosește asemenea metode primitive.

M-am abținut, jignit, dar curiozitatea mea era foarte mare.

Se făcuse miezul nopții când am intrat în mica grădină suburbană de la Buona Vista. Casa era întunecată și liniștită. Poirot merse direct spre o fereastră din spatele casei, ridică cerceveaua fără zgomot și mă invită să intru.

— De unde știai că fereastra asta va fi deschisă? Am șoptit fiindcă într-adevăr părea prea simplu.

— Pentru că am tăiat încuietoarea azi dimineață.

— Ce?

— Dar a fost foarte simplu. Am venit, am prezentat o carte de vizită fictivă și una din cele oficiale ale inspectorului Japp. Am spus că fusesem trimis recomandat de Scotland Yard să pun o încuietoare antifurt pe care domnul Lavington dorea să o fixez câtă vreme lipsea. Îngrijitoarea casei m-a primit cu entuziasm. Se pare că au fost două tentative de furt aici, recent.

— Evident, mica noastră idee le-a trecut prin cap și altor clienți ai domnului Lavington – fără ca să fie luat ceva de valoare. Am examinat toate ferestrele, mi-am făcut micul meu aranjament, le-am interzis servitorilor să atingă ferestrele până a doua zi pentru că erau conectate electric și m-am retras politicos.

— Pe onoarea mea, Poirot, ești minunat.

— Mon ami, a fost extrem de simplu. Acum, la treabă!

— Servitorii dorm în partea de sus a casei, așa că nu riscăm să-i deranjăm.

— Presupun că seiful este băgat undeva în vreun perete.

— Seif? Aiurea! Nu e nici un seif. Domnul Lavington este un

om inteligent. O să vezi, el trebuie să fi aranjat o ascunzătoare mult mai deșteaptă decât un seif. Un seif este primul lucru căutat de toți.

După care am început o cercetare sistematică a întregului loc. Dar după câteva ore de răscolire a casei, cercetarea noastră nu dăduse nici un rezultat. Am văzut simptome de furie adunându-se pe fața lui Poirot.

— Ah, sapristi, va fi Hercule Poirot bătut? Niciodată! Să fim calmi. Să reflectăm. Să judecăm. Hai, enfin, să ne folosim micile noastre celule cenușii!

Se opri pentru câteva clipe încruntându-și sprâncenele a concentrare; apoi luminița verde pe care o cunoșteam atât de bine se furișă în ochii săi.

— Am fost un imbecil! Bucătăria!

— Bucătăria, am exclamat. Dar e imposibil. Servitorii!

— Exact. Asta ar spune 99 de oameni dintr-o sută! Și, exact pentru acest motiv, bucătăria este locul ideal. E plin de diferite obiecte casnice. En avant! Spre bucătărie! L-am urmat, extrem de sceptic și l-am urmărit cât timp a umblat prin cutii pentru pâine, a pipăit crătiți și a băgat capul în soba cu gaz. În cele din urmă, obosit să-l privesc, m-am întors în birou. Eram convins că acolo, și numai acolo, vom găsi noi ascunzătorea. Am mai căutat un minut, am văzut că era de acum patru și un sfert și că în curând se va face lumină, așa că m-am întors în bucătărie.

Spre extrema mea uluire, Poirot stătea acum în mijlocul lăzii cu cărbune spre totala degradare a costumului său foarte îngrijit. Făcu o grimasă.

— Da, prietene, e împotriva tuturor instinctelor mele de a-mi strica în felul ăsta înfățișarea, dar ce să faci?

— Dar Lavington nu putea s-o fi băgat sub cărbune!

— Dacă ți-ai folosi ochii, ai vedea că nu examinez cărbunele.

Apoi am văzut, pe un raft, în spatele lăzii cu cărbune, că erau așezate niște buturugi de lemn. Cu dexteritate, Poirot le dădea jos una după alta. Deodată, exclamă pe un ton scăzut:

— Cuțitul tău, Hastings!

I l-am dat. Păru să-l introducă în lemn și, deodată, buturuga

se despică în două. Fusesse frumos tăiată cu fierăstrăul la mijloc și o cavitate săpată în centru. Din această gaură, Poirot extrase o cutiuță de lemn de factură chinezească.

— Bravo! Am strigat entuziasmat.

— Încet, Hastings! Nu ridică vocea prea mult. Vino, s-o ștergem înainte de a se face ziuă.

Strecurând cutia în buzunar, sări ușor din lada cu cărbuni, se scutură cât putu de bine și, părăsind casa în același mod în care intrasem, am plecat rapid spre centrul Londrei.

— Dar ce loc extraordinar! Am comentat eu. Oricine ar fi folosit bușteanul.

— În iulie, Hastings? Și era la fundul grămezii – o ascunzătoare foarte ingenioasă – ah, iată un taxi! Acum, acasă, facem o baie și un somn bun.

După emoțiile nopții, am adormit târziu. Când, în sfârșit, am pășit în sufragerie aproape de ora unu, am fost surprins să-l văd pe Poirot, rezemat într-un fotoliu, cu cutia chinezească deschisă lângă el și citind calm scrisoarea pe care o scosese din ea.

Mi-a zâmbit cu afecțiune și bătu cu degetul în hârtia din mână.

— A avut dreptate lady Millicent; ducele nu i-ar fi iertat niciodată această scrisoare! Conține unii dintre cei mai extravaganti termeni de afecțiune pe care i-am întâlnit vreodată.

— Chiar, Poirot, am spus cam neplăcut surprins. Nu cred că ar fi trebuit s-o citești. Așa ceva nu se face.

— Hercule Poirot o face, răspunse prietenul meu imperturbabil.

— Și încă ceva, am zis. Cred că folosirea ieri a cărții de vizită oficiale a lui Japp a fost doar o glumă.

— Dar eu nu fac glume, Hastings. Eu rezolv un caz. Am ridicat din umeri.

— N-are rost să te contrazici.

— Pași pe scări, spuse Poirot, trebuie să fie lady Millicent.

Clienta noastră blondă intră cu o expresie îngrijorată pe față care se schimbă într-una de încântare la vederea scrisorii și a

cutiei pe care Poirot o ținea sus.

— O, domnule Poirot. Ce minunat ați fost! Cum ați reușit?

— Prin metode destul de nepermise, milady. Dar domnul Lavington nu mă va da în judecată. Aceasta este scrisoarea dumitale, da?

Ea se uită peste aceasta.

— Da. O, cum aș putea să vă mulțumesc vreodată! Sunteți un om minunat, minunat. Unde era ascunsă?

Poirot i-a povestit.

— Ce inteligent sunteți! Luă cutia de pe masă. Am s-o păstrez ca pe un souvenir.

— Am sperat, milady, că mi-ați permite mie să o țin tot ca pe o amintire.

— Sper să vă trimit o amintire mai frumoasă decât aceasta în ziua nunții mele. O să vedeți că nu sunt nerecunoscătoare, domnule Poirot.

— Plăcerea de a vă face un serviciu înseamnă pentru mine mai mult decât un cec. Așa că permiteți-mi să rețin cutia.

— O, nu, domnule Poirot, vreau s-o am, strigă ea râzând.

Își întinse mâna, dar Poirot fu mai iute decât ea. Mâna lui se întinse peste cutie.

— Nu cred. Vocea i se schimbase.

— Ce vreți să spuneți? Vocea ei devenise mai ascuțită.

— În orice caz, permite-mi să scot și restul conținutului. Ai observat: conținutul original a fost redus la jumătate, în jumătatea de sus – scrisoarea compromițătoare; la fund...

Făcu un gest abil și-apoi întinse mâna. În palmă erau patru pietre mari strălucitoare și două perle mari, albe ca laptele.

— Bijuteriile furate în Bond Street, alaltăieri, îmi închipui, murmură Poirot. Japp ne va spune.

Spre marea mea uimire, Japp însuși apărură din dormitorul lui Poirot.

— Un vechi prieten de-al dumitale, mi se pare, îi spuse Poirot politicos.

— Afurisitul dracului! Spuse lady Millicent cu o completă schimbare de maniere. Și tu, drac împielit! Se uita la Poirot cu o uimire aproape împletită cu afecțiune.

— Ei, Gertie, spuse Japp, cred că s-a cam terminat cu joaca de dataastă. Nu credeam să te văd din nou așa curând. Îl avem și pe complicele tău, gentlemanul, care a făcut o vizită aici ieri, prezentându-se drept Lavington. Căci în ceea ce-l privește pe Lavington, alias Croker, alias Reed, mă întreb care din bandă a băgat un cuțit în el ieri în Olanda. S-o fi gândit că a luat bijuteriile cu el, nu-i așa? Și el nu le luase. El te-a păcălit și pe tine și le-a ascuns în propria lui casă. Ai pus doi tipi să le caute și apoi l-ai abordat pe domnul Poirot aici care, cu un noroc uimitor, le-a găsit.

— Îți place să trăncănești, asta-i! Spuse fosta lady Millicent. Ușurel acum. Am să merg de voie bună. Nu poți să spui că nu sunt o lady perfectă. La, la, la și gata!

— Pantofii nu mergeau, spuse Poirot pe gânduri, în timp ce eu eram prea stupefiat ca să vorbesc. Am micile mele observații în privința națiunii voastre britanice și o lady, născută lady are întotdeauna o deosebită grijă de pantofii ei. Ea poate să aibă haine sărăcăcioase, dar va fi bine încălțată. Acum, această lady Millicent avea haine elegante, scumpe și pantofi ieftini. Nici eu și nici tu n-am fi văzut-o astfel pe adevărata lady Millicent; ea este de foarte puțin timp la Londra și această fată avea o oarecare asemănare superficială care trecea destul de bine. Așa cum îți spun, întâi pantofii mi-au trezit bănuiele și apoi povestea și vălul ei erau puțin melodramatice, ce zici? Cutia chinezească cu o așa-zisă scrisoare compromițătoare în partea de sus trebuie să fi fost cunoscută de toată banda, dar buturuga a fost ideea domnului Lavington. Eh, par exemple, Hastings, sper că n-o să-mi mai rănești sentimentele din nou, așa cum ai făcut ieri, spunând că sunt un necunoscut printre bandele de criminali. Pe cinstea mea, ei chiar mă angajează când ei înșiși eşuează!

Dublu clu

— Dar înainte de toate – nici un fel de publicitate, spuse domnul Marcus Hardman, poate pentru a paisprezecea oară.

Cuvântul publicitate intervenea în conversație cu regularitatea unui laitmotiv. Domnul Hardman era un om mic de statură, puțin plinuț, cu manichiură ireproșabilă și o voce

plângăreață de tenor.

În felul său, era oarecum o celebritate și viața mondenă era profesia sa. Era bogat, dar nu din cale-afară și-și cheltuia banii cu tot zelul în căutarea plăcerilor sociale. Hobby-ul său era să fie colecționar. Avea și înclinație spirituală pentru aceasta. Dantelă veche, evantaie vechi, bijuterii de când lumea – nimic modern sau nou pentru Marcus Hardman.

La chemarea sa urgentă, Poirot și cu mine sosirăm tocmai când micuțul domn se zbătea în agonia nehotărârii. În împrejurările de față, a chema poliția i se părea îngrozitor. Pe de altă parte, a nu o chema însemna să accepți ideea pierderii unora dintre bijuteriile colecției sale. Se opri la Poirot ca un compromis.

— Rubinele mele, domnule Poirot, și colierul de smaralde, care se zice că a aparținut Caterinci de Medici. O, colierul de smaralde!

— Sunteți bun să-mi povestiți împrejurările în care au dispărut? Îi sugeră Poirot cu bunăvoință.

— Tocmai asta încerc să fac. Ieri, după-amiază, am organizat o mică petrecere – un ceai – o afacere neprotocolară, vreo șase persoane. Am mai făcut una sau două în perioada asta și, deși, poate n-ar trebui s-o spun, au avut mare succes. Muzică bună – Nacora la pian și Catherine Bird, contralto australiană – în salonul cel mare. Ei bine, la începutul după-amiezii, le-am arătat musafirilor colecția mea de bijuterii vechi. Le țin într-un mic seif în peretele de acolo. Este aranjat ca un mic scrin, înăuntru cu un fundal de catifea colorată, pe care sunt dispuse bijuteriile. Apoi le-am arătat evantaiele expuse pe perete. După aceea, cu toții ne-am îndreptat spre camera de muzică. Abia după ce plecaseră am descoperit că seiful fusese devalizat! Probabil că nu l-am închis ca lumea și cineva a profitat de ocazie ca să-l golească de conținut. Rubinele, domnule Poirot, colierul de smaralde – colecția de o viață! Ce n-aș da să le recuperez! Dar nu vreau publicitate! Cred că înțelegeți prea bine, nu-i așa, domnule Poirot? Proprii mei musafiri, prietenii mei personali! Ar fi un scandal oribil!

— Cine a fost ultima persoană care a părăsit camera asta

când v-ați îndreptat spre salonul de muzică?

— Domnul Johnston. Îl cunoașteți? Milionarul sud-african. Tocmai a închiriat casa familiei Abbotbury din Park Lane. A întârziat câteva momente, îmi amintesc. Dar, desigur, o, sunt sigur că n-ar putea fi el!

— S-a întors vreunul dintre oaspeții dumneavoastră în camera aceasta sub vreun pretext în timpul după-amiezii?

— Mă așteptam la întrebarea aceasta, domnule Poirot. Trei dintre ei: contesa Vera Rossakoff, domnul Bernard Parker și lady Runcorn.

— Povestiți-ne despre ei.

— Contesa Rossakoff este o rusoaică încântătoare, membră a vechiului regim. A venit recent în Anglia. Mi-a spus la revedere și am fost oarecum surprins s-o găsesc în această cameră, admirând aparent colecția de evantaie. Știți, domnule Poirot, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai suspect. Nu sunteți de acord?

— Extrem de suspect; dar hai să auzim și despre ceilalți.

— Ei bine, Parker a venit în cameră doar ca să ia o cutie cu miniaturi pe care doream să i le arăt doamnei Runcorn.

— Ceva și despre doamna Runcorn?

Aș zice că doamna Runcorn este o femeie între două vârste, cu o extraordinară forță de caracter, care-și dedică cea mai mare parte a timpului diferitelor comitete de caritate. Ea s-a întors să-și ia doar o geantă, pe care o lăsase undeva.

— Bien, monsieur, deci avem patru posibili suspecti. Contesa rusoaică, nobila englezoaică, milionarul sud-african și domnul Bernard Parker. Apropo, cine este domnul Parker?

Întrebarea păru să-l pună teribil în încurcătură pe domnul Hardman.

— El este... El... E un tânăr. De fapt, un tânăr pe care-l cunosc.

— Am înțeles suficient, răspunse Poirot grav. Cu ce se ocupă acest domn Parker?

— Este un tânăr din oraș..., poate, nu chiar din înalta societate, dacă pot să mă exprim astfel.

— Îmi permiteți să vă întreb cum de v-a devenit prieten?

— Ei bine..., Într-una sau două ocazii... Mi-a făcut anumite mici comisioane.

— Continuați, domnule, spuse Poirot.

Hardman se uita de parcă ar fi implorat milă. Evident că ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să continue. Dar, cum Poirot păstra o tăcere inexorabilă, capitulă.

— Știți, domnule Poirot, e cunoscut faptul că mă interesează bijuteriile vechi. Câteodată, există o bijuterie de familie pe care cineva vrea să o vândă, dar, rețineți, nu trebuie niciodată să fie scoasă la licitație sau să ajungă în mâinile vreunui negustor. Dar, este cu totul altceva să-mi fie vândută mie personal. Parker aranjează detaliile unor asemenea lucruri, ia legătura cu ambele părți și, astfel, este evitată orice mică încurcătură. El îmi aduce la cunoștință orice caz de acest tip. De exemplu, contesa Rossakoff a adus cu ea din Rusia niște bijuterii de familie. Ea dorește să le vândă. Bernard Parker este cel care urmează să aranjeze tranzacția.

— Înțeleg, spuse Poirot gânditor. Și implicit aveți încredere în el?

— N-am avut nici un motiv să procedez altfel.

— Domnule Hardman, dintre aceste patru persoane, dumneavoastră pe care o suspectați?

— O, domnule Poirot, ce întrebare! V-am spus, Sunt prietenii mei. Nu-l suspectez pe niciunul. Sau poate pe toți laolaltă, cum vreți s-o luați.

— Nu sunt de acord. Suspectați pe unul din aceștia patru. Nu este contesa Rossakoff și nici domnul Parker. Este lady Runcorn sau domnul Johnston?

— Mă încolțiți, domnule Poirot, chiar asta faceți. Doresc foarte mult să nu am scandal. Lady Runcorn aparține uneia dintre cele mai vechi familii din Anglia; dar este adevărat, din nefericire, este foarte adevărat că mătușa sa, lady Caroline, suferea de o afecțiune foarte neplăcută. Bineînțeles că toți prietenii ei au fost înțelegători și servitoarea sa a înapoiat lingurițele de argint sau ce-o fi fost cât se poate de rapid... Înțelegeți situația mea penibilă!

— Deci, lady Runcorn a avut o mătușă care era cleptomană?

Foarte interesant! Îmi permiteți să examinez seiful? Cu asentimentul domnului Hardman, Poirot împinse ușa seifului și examina interiorul. Rafturile capitonate erau goale și arătau dezolante.

— Nici chiar acum ușa nu se închide ca lumea, murmură Poirot, în timp ce o mișca încolo și înapoi. Mă întreb, de ce? A, dar ce-avem aici? O mănușă prinsă în balama. Mănușa unui bărbat.

I-o întinse domnului Hardman.

— Nu este mănușa mea, declară acesta.

— Aha! Și încă ceva! Poirot se aplecă cu îndemânare și ridică un mic obiect de la baza seifului. Era o tabacheră făcută dintr-o țesătură neagră lucioasă.

— Tabachera mea! Strigă domnul Hardman.

— A dumneavoastră? Nici vorbă, domnule. Acestea nu sunt inițialele dumneavoastră.

El indică monograma încolăcită a două litere executate în platină.

Hardman o luă în mână.

— Aveți dreptate, remarcă el. Seamănă foarte mult cu a mea, dar inițialele sunt diferite. Un „B” și un „P”. Doamne sfinte, Parker!

— Așa s-ar părea! Spuse Poirot. Un tânăr cam distrat, mai ales dacă și mănușa este a lui. Aceasta ar reprezenta un dublu clu, nu-i așa?

— Bernard Parker! Murmură Hardman. Ce ușurare simt! Domnule Poirot, vă las pe dumneavoastră să recuperați bijuteriile. Dacă apreciați că e cazul, puteți să dați chestiunea și pe mâna poliției; dacă sunteți convins că el este vinovatul.

— Vezi, prietene, îmi spuse Poirot, după ce am plecat împreună din casă, acest domn Hardman are o lege pentru nobili și o altă lege pentru oamenii simpli. Eu, n-am fost încă înnobilit, așa că sunt de partea celor simpli. Nutresc simpatie pentru acest tânăr. Toată discuția a fost puțin curioasă, nu-i așa? Hardman o suspecta pe lady Runcorn, eu pe contesă, și pe Johnston și tot timpul necunoscutul domn Parker era prada noastră.

— De ce i-ai suspectat pe ceilalți doi?

— Parbleu! E un lucru atât de simplu să fii o refugiată rusoaică sau un milionar sud-african. Orice femeie poate pretinde că e contesă rusoaică; oricine își poate cumpăra o casă în Park Lane și se poate prezenta ca milionar sud-african. Cine îndrăznește să-l contrazică? Dar observ că trecem prin Bury Street. Tânărul nostru prieten distrat locuiește aici. Haide să batem fierul cât e cald, cum se spune.

Domnul Bernard Parker era acasă. L-am găsit odihnindu-se pe niște perne, îmbrăcat într-un halat curios, în culori roșu și portocaliu. Rareori mi-a fost dat să-mi displacă cineva mai mult decât acest tânăr individ cu fața lui albă efeminată și vorbirea afectată din vârful limbii.

— Bună dimineața, domnule, îi spuse Poirot direct. Vin de la domnul Hardman. Ieri, la petrecere, cineva i-a furat toate bijuteriile sale. Permite-mi, domnule, să te întreb dacă aceasta este mănuașă dumatăle?

Procese mentale ale domnului Parker nu păreau prea rapide. Făcu ochii mari la vederea mănuașii, ca și cum vroia să-și adune mințile.

— Unde ați găsit-o? Întrebă în cele din urmă.

— E mănuașă dumatăle, domnule?

Domnul Parker păru să se hotărască.

— Nu, nu este, declară el.

— Dar, tabachera este a dumatăle?

— Bineînțeles că nu. Eu am una de argint la mine.

— Foarte bine, domnule. Mă duc să las afacerea pe mâinile poliției.

— O, știți, n-aș face asta, dacă aș fi în locul dumneavoastră, strigă domnul Parker, oarecum îngrijorat! Niște țipi ai naibii de antipatici, în poliție. Așteptați o clipă. Mă duc să-l văd pe bătrânul Hardman. Uite ce e... o, așteptați o clipă.

Dar Poirot, plecă hotărât.

— I-am dat ceva de gândit, nu? Chicoti el. Măine vom vedea ce s-a întâmplat.

Dar, ne-a fost dat să reluăm cazul Hardman chiar în acea după-amiază. Fără cel mai mic semn de prevenire, ușa se

deschise brusc și un vârtej sub formă umană intră peste noi, aducând cu ea o pereche de blănuri de samur (era rece cum numai o zi de iunie poate fi în Anglia) și o pălărie extravagantă, cu niște pene uriașe. Contesa Vera Rossakoff era o persoană cam turbulentă.

— Dumneata ești domnul Poirot? Ce-i cu toată mascarada asta? Îl acuzi pe bietul băiat! E o infamie. E scandalos, îl cunosc. E ca un puișor, ca un miel... N-ar fi în stare niciodată să fure. A făcut totul pentru mine. Și-acum să stau să privesc cum e chinuit și strivit?

— Spuneți-mi, doamnă, aceasta este tabachera lui? Îi arată Poirot obiectul din țesătură lucioasă neagră.

Contesa se opri o clipă ca s-o inspecteze.

— Da, e-a lui. O știu bine. Și ce-i cu asta? Ați găsit-o în cameră? Am fost cu toții acolo; i-o fi căzut atunci, cred. Ah, voi, polițiștii, sunteți mai răi decât gărzile roșii.

— Asta-i mănuașă lui?

— De unde să știu eu? Toate mănuașile-s la fel. Să nu încercați să mă opriți... Trebuie lăsat liber. Nu trebuie să plutească nici un dubiu asupra lui. Dumneavoastră o să-l disculpați. O să-mi vând bijuteriile și-o să vă dau mulți bani.

— Doamnă...

— Ne-am înțeles, atunci? Nu, nu ne tocim. Bietul băiat! A venit la mine cu lacrimi în ochi. „Am să te salvez, i-am spus; am să mă duc la acest om – la acest căpcăun, la acest monstru! Las-o pe Vera”. Deci, ne-am înțeles, am plecat.

Fără prea multă ceremonie, așa după cum sosise, părăsi camera, lăsând în urma sa un parfum foarte puternic de natură exotică.

— Ce femeie și ce blănuri! Am exclamat eu.

— A, da, sunt veritabile! Ar putea o contesă falsă să aibă blănuri adevărate? E o glumă, Hastings... Nu, cred că e cu adevărat rusoaică. Așa, așa deci, domnișorul Bernard s-a dus scâncind la ea.

— Tabachera e a lui. Mă întreb dacă și mănuașă.

Cu un zâmbet, Poirot scoase din buzunarul său o a doua mănuașă și o puse lângă prima. Nu era nici un dubiu că formau

o pereche.

— De unde o ai pe a doua, Poirot?

— Era aruncată împreună cu un baston pe masa aflată în holul din Bury Street. Zău, un tânăr foarte distrat, acest domn Parker. Bine, bine, mon ami, trebuie să investigăm totul. Măcar de formă să facem o scurtă vizită în Park Lane.

Nu mai e nevoie să spun că l-am însoțit pe prietenul meu. Johnston era plecat, dar am stat de vorbă cu secretarul său particular. Mi-a spus că Johnston sosise doar recent din Africa de Sud. Nu mai fusese niciodată în Anglia.

— Îl interesează pietrele prețioase, da? Întrebă la întâmplare Poirot.

— Minele de aur îi sunt mai la inimă, râse secretarul.

Poirot plecă de la întâlnire gânditor. Târziu în seara aceea, spre totala mea surpriză, l-am găsit studiind cu seriozitate o gramatică rusească.

— Pe toți sfinții, Poirot! Am exclamat, înveți rusește, limba contesei, ca să conversezi cu ea?

— Fii sigur că nici n-o să asculte la engleza mea, prietene!

— Dar nu știi, Poirot, că toți rușii bine crescuți vorbesc franceza?

— Ești o mină de informații, Hastings! O să încetez să mă mai mir de complicațiile alfabetului rus.

Împinse cartea din fața lui cu un gest dramatic. Nu eram cu totul satisfăcut. Era o lumină în ochii lui, pe care i-o cunoșteam de mult. Un semn invariabil că Hercule Poirot se simțea mulțumit în sinea lui.

— Poate că te îndoiești că e cu adevărat rusoaică. Ai de gând s-o testezi? Am remarcat eu.

— A, nu, nu, e sigur rusoaică.

— Atunci...

— Dacă vrei să te distingi cu adevărat în acest caz, Hastings, îți recomand, ca un ajutor prețios, cartea „Primii pași în limba rusă”.

Apoi râse și nu mai spuse nimic. Am luat cartea de pe jos și m-am afundat în ea curios, dar n-am putut să dau de capăt remarcilor lui Poirot.

În dimineața următoare n-am primit nici o veste, dar aceasta nu părea să-l îngrijoreze pe micul meu prieten. La micul dejun și-a anunțat intenția de a-i face imediat o vizită domnului Hardman. L-am găsit pe fluturile societății înalte acasă și aparent, ceva mai calm decât în ziua anterioară.

— Ei bine, ce vești ai domnule Poirot? Întrebă el cu nerăbdare.

Poirot îi întinse o bucătică de hârtie.

— Aceasta este persoana care a luat bijuteriile, domnule. Să aduc treaba la cunoștința poliției? Sau ați prefera să vă recuperez bijuteriile, fără să implic poliția?

Domnul Hardman se uita uluit la hârtie. În cele din urmă îi reveni glasul.

— Uluitor. Aș prefera extrem de mult să nu iasă scandal. Vă dau carte blanche, domnule Poirot. Sunt sigur că veți fi discret.

Următorul nostru gest a fost să oprim un taxi pe care Poirot l-a îndreptat spre hotelul Carlton. Acolo a întrebat de contesa Rossakoff. După câteva minute am fost introduși în apartamentul doamnei. Veni să ne întâmpine cu mâinile întinse, îmbrăcată într-un *négligée* minunat, cu un design ciudat.

— Domnule Poirot! Exclamă ea. Ați reușit? L-ați dezvinovățit pe bietul copil?

— Doamnă contesă, prietenul dumneavoastră, domnul Parker, este la adăpost sigur de arestare.

— Ah, doar sunteți micuțul om inteligent! Superb! Și așa de repede.

— Pe de altă parte, i-am promis domnului Hardman că bijuteriile îi vor fi returnate astăzi.

— Chiar?

— De aceea, doamnă, vă voi fi extrem de obligat dacă mi le veți înmâna fără întârziere. Îmi pare rău că vă grăbesc, dar țin un taxi în cazul în care va fi necesar să mă duc la Scotland Yard; și noi, belgienii, madame, suntem economi din fire.

Contesa aprinse o țigară. Câteva secunde rămase perfect liniștită, suflând rotocoale de fum și privind ținută la Poirot.

Apoi izbucni în râs și se ridică. Se duse spre birou, deschise un sertar și scoase o geantă de mătase neagră. I-o întinse cu naturalețe lui Poirot. Când vorbi, tonul ei era foarte senin și firesc.

— Noi, rușii, suntem, dimpotrivă, risipitori din fire, spuse ea. Și, pentru asta, din nefericire, trebuie să ai bani. Nu e nevoie să vă uitați înăuntru. Sunt toate acolo.

Poirot se ridică.

— Vă felicit, doamnă, pentru inteligența și promptitudinea dumneavoastră.

— Ah! Dar, din moment ce țineți taxiul să vă aștepte, ce altceva aș putea face?

— Sunteți foarte amabilă, doamnă. Mai rămâneți mult la Londra?

— Mă tem că nu – datorită dumneavoastră.

— Primiți scuzele mele.

— Poate ne vom întâlni din nou în altă parte.

— Așa sper.

— Eu nu! Exclamă contesa, râzând. Vreau să vă fac un mare compliment: Sunt puțini oameni în lume de care mă tem. La revedere, domnule Poirot.

— La revedere, madame la comtesse. A, scuzați, am uitat! Dați-mi voie să vă înapoiez tabachera dumneavoastră.

Și cu o plecăciune, el îi înmână micul obiect din țesătură neagră lucioasă, pe care îl găsisem în seif. Ea îl acceptă fără să-și schimbe expresia de pe față, doar ridică dintr-o sprinceană și murmură: înțeleg!

— Ce femeie! Îmi zise Poirot entuziasmat în timp ce coboram scările. Mon Dieu, quelle femme! Nici un cuvânt de ceartă, de protest, de supărare! O privire rapidă și a apreciat în mod corect poziția în care se afla. Îți spun, Hastings, o femeie care poate accepta înfrângerea în felul ăsta – cu un zâmbet liniștit – ajunge departe! E periculoasă, are nervi de oțel; ea... El se împiedică rău de tot.

— Dacă poți să reușești să-ți mai moderezi entuziasmul și să te uiți pe unde mergi ar fi mai bine, i-am sugerat, întrebându-l: când ai suspectat-o prima dată pe contesă?

— Mon ami, mănuașă și tabachera – dublul clu, să-i spunem – m-au îngrijorat. Bernard Parker ar fi putut cu ușurință să lase una sau alta, dar nu pe amândouă. Ah, nu, asta ar fi însemnat că este prea distrat! În același timp, dacă altcineva le pusese acolo ca să-l încredințeze pe Parker, un clu ar fi fost suficient – tabachera sau mănuașă – dar nu amândouă. Așa că am ajuns la concluzia că unul dintre cele două nu-i aparținea lui Parker. Am crezut la început că tabachera era a lui și că mănuașă nu. Dar, când am descoperit perechea mănuașii, mi-am dat seama că era invers. Atunci, a cui era tabachera? Clar, nu-i aparținea doamnei Runcorn. Nu i se potriveau inițialele domnului Johnston? Numai dacă se afla aici sub un nume fals. Am vorbit cu secretarul său și am înțeles imediat că totul era clar și deasupra oricărei bănuieli. Nu exista vreo reticență în legătură cu trecutul domnului Johnston. Atunci, contesei? Se presupunea că ea ar fi adus bijuterii din Rusia; ea trebuia să ia pietrele din colecție și-ar fi fost extrem de greu să fie identificate vreodată. Ce putea fi mai ușor pentru ea decât să ia o mănuașă de-a lui Parker din hol, în ziua aceea și s-o vâre în seif? Dar, bien sur, nu intenționa să-și scape propria sa tabacheră.

— Dar dacă aceasta era a ei de ce avea „B. P.” pe ea? Inițialele contesei sunt „V. R.”. Poirot zâmbi cu blândețe.

— Exact, mon ami; dar în alfabetul rus B este V și P este R.

— Ei bine, nu puteai să te aștepți de la mine să ghicesc asta. Nu știu rusește.

— Nici eu, Hastings. De aceea am cumpărat cărticica și ți-am atras atenția asupra ei.

El oftă.

— Remarcabilă femeie! Am sentimentul, prietene, un sentiment foarte puternic, că am s-o întâlnesc din nou. Mă întreb unde?

Misterul lăzii din Bagdad.

Din cuvinte reieșea un titlu care-ți reținea atenția, lucru pe care i l-am spus și prietenului meu Hercule Poirot. Nu știam pe nimeni dintre persoane. De aceea, interesul meu era cel al unui om obișnuit. Poirot fu de acord.

— Da, are aerul misterios al Orientului. Lada ar fi putut fi foarte bine a unui iluzionist de pe Tottenham Court Road; totuși, reporterul care s-a gândit s-o numească „lada din Bagdad” a avut o inspirație fericită. Cuvântul „mister” este tot la fel gândit, plasat în juxtaapunere, deși sunt convins că e foarte puțin mister în acest caz. Totul este mai degrabă oribil și macabru decât misterios.

— Oribil și macabru, repetă Poirot căzut pe gânduri.

— Întreaga afacere este revoltătoare, am comentat, ridicându-mă în picioare și începând să patrurez prin cameră. Ucigașul îl omoară pe acest om – prietenul său – îl bagă în ladă și o jumătate de oră mai târziu dansează în aceeași cameră cu soția victimei sale. Gândește-te! Dacă ea și-ar fi imaginat doar un moment...

— E adevărat, zise Poirot meditativ. Acea așa-zisă posesiune, intuiție de femeie pare să nu fi funcționat.

— Petrecăreții s-au distrat de minune, am adăugat cu un ușor fior. Și tot timpul cât ei au dansat și au jucat poker se afla un mort în cameră cu ei. S-ar putea scrie o piesă pe o asemenea idee.

— S-a scris, îmi răspunse Poirot. Dar consolează-te, Hastings, adăugă el cu blândețe, dacă o temă a fost folosită o dată, nu există nici un motiv pentru care să nu fie utilizată din nou. Relatează drama.

Am luat ziarul și am studiat reproducerea ștersă a unei fotografii.

— Trebuie să fie o femeie frumoasă. Chiar și după asta-ți dai seama, am spus încet.

Sub poză era scris:

UN PORTRET RECENT AL DOAMNEI CLAYTON, SOȚIA BĂRBATULUI UCIS.

Poirot îmi trase ziarul.

— Da, zise. E frumoasă. Fără îndoială, ea este una dintre acelea născute să tulbure sufletele bărbaților.

Îmi înapoie ziarul cu un oftat.

— Slavă domnului, nu am temperament înflăcărat. Asta m-a scutit de multe încurcături. Sunt un cerebral.

Nu-mi amintesc să fi continuat să discutăm despre caz. Poirot nu a manifestat nici un interes deosebit atunci pentru el. Faptele erau atât de clare și atât de mică era ambiguitatea în jurul lor, încât discuția părea inutilă.

Domnul și doamna Clayton și maiorul Rich erau prieteni de multă vreme. În ziua cu pricina, 10 martie, familia Clayton acceptase o invitație de a petrece seara cu maiorul Rich. Pe la ora șapte și jumătate, Clayton îi explică unui alt prieten – maiorul Curtiss, cu care stătea la un pahar de vin, că fusese, pe neașteptate, chemat în Scoția și urma să plece cu trenul de ora opt.

— Abia o să am timp să trec pe la Jack și să-i explic, adăugă Clayton. Marguerita se va duce, bineînțeles. Îmi pare rău, dar Jack va înțelege cum stau lucrurile.

Domnul Clayton făcu exact cum spusese. A ajuns la locuința maiorului Rich pe la opt fără douăzeci. Maiorul nu era acasă la ora aceea, dar servitorul său, care-l cunoștea bine pe domnul Clayton, îi spuse să intre și să aștepte. Domnul Clayton îi răspunsese că nu avea timp, dar că va intra să scrie un bilet. Mai adăugă că se ducea să prindă un tren.

Ca urmare, valetul îl conduse în salon.

Cinci minute mai târziu, maiorul Rich, care trebuie să fi intrat fără ca valetul să-l audă, deschise ușa salonului, își chemă omul și-i spuse să se ducă să cumpere niște țigări. Când se întoarse, omul i le duse stăpânului, care era, atunci, singur în salon. Normal, omul se gândise că domnul Clayton plecase.

Musafirii au sosit puțin timp după aceea: doamna Clayton, maiorul Curtiss și familia Spence. Au petrecut seara dansând după fonograf și jucând poker. Musafirii au plecat imediat după miezul nopții.

A doua zi dimineață, venind să facă ordine în salon, valetul a fost surprins să găsească o pată mare care decolora covorul dedesubt și în fața unei piese de mobilier pe care maiorul Rich o adusese din Orient, denumită „lada din Bagdad”.

Instinctiv, valetul ridică capacul lăzii și a fost îngrozit când a găsit înăuntru corpul unui bărbat ce fusese înjunghiat în inimă.

Înspăimântat, omul alergă afară din apartament și-l aduse pe primul polițist întâlnit. Mortul se dovedi a fi domnul Clayton. Imediat după aceea urmă arestarea maiorului Rich. Se înțelege că apărarea maiorului a constatat din negarea hotărâtă a faptelor. El nu-l văzuse pe domnul Clayton în seara precedentă și prima dată când auzise că plecase în Scoția fusese de la doamna Clayton.

Acestea erau faptele seci ale cazului. Natural, presupuneri și sugestii au fost din abundență. Strânsa prietenie și intimitate dintre maiorul Rich și doamna Clayton au fost atât de mult subliniate încât numai un prost nu putea să citească printre rânduri. Motivul crimei era simplu indicat.

O lungă experiență mă învățase să accept calomnia josnică. Motivul sugerat putea, în pofida evidenței, să fie cu totul inexistent. O cu totul altă cauză ar fi putut precipita deznodământul. Dar, un lucru continua să ție clar, acela că Rich era ucigașul.

Cum vă spun, chestiunea ar fi putut rămâne în stadiul acesta, dacă Poirot și cu mine nu trebuia să mergem la o petrecere dată de lady Chatterton în seara aceea.

Deși Poirot se plângea de obligațiile sociale și-și declara pasiunea pentru singurătate, totuși îi plăceau enorm treburile astea. Să se facă vâlvă în jurul tău și să fii tratat ca un leu i se potriveau de minune.

Câteodată, pur și simplu, exagera! L-am văzut primind cu răceală cele mai călduroase complimente, ca și cum ar fi meritat mai mult și făcând cele mai înfumurate remarci, pe care mi-e cam greu să le aștern pe hârtie.

Câteodată se certa cu mine în legătură cu tema aceasta.

— Dar, prietene eu nu sunt anglo-saxon. De ce să fac pe ipocritul? Da, da, asta ați spune voi cu toții. Pilotul care a făcut un zbor dificil, campionul de tenis se uită în jos și bolborosesc un „nu-i nimic”. Dar ei cred asta în sinea lor? Nici vorbă. Ei admiră orice succes la altcineva. Așa că, fiind oameni rezonabili, și-l admiră și pe al lor. Dar educația îi împiedică s-o spună. Eu nu sunt așa. Talentele pe care le am le admir la altul. Dar, uite că se întâmplă că în domeniul meu de

activitate nu e niciunul care să mă ajungă. C'est dommage! Așa că admit pe față și fără ipocrizie că sunt un om mare. Mă pricep la ordine, metodă și psihologie într-un grad neobișnuit. Eu sunt, de fapt, Hercule Poirot! De ce m-aș înroși, m-aș bâlbâi și aș murmura încet că sunt foarte prost? Nu ar fi adevărat.

— Desigur, există doar un Hercule Poirot, am admis eu, cu o undă de malițiozitate pe care, din fericire, Poirot n-o băgă în seamă.

Lady Chatterton era una dintre cele mai mari admiratoare. Totul începuse de la purtarea misterioasă a unui pechinez, după care el descoperise un lanț ce a dus la un hoț și un spărgător notoriu. De atunci lady Chatterton îi aducea cele mai înalte laude.

Să-l vezi pe Poirot la o petrecere era ceva de zile mari. Hainele sale de seară impecabile, setul său remarcabil de cravate albe, perfecta simetrie a părului său trasată de cărare, luciul pomezii de pe păr și splendoarea fără egal a faimoaselor sale mustăți – toate combinate – creau imaginea clasică a unui dandy învederat, în asemenea momente, era greu să-l iei pe micuțul om în mod serios.

Cam pe la 11 și 30 de minute, lady Chatterton se apropie de noi, îl luă cu eleganță pe Poirot dintr-un grup de admiratori și-l trase deoparte – și, se înțelege, cu mine la remorcă.

— Aș vrea să vă duceți în cămăruța mea de sus, spuse lady Chatterton abia respirând, de îndată ce nu mai putea fi auzită de ceilalți musafiri. Știți unde e, domnule Poirot. Veți găsi acolo pe cineva care are foarte multă nevoie de ajutorul dumneavoastră și știu că o veți ajuta. Este, una dintre cele mai dragi prietene ale mele, așa că nu mă refuzați.

În timp ce vorbea, lady Chatterton ne conduse cu hotărâre spre o ușă pe care o deschise, după care exclamă: l-am adus Marguerita, dragă. Va face tot ce dorești. O s-o ajutați pe doamna Clayton, nu-i așa, domnule Poirot?

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, se retrase cu aceeași energie care-i caracteriza toate mișcărilor. Doamna Clayton sedea pe un scaun lângă fereastră. Se ridică și veni spre noi.

Era îmbrăcată în doliu și culoarea neagră îi scotea în relief părul blond. Era o femeie de o frumusețe aparte și avea candoarea unui copil, ceea ce-i făcea șarmul irezistibil.

— Alice Chatterton e atât de bună, spuse ea. Ea a aranjat întrevederea. Mi-a spus că o să mă ajutați, domnule Poirot. Desigur, nu știu dacă doriți sau nu, dar sper că da.

Își întinsese mâna și Poirot i-o luase într-a lui. O ținu pentru o clipă sau două, în timp ce o privea îndeaproape. Nu era nimic prost crescut în felul său de a se purta. Semăna mai mult cu privirea cercetătoare cu care un medic celebru își privește un nou pacient care tocmai îi este prezentat.

— Sunteți sigură, doamnă, că pot să vă ajut? Întreba el în cele din urmă.

— Așa spune Alice.

— Da, dar eu vă întreb pe dumneavoastră, doamnă.

Obrajii i se împurpurară puțin.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— De fapt ce vreți să fac eu, doamnă?

— Știți... Știți cine Sunt? Întrebă ea.

— Desigur.

— Atunci puteți ghici ceea ce doresc să faceți, domnule Poirot, căpitane Hastings – m-am simțit onorat că mi-a cunoscut identitatea – maiorul Rich nu l-a ucis pe soțul meu.

— De ce nu?

— Pardon?

Poirot zâmbi de mica ei încurcătură.

— Am zis „de ce nu?” repetă el.

— Nu sunt sigură că înțeleg.

— Dar e foarte simplu. Poliția, avocații – toți pun aceeași întrebare: de ce maiorul Rich l-a ucis pe domnul Clayton? Eu întreb invers. Vă întreb doamnă, de ce maiorul Rich nu l-a omorât pe maiorul Clayton?

— Înțeleg... De ce sunt atât de sigură? Dar știu. Îl cunosc pe maiorul Rich foarte bine.

— Îl cunoașteți pe maiorul Rich foarte bine, repetă Poirot pe un ton neutru.

Se înroși la față.

— Da, asta vor spune cu toții, te asta se vor gândi! O știi!

— C'est vrai. Despre asta veți fi întrebată – cât de bine îl cunoașteți pe maiorul Rich. Poate veți spune adevărul, poate veți minți. Este foarte necesar pentru o femeie ca să mintă. Este o armă bună. Dar sunt trei bărbați, doamnă, cărora o femeie ar trebui să le spună adevărul: părintelui său confesor, coaforului și detectivului ei particular – dacă are încredere în el. Aveți încredere în mine, doamnă?

Marguerita Clayton respiră adânc.

— Da, spuse ea. Da. Trebuie, adăugă ea cam copilărește.

— Atunci, cât de bine îl cunoașteți pe maiorul Rich?

Îl privi pentru o clipă în tăcere, apoi își ridică bărbia în mod sfidător.

— Am să vă răspund la întrebare. M-am îndrăgostit de Jack din prima clipă de când l-am văzut – acum doi ani. În ultimul timp, cred, a început să mă iubească și el. Dar n-a spus-o niciodată.

— Epatant! Spuse Poirot. M-ați scutit de un sfert de oră ca să ajung aici fără să mă învârt după deget, înțelegeți situația. Soțul avea idee de sentimentele dumneavoastră?

— Nu știu, spuse Marguerita încet. M-am gândit, în ultimul timp, că el ar fi putut ști. Comportarea lui era diferită... Dar poate că a fost doar în închipuirea mea.

— Nu mai știa și altcineva?

— Nu cred.

— Și – mă scuzați, doamnă – nu vă iubeați soțul?

Cred că sunt foarte puține femei care ar răspunde la această întrebare așa de simplu ca femeia asta. Ele ar încerca să-și explice sentimentele.

Marguerita Clayton a spus doar un simplu: nu.

— Bien. Acum știm cum stăm. După dumneavoastră, doamnă, maiorul Rich nu v-a ucis soțul. Dar vă dați seama că toate dovezile sunt îndreptate împotriva lui. Cunoașteți, personal, vreo eroare în aceste dovezi?

— Nu. Nu știu nimic.

— Când v-a spus prima dată soțul dumneavoastră despre vizita în Scoția?

— Chiar după prânz. Zicea că e plictisitor, dar că trebuie să se ducă. A spus că era ceva în legătură cu evaluarea unui teren.

— Și apoi?

— A plecat la club, cred. Nu l-am mai revăzut.

— Acum în ce-l privește pe maiorul Rich, cum s-a purtat în seara aceea? Ca de obicei?

— Da, așa cred.

— Nu sunteți sigură? Marguerita se încruntă.

— Era puțin distant. Cu mine, nu cu ceilalți. Dar, am crezut că știam de ce-i așa. Mă înțelegeți? Sunt sigură că reținerea sau... Sau lipsa de atenție, mai bine zis, n-avea nimic de-a face cu Edward. A fost surprins când a auzit că Edward plecase în Scoția, dar, nu prea mult.

— Și nimic altceva neobișnuit nu vi s-a întâmplat dumneavoastră în seara aceea? Marguerita se gândește.

— Nu, absolut nimic.

— Ați... Observat lada?

Scutură din cap înfiorată.

— Nici nu mi-o amintesc sau cum arăta. Am jucat poker aproape toată seara.

— Cine-a câștigat?

— Maiorul Rich. Eu am avut mare ghinion, ca și maiorul Curtiss. Familia Spence a câștigat puțin, dar maiorul Rich a fost principalul câștigător.

— Când s-a încheiat petrecerea?
— Cred că pe la 12 și 30 de minute. Am plecat cu toții împreună.

— Ah!

Poirot tăcu, pierdut în gânduri.

— Aș fi vrut să vă ajut mai mult, spuse doamna Clayton. Dar se pare că n-am putut să vă spun decât prea puțin.

— Despre prezent – da. Dar despre trecut, doamnă?

— Trecut?

— Da. N-au fost incidente?

Ea se înroși.

— Vă referiți la omulețul ăla groaznic care s-a împușcat. N-a fost vina mea, domnule Poirot. Serios. Nu a fost.

— Nu mă gândeam în mod expres la acel incident.

— Duelul acela ridicol? Dar italienii se duelează. Am fost așa de fericită că omul nu a fost omorât.

— Trebuie să fi fost o ușurare pentru dumneata, comentă Poirot pe un ton grav.

Ea îl privea cu îndoială. El se ridică și-i luă mâna într-a lui.

— Eu n-o să mă bat în duel pentru dumneata, doamnă, spuse el. Dar am să fac ce mi-ați cerut. Am să descopăr adevărul. Și să sperăm că instinctul dumitale este corect, că adevărul vă va ajuta și nu vă va dauna.

Avurăm prima întrevedere cu maiorul Curtiss. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, de o construcție militară, cu părul foarte negru și fața bronzată. Cunoștea de câțiva ani familia Clayton, ca și pe maiorul Rich. El a confirmat relatările din presă.

Clayton și cu el băuseră ceva împreună la club, cu puțin înainte de 7 și 30 de minute și Clayton îi spusese atunci despre intenția lui de a trece pe la maiorul Rich în drumul său spre gară.

— Cum a fost comportamentul domnului Clayton? Era deprimat sau vesel?

Maiorul stătu pe gânduri. Era un om nu prea vorbăreț.

— Părea într-o dispoziție bună, spuse, în sfârșit.

— N-a spus nimic despre faptul că era în relații reci cu

maiorul Rich?

— Doamne sfinte, nu, nu. Erau prieteni.

— N-a obiectat față de prietenia soției sale cu maiorul Rich?

Maiorul se făcu foarte roșu la față.

— Ați citit ziarele alea nenorocite cu minciunile și insinuările lor. Bineînțeles că nu a obiectat. Chiar mi-a zis: „Marguerita se duce, desigur”.

— Înțeleg. Acum, în timpul serii, comportarea maiorului Rich a fost la fel ca de obicei?

— N-am observat nici o deosebire.

— Și doamna? Și ea a fost ca de obicei?

— Ei bine, reflectă el, acum când mă gândesc, a fost cam tăcută. Știți, gânditoare și distrată.

— Cine au sosit primii?

— Familia Spence. Ei erau acolo când eu am ajuns. De fapt, trecusem pe la doamna Clayton, dar ea deja plecase. Așa că am ajuns acolo puțin mai târziu.

— Și cum v-ați distrat? Ați dansat? Ați jucat cărți?

— Amândouă. Întâi am dansat.

— Dar erați cinci?

— Da, dar nu contează, pentru că eu nu dansez. Eu puneam discurile și ceilalți dansau.

— Cine a dansat cel mai mult, cu cine?

— Ei, de fapt, familiei Spence îi place să danseze împreună. Au o idee fixă în legătură cu asta, figuri de dans și chestii de-astea.

— Deci, doamna Clayton a dansat mai mult cu maiorul Rich?

— Exact.

— Și-apoi ați jucat poker?

— Da.

— Și când ați plecat?

— O, destul de devreme. Puțin după miezul nopții.

— Ați plecat cu toții împreună?

— Da. De fapt, am oprit un taxi, am lăsat-o întâi pe doamna Clayton, apoi am coborât eu și familia Spence a plecat cu el spre Kensington.

Următoarea noastră vizită a fost la doamna și domnul

Spence. Numai doamna Spence era acasă, dar relatarea ei privind seara se suprapunea cu cea a maiorului Curtiss, cu excepția faptului că etala o ușoară acreală cu privire la norocul maiorului Rich la cărți.

Anterior, în dimineața aceea, Poirot vorbise la telefon cu inspectorul Japp de la Scotland Yard. Ca urmare, am sosit la casa maiorului Rich unde servitorul său, Burgoyne, ne aștepta.

Mărturia valetului a fost foarte precisă și clară.

Domnul Clayton sosise la ora opt fără douăzeci de minute. Din nefericire, maiorul Rich ieșise tocmai în clipa aceea. Domnul Clayton spusese că nu putea aștepta pentru că trebuia să prindă un tren, dar că avea să lase un bilet. Ca urmare, se duse în salon să-l scrie. De fapt, Burgoyne nu-și auzise stăpânul când a intrat, pentru că spăla baia și maiorul Rich deschisese, desigur, cu propria sa cheie. După părerea sa, cam după vreo zece minute, maiorul Rich l-a chemat și l-a trimis să cumpere țigări. Nu, nu intrase în salon. Maiorul Rich stătuse în prag. S-a reîntors cu țigările după cinci minute și atunci a intrat în salon, în care nu era decât stăpânul său stând lângă fereastră și fumând. Acesta îl întrebase dacă-i pregătise baia și, după ce-i răspunsese afirmativ, se dusesse să se spele. Burgoyne nu-i pomeni de domnul Clayton, pentru că presupunea că stăpânul său îl găsisese acolo și-l condusese la ușă singur. Comportarea stăpânului său fusese exact la fel ca de obicei. Făcuse baie, se schimbase și imediat după aceea doamna și domnul Spence au sosit, urmați de maiorul Curtiss și doamna Clayton.

Burgoyne explică că nu-i trecuse prin cap ca domnul Clayton să fi plecat înaintea întoarcerii stăpânului său. Pentru asta, domnul Clayton ar fi trebuit să trântască ușa din față după el și valetul era sigur că acest lucru l-ar fi auzit. În aceeași manieră impersonală, Burgoyne trecu la momentul descoperirii cadavrului. Pentru prima dată, mi-am îndreptat atenția spre lada fatală. Era o piesă de mobilier mare așezată la perete, lângă dulăpiorul cu fonograf. Era făcută din lemn negru și ornată cu o mulțime de cuie de alamă. Capacul se deschidea destul de simplu. M-am uitat înăuntru și m-am

înfiorat. Deși fusese bine frecată mai rămăseseră pete evidente.

Deodată, Poirot scoase o exclamație.

— Găurile acelea, de acolo, Sunt curioase. S-ar putea spune că au fost făcute de curând.

Găurile în cauză se aflau în partea dinspre zid a lăzii. Erau vreo trei sau patru. Erau cam de vreo opt milimetri în diametru și, cu siguranță, lăsau impresia că fuseseră făcute de curând. Poirot se aplecă să le examineze, uitându-se întrebător la valet.

— E foarte curios, sir. Nu-mi amintesc să le fi văzut vreodată în trecut, deși, poate, nu le-am observat.

— Nu contează, spuse Poirot.

După ce a închis capacul lăzii, făcu niște pași înapoi în cameră până când ajunsese să stea cu spatele rezemat de fereastră. Atunci, deodată puse o întrebare.

— Spune-mi, când i-ai adus țigările stăpânului tău în seara aceea nu era ceva nelalocul lui în cameră?

Burgoyne a ezitat o, clipă, apoi, cu o ușoară șovăire, răspunse:

— E ciudat ceea ce spuneți, sir. Acum când v-ați referit la asta, era. Paravanul de acolo care împiedică curentul din ușa dormitorului era mutat puțin mai la stânga.

— Cam așa?

Poirot se îndreptă înainte și trase de paravan. Era o chestie frumoasă din piele pictată. Deja ascundea puțin lada și când Poirot o trase, cum spuse valetul, o acoperea cu totul.

— Așa, domnule, spuse servitorul, era întocmai.

— Și în dimineața următoare?

— Era tot așa. Îmi amintesc. L-am dat la o parte și atunci am văzut pata. Am dat covorul la curățat, sir. De aceea scândurile sunt goale.

Poirot încuviință.

— Înțeleg, mulțumesc, spuse el. Puse o bancnotă în palma valetului.

— Mulțumesc, sir.

— Poirot, i-am spus când am ieșit pe stradă, chestia aia cu

paravanul este vreun element în sprijinul lui Rich?

— Este încă un element împotriva lui, spuse Poirot supărat. Paravanul a ascuns lada de restul camerei. El a ascuns și pata de pe covor. Mai devreme sau mai târziu sângele avea să treacă prin lemn și să păteze covorul. Paravanul trebuia să împiedice pentru moment descoperirea. Dar, e ceva ce nu înțeleg. Valetul, Hastings, valetul.

— Ce-i cu valetul? Pare un tip foarte inteligent.

— Cum spui, foarte inteligent. Este atunci credibil ca maiorul Rich să nu-și dea seama că valetul va descoperi cu siguranță cadavrul dimineața următoare? Imediat după crimă, el n-a avut timp pentru altceva, se înțelege. El bagă cadavrul în ladă, trage paravanul în fața ei și-și petrece seara sperând s-o scoată la capăt. Dar după plecarea musafirilor? Sigur, atunci era momentul să se dispenseze de cadavru.

— Poate că a sperat ca valetul să nu observe pata.

— Asta, mon ami, este absurd. Un covor pătat este primul lucru pe care un servitor bun ar trebui să-l observe. Și maiorul Rich se duce la culcare și sforăie acolo confortabil și nu face absolut nimic în legătură cu asta. Foarte interesant și remarcabilă treabă.

— Curtiss trebuie să fi văzut petele când schimba discurile în seara aceea? Am sugerat eu.

— E puțin probabil. Paravanul aruncă o umbră întunecată chiar acolo. Nu, dar încep să văd. Da, ca prin ceață încep să văd.

— Ce să vezi? Am întrebat cu nerăbdare.

— Posibilitățile, să zicem, ale unei explicații alternative. Următoarea noastră vizită va face lumină asupra lucrurilor.

L-am vizitat pe doctorul care examinase cadavrul. Relatarea lui a fost o simplă recapitulare a ceea ce declarase la anchetă. Mortul fusese înjunghiat în inimă cu un cuțit lung și subțire, asemănător unui stilet. Cuțitul fusese lăsat în rană. Moartea intervenise instantaneu. Cuțitul îi aparținea maiorului Rich și, de obicei, se afla pe birou. Nu erau amprente pe el, înțelesese doctorul. Fusese ori șters, ori ținut într-o batistă, în ce privește ora, putea fi oricare între șapte și nouă.

— Nu putea, de exemplu, să fi fost omorât după miezul nopții? Întrebă Poirot.

— Nu, asta v-o spun cu precizie. Ora zece este exclusă, dar, mai clar indicată pare a fi perioada între 7 și 30 de minute și opt.

— Mai este posibilă o a doua ipoteză, spuse Poirot când ne-am întors acasă. Mă întreb dacă o vezi, Hastings. Pentru mine este foarte simplă și mai am nevoie de un singur element pentru a clarifica afacerea definitiv.

— Degeaba, nu mă prind, am zis.

— Dar fă un efort, Hastings. Fă un efort.

— Foarte bine, la 7 și 40 de minute Clayton este viu, bine mersi. Ultima persoană care l-a văzut viu este Rich.

— Așa presupunem noi.

— Și nu-i așa?

— Uți, mon ami, că maiorul Rich neagă asta. El afirmă explicit că Clayton plecase înainte de a veni el.

— Dar valetul spune că l-ar fi auzit pe Clayton plecând din cauza zgomotului făcut de ușa trântită. Și, de asemenea, dacă Clayton plecase, când s-a reîntors? El n-ar fi putut să se reîntoarcă după miezul nopții, întrucât doctorul spune categoric că murise cu cel puțin două ore înainte. Aceasta lasă loc unei singure alternative.

— Da, mon ami, spuse Poirot.

— Că în cele cinci minute cât Clayton a fost singur în salon, altcineva a intrat și l-a ucis. Dar, aici avem aceeași problemă. Dacă cineva cu o cheie putea să intre, fără știrea valetului, atunci, în același fel, ucigașul, la plecare, ar fi trântit ușa și valetul l-ar fi auzit.

— Exact, făcu Poirot Și atunci...

— Și atunci... Nimic, am spus. Nu văd nici o altă soluție.

— E păcat, murmură Poirot. Și este atât de extrem de simplu, ca ochii de un albastru senin ai doamnei Clayton.

— Chiar crezi...

— Nu cred nimic până când nu am dovada. O mică dovadă mă va convinge.

Apucă receptorul și-l sună pe Japp la Scotland Yard.

Douăzeci de minute mai târziu ne aflam în fața unei grămăjoare de obiecte așezate pe o masă. Ele reprezentau conținutul buzunarelor celui ucis.

Erau o batistă, o mână de mărunțiș, un portmoneu conținând trei lire și zece șilingi, câteva chitanțe și o poză terfelită a Margueritei Clayton. Mai erau un briceag, un stilou din aur și-o unealtă grea din lemn.

La aceasta din urmă sări Poirot. O răsuci și mai multe așchii căzură.

— Vezi, Hastings, un burghiu și tot restul Ah! E o chestie câteva minute să faci niște găuri cu asta într-o ladă.

— Găurile pe care le-ara văzut?

— Exact

— Vrei să spui că însuși Clayton le-a făcut?

— Mais oui, mais oui! Ce ți-au sugerat ție găurile acelea? Ele nu erau ca să vezi prin ele, pentru că erau în spatele lăzii. Pentru ce erau ele, atunci? Clar, pentru aer. Dar nu faci găuri pentru un cadavru, deci, evident, ele nu au fost făcute de ucigaș. Ele sugerează un lucru – și numai un singur lucru – acela că un om urma să se ascundă în ladă. Și, de îndată, pe această ipoteză, lucrurile încep să se înțeleagă. Domnul Clayton este gelos pe soția sa și pe Rich. El folosește, vechiul truc de a pretinde că pleacă, îl urmărește pe Rich când iese, apoi este primit în casă, este lăsat singur să scrie un bilet, repede face găurile acelea și se ascunde în ladă. Soția sa urmează să vină în seara aceea. E posibil ca Rich să-i expedieze pe ceilalți, e posibil ca ea să mai rămână după ce au plecat ceilalți sau să pretindă că pleacă și să se reîntoarcă. Orice ar fi, Clayton va ști. Orice este preferabil chinului îngrozitor al bănuielii pe care îl îndură.

— Atunci vrei să spui că Rich l-a omorât după ce oaspeții plecaseră? Dar, doctorul a spus că este imposibil.

— Exact. După cum vezi, Hastings, el trebuie să fi fost ucis în timpul serii.

— Dar toți erau în cameră!

— Sigur, spuse Poirot grav. Vezi frumusețea combinației? Toți erau în cameră. Ce alibi! Ce sang froid, ce nervi, ce

îndrăzneală!

— Tot nu înțeleg.

— Cine s-a dus după paravan să pornească fonograful și să schimbe discurile? Fonograful și lada erau alături, amintește-ți. Ceilalți dansează – fonograful cântă. Și omul care nu dansează ridică de la ladă capacul și înfinge cuțitul, pe care tocmai îl strecurase în mânecă, adânc în trupul celui ce se ascunsese acolo.

— Imposibil! Omul ar fi strigat.

— Nu dacă ar fi fost drogat mai întâi.

— Drogat?

— Da. Cu cine a băut Clayton la 7 și 30 de minute? Ah!

Acum vezi. Curtiss! Curtiss i-a împuiat capul lui Clayton cu suspiciuni împotriva soției sale și a lui Rich. Curtiss îi sugerează acest plan – vizita în Scoția, să se ascundă în ladă, gestul final de a mișca paravanul. Nu Clayton trebuie să ridice capacul puțin și să se dezmoștească – nu, asta o va putea face chiar el, Curtiss, neobservat. Planul este al lui Curtiss și observă frumusețea lui, Hastings. Dacă Rich ar vedea că paravanul este deplasat și l-ar muta la loc, atunci nu se întâmplă nimic rău. El poate face un alt plan. Clayton se ascunde în ladă, narcoticul slab, pe care Curtiss i l-a administrat, își face efect. Cade în inconștiență. Curtiss dă la o parte capacul și lovește, în timp ce fonograful continuă să cânte „Conducându-mi iubita acasă”. Mi-am regăsit vocea.

— De ce, dar de ce? Poirot ridică din umeri.

— De ce un om s-a împușcat? De ce doi italieni s-au duelat?

Curtiss are un temperament pasional foarte puternic. El o dorea pe Marguerita Clayton. Cu soțul și Rich scoși din joc, ea s-ar dăruia lui, trebuia să se fi gândit el.

Și adăugă pe gânduri:

— Aceste femei copilăroase... Ele sunt foarte periculoase.

Dar, mon dieu! Ce capodoperă artistică! Mi-ar merge la inimă să spânzur un om ca ăsta. Poate că eu însumi sunt un geniu, dar sunt capabil de a recunoaște geniul și la alți oameni. Eu, Hercule Poirot, ți-o spun. O crimă perfectă, mon ami. Epatant! Afacerea de la balul Victoria.

Numai pura întâmplare l-a făcut pe prietenul meu, Hercule Poirot, fost șef al forței belgiene, să fie implicat în cazul familiei Styles. Succesul i-a adus notorietate și s-a decis să se consacre soluționării problemelor de criminalistică. După ce am fost rănit pe Somme și trecut în rezervă, în cele din urmă, ne-am fixat împreună sediul la Londra. Din moment ce am cunoscut direct majoritatea cazurilor sale, mi s-a sugerat să aleg unele dintre cele mai interesante și să le consemnez. Apucându-mă de această treabă cred că cel mai bine ar fi să încep cu acea încurcătură stranie care a stârnit, la vremea respectivă, un foarte larg interes public. Mă refer la afacerea de la Balul Victoria.

Deși nu este atât de edificatoare pentru metodele deosebite ale lui Poirot, ca alte cazuri mai obscure, mai încălcite, trăsăturile ei senzaționale, oamenii celebri amestecați și imensa publicitate ce i s-a făcut în presă, o determină să rămână cauze cèlebre și am simțit întotdeauna că numai datorită implicării lui Poirot a fost posibilă găsirea soluției și făcută publică.

Într-o frumoasă dimineață de primăvară, stăteam în apartamentul lui Poirot. Micul meu prieten, elegant și dichisit ca întotdeauna, cu capul său în formă de ou, aplecat ușor pe o parte, puneă cu delicatețe o nouă pomadă pe mustața lui. O anumită vanitate inofensivă era o caracteristică a lui Poirot și eu m-am adaptat dragostei sale generale pentru ordine și metodă. The Daily News Monger, din care citisem, alunecase pe jos și eu mă afundasem în gânduri și era cât pe-aici să ațipesc când vocea lui Poirot mă făcu să-mi revin.

— La ce te gândești atât de adânc, mon ami?

— Ca să-ți spun adevărat, mă gândeam cu uimire la afacerea formidabilă de la Balul Victoria, i-am răspuns eu. Toate ziarele sunt pline cu asta. Am bătut cu degetul pe ziar în timp ce vorbeam.

— Da?

— Cu cât citești mai mult, cu atât ți se pare toată treaba învăluită în mai mult mister! M-am aprins eu în legătură cu subiectul. Cine l-a ucis pe lordul Cronshaw? Moartea lui Coco

Courtenay în aceeași noapte a fost o simplă coincidență? A fost un accident? Sau în mod deliberat ea a luat o supradoză de cocaină? M-am oprit și apoi am adăugat în mod dramatic: la cheștiile astea mă gândeam.

Oarecum spre dezamăgirea mea, Poirot nu dădea atenție întâmplărilor. Se uita în oglindă și doar a murmurat: serios, această nouă pomăda este o minune pentru mustăți! Totuși, văzându-mi expresia, adăugă iute: chiar așa – și cum răspunzi la întrebările tale?

Dar, înainte de a putea răspunde, ușa s-a deschis și proprietăreasa noastră l-a anunțat pe inspectorul Japp.

Omul de la Scotland Yard era un vechi prieten de-al nostru și l-am întâmpinat cu căldură.

— Ah, bunul meu Japp, exclamă Poirot, oare ce te aduce în vizită la noi?

— Ei bine, domnule Poirot, spuse Japp, așezându-se și dând din cap către mine a salut, mi s-a încredințat un caz care, Sunt convins, că ți se potrivește ție și am venit să te întreb dacă vrei să te bagi în ciorba asta?

Poirot avea o bună opinie despre calitățile lui Japp, deși deplângea lipsa lamentabilă de metodă a acestuia; dar eu, în ce mă privește, consideram că cel mai mare talent al acestui detectiv rezida în gentilețea cu care căuta ajutor sub forma deghizată de a-l acorda el însuși!

— E vorba despre acest Bal Victoria, spuse Japp convingător. Haide, recunoaște că ți-ar plăcea să te amesteci în treaba asta. Poirot îmi zâmbi.

— În orice caz, prietenului meu Hastings i-ar plăcea. El tocmai dezbătea subiectul, n'est ce pas, mon ami?

— Desigur, domnule, și dumneavoastră veți fi implicat, spuse Japp condescendent. Vă spun că e o pană la pălărie să cunoști toate amănuntele unui caz ca acesta. Gata, la treabă! Cred că știți elementele principale, domnule Poirot?

— Numai din ziare. Și imaginația ziaristului este câteodată înșelătoare. Povestești-mi întreaga afacere.

Japp se așază confortabil, picior peste picior, și începu.

— După cum știe toată lumea, marțea trecută a fost

organizat marele Bal Victoria. Toți nepricopsiții, care-și spun că sunt cineva în zilele noastre, dar asta e realitatea, s-au adunat la Colossus Hall și toată Londra era acolo, inclusiv tânărul lord Cronshaw și prietenii săi.

— Dosarul lui? Îl întrerupsese Poirot. Vreau să spun bioscopia, nu, cum i se zice, biografia?

— Vicontele Cronshaw era al cincilea viconte; 25 de ani, bogat, necăsătorit și îndrăgea foarte mult lumea teatrului. Mergeau zvonurile că se logodise cu domnișoara Courtenay, de la Teatrul Albany, căreia prietenii îi spuneau Coco și care era, din toate punctele de vedere, o tânără extrem de fascinantă.

— Bine. Continuați!

— Anturajul lordului Cronshaw consta din unchiul său, onorabilul Eustace Beltane, o drăguță văduvă americană, doamna Mallaby, un tânăr actor Chris Davidson, soția acestuia și, în sfârșit, domnișoara Coco Courtenay. După cum știți, a fost, de fapt, un carnaval și grupul Cronshaw reprezenta personaje din vechea comedie italiană – care or fi alea!

— Commedia dell'Arte, murmură Poirot, știu.

— Oricum, costumele reprezentau copii după un set de figurine de porțelan din colecția domnului Eustace Beltane. Lordul Cronshaw era Arlechinul, Beltane era Punchinello, doamna Mallaby era perechea lui Pulcinella, Davidsonii erau Pierrot și Pierrette iar domnișoara Courtenay era, bineînțeles, Colombina. Chiar de la începutul serii, ceva părea să nu fie în ordine. Lordul Cronshaw era abătut și se purta ciudat. Când cei șase s-au adunat pentru supeu într-o cămăruță separată, pusă la dispoziție de gazdă, toți au observat că el și domnișoara Courtenay nu-și mai vorbeau. Evident, ea plânsese și părea în pragul unei crize de nervi. Masa n-a fost prea plăcută și, când au plecat cu toții din cameră, ea s-a întors spre Chris Davidson și i-a cerut, ca să fie auzită, s-o ducă acasă căci „i se făcuse lehamite de bal”. Tânărul actor a ezitat, uitându-se la lordul Cronshaw și, în cele din urmă, i-a tras pe amândoi înapoi în camera unde avusese loc supeul. Dar toate eforturile sale pentru a-i împăca n-au dat rezultat și-atunci a

luat un taxi și a condus-o pe domnișoara Courtenay – care acum plângea – la apartamentul ei. Deși, evident, extrem de supărată, nu i-a mărturisit nimic, repetând doar tot timpul că „îl va face pe bătrânul Cronch să-i pară rău pentru asta!” Acesta este singurul indiciu pe care-l avem că moartea ei s-ar fi putut să nu fie accidentală și e prea puțin lucru pe care să te bazezi. Până când Davidson a liniștit-o cumva, era prea târziu să se reîntoarcă la Colossus Hall, așa că s-a dus direct acasă, la apartamentul său din Chelsea, unde soția sa sosi puțin după aceea cu vestea teribilei tragedii, care se întâmplase după plecarea sa. Lordul Cronshaw, se pare, devenea tot mai abătut cu cât balul se desfășura. S-a îndepărtat de grupul său și aproape că nu l-au mai văzut în restul serii. Cam pe la ora unu și treizeci de minute, chiar înainte de marele dans „cotillion”, când toți își scot măștile, căpitanul Digby, un ofițer care-i cunoștea costumul, l-a observat stând într-o lojă și uitându-se pe scenă.

— Hello, Cronch! Îl strigă el. Vino jos și fii sociabil! Ce-ai înțepenit acolo ca o bufniță împăiată! Haide, începe un dans vechi, frumos.

— Bine! Îi răspunse Cronshaw. Așteaptă-mă, căci altfel n-am să te mai găsesc în mulțime.

Se întoarce și plecă din lojă, cum spusese. Căpitanul Digby, care era cu doamna Davidson, așteptă. Minutele treceau, dar lordul Cronshaw nu apărea. În cele din urmă, Digby deveni nerăbdător.

— Băiatul ăsta crede că o să-l așteptăm toată noaptea! Exclamă el.

În acel moment, doamna Mallaby veni spre ei și i se explică situația.

— N-ați văzut că e ca un urs cu capul bolnav în seara asta? Strigă drăguța văduvă plină de vioiciune. Haideți să ne ducem noi și să-l recuperăm.

Începură să-l caute, dar fără succes, până când doamna Mallaby spuse că ar putea fi găsit în camera unde mâncaseră cu o oră în urmă. Și-au croit drum până acolo. Dar ce le-a fost dat să vadă! Acolo era, într-adevăr, Arlechinul, dar întins pe

jos cu un cuțit de masă înfipt în inimă!

Japp se opri. Poirot dădu afirmativ din cap și spuse cu aerul unui specialist:

— Une belle affaire! Și nu e nici un clu în privința făptuitorului crimei? Dar cum ar putea fi!

— Ei bine, continuă inspectorul, știți restul... Tragedia a fost dublă, în ziua următoare erau titluri în toate ziarele și un anunț scurt că domnișoara Courtenay, populara actriță, fusese descoperită moartă în patul ei și că decesul se datora unei supradoze de cocaină. Era accident sau sinucidere?

Servitoarea ei, care a fost chemată să depună mărturie, a recunoscut că domnișoara Courtenay lua de obicei acest drog și verdictul de „moarte accidentală” a fost admis. Totuși, nu putem exclude posibilitatea sinuciderii. Moartea ei este deosebit de nefericită, mai ales că ne lipsește de orice clu privitor la cauza certii din noaptea precedentă. Apropo, o cutioară emailată a fost găsită pe cadavru. Pe ea era scris cu diamante „Coco” și era pe jumătate plină cu cocaină. Camerista domnișoarei Courtenay a identificat-o ca aparținând stăpânei sale, ce-o purta întotdeauna la ea, din moment ce conținea rezerva de drog, căreia îi devenea tot mai mult sclavă.

— Și lordul Cronshaw lua droguri?

— Dimpotrivă. El era un adversar înverșunat al drogurilor. Poirot dădu din cap meditativ.

— Dar, din moment ce cutia era la el înseamnă că știa că domnișoara Courtenay le folosea. Sugestiv, nu, bunul meu Japp?

— Ah! Spuse Japp destul de vag. Am zâmbit.

— Ei bine, spuse Japp, asta-i cazul. Ce credeți despre el?

— N-ai mai găsit nici un clu de vreun fel care n-a fost raportat?

— Ba da, uite asta. Japp scoase un mic obiect din buzunar și i-l înmână lui Poirot. Era un mic pompon din mătase verde ca smaraldul, cu niște fire rupte atârând de el, ca și cum fusese smuls cu violență.

— L-am găsit în mâna mortului care era strâns încheștată,

explică inspectorul.

Poirot i-l dădu înapoi, fără nici un comentariu și întrebă:

— Avea lordul Cronshaw dușmani?

— Pe nimeni de care să știe cineva. Părea un tânăr popular.

— Cine beneficiază de pe urma morții sale?

— Unchiul său, onorabilul Eustace Beltane primește titlul și moșiile. Sunt vreo două elemente de suspiciune împotriva sa. Mai mulți oameni declară că au auzit o ceartă violentă în cămăruța pentru supeu și că Eustace Beltane a fost unul dintre participanți. Vedeți, cuțitul apucat de pe masă concordă cu ideea comiterii crimei în timpul unei dispute.

— Ce spune domnul Beltane despre asta?

— Declară că unul dintre ospătari îl ajuta să se schimbe. De asemenea, că era aproape unu și jumătate. Știți, mărturia căpitanului Digby fixează momentul cu multă acuratețe. Numai circa zece minute au trecut între discuția sa cu Cronshaw și găsirea cadavrului.

— Și, în orice caz, presupun că domnul Beltane, ca Punchinello, purta o cocoașă și un guler?

— Nu știu exact detaliile costumelor, spuse Japp, uitându-se curios la Poirot. Și, oricum, nu prea văd ce are de-a face cu asta?

— Nu? Era o nuanță de batjocură în zâmbetul lui Poirot. El continuă liniștit, ochii săi strălucind de lumina verde pe care mă învățasem s-o recunosc prea bine: era o draperie în cămăruța supeului, nu-i așa?

— Da, dar...

— Cu un spațiu în spatele ei suficient să ascundă un bărbat?

— Da, de fapt, e o mică nișă, dar cum de-ai știut de ea – n-ai fost acolo, nu-i așa, domnule Poirot?

— Nu, bunul meu Japp, am adăugat draperia din mintea mea. Fără ea, drama n-are sens. Și întotdeauna, ceva trebuie să aibă sens. Dar, spune-mi, n-au trimis după doctor?

— Imediat, bineînțeles. Dar nu mai era nimic de făcut. Trebuie să fi murit pe loc.

Poirot dădu din cap cu nerăbdare.

— Da, da, înțeleg. Doctorul a depus mărturie la anchetă?

— Da.

— N-a spus nimic despre vreun simptom neobișnuit; nu era nimic în înfățișarea cadavrului care să-l fi izbit a fi anormal?

Japp se uită aspru la omulețul din fața lui.

— Da, domnule Poirot. Nu știu la ce te referi, dar el a menționat că era o tensiune și o înțepeneală a membrelor pe care nu și le putea explica deloc.

— Aha! Făcu Poirot. Aha! Mon Dieu! Japp, asta te pune pe gânduri, nu-i așa?

Mi-am dat seama că asta nu-l pusese deloc pe gânduri pe Japp.

— Dacă vă gândiți la otravă, domnule, cine naiba ar otrăvi mai întâi un om și apoi i-ar înfige un cuțit în piept?

— Adevărat, ar fi ridicol, acceptă Poirot placid.

— Doriți să vedeți ceva, domnule? Vreți să examinați camera unde a fost găsit corpul...

Poirot dădu din mână.

— Cătuși de puțin. Mi-ați spus singurul lucru care mă interesează – părerea lordului Cronshaw despre droguri

— Atunci, nu vreți să vedeți nimic?

— Numai un singur lucru.

— Ce anume?

— Setul de figurine din porțelan care a inspirat costumele.

Japp îl privi uimit.

— Ei, știi că ești nostim?!

— Poți să-mi aranjezi asta?

— Vino cu mine în Berkeley Square, acum, dacă vrei.

Domnul Beltane – sau lordul – cum ar trebui să-i spun acum – n-o să se opună.

Ne-am aruncat îndată într-un taxi. Noul lord Cronshaw nu era acasă, dar la cererea lui Japp am fost conduși în „camera chinezească”, unde erau păstrate piesele cele mai prețioase ale colecției. Japp se uită în jurul său cam neajutorat

— Nu prea îmi dau seama cum o să le găsești vreodată pe cele pe care le vrei, domnule.

Dar, Poirot trăsese deja un scaun în fața șemineului și sărea pe el ca un prihor sprinten. Deasupra oglinzii, pe o mică

etajeră, numai pentru ele, se aflau șase figurine de porțelan. Poirot le examina cu minuțiozitate, făcând, între timp, câteva observații către noi.

— Les voila! Vechea comedie italiană. Trei perechi! Arlechin și Colombina, Pierrot și Pierrette, foarte eleganți în alb și verde – și Punchinello și Pulcinella în mov și galben. Foarte elaborat costumul lui Punchinello – gulere și dantele la mâneci, o cocoasă, o pălărie înaltă. Da, așa cum mi-am închipuit Foarte elaborat!

Puse figurinele la loc cu grijă și sări jos.

Japp se uita nesatisfăcut, dar cum era clar că Poirot nu avea intenția să explice nimic, detectivul se consolă cum putu în privința asta. Tocmai când ne pregăteam să plecăm, intră stăpânul casei și Japp făcu prezentările necesare.

Al șaselea viconte Cronshaw era un om de circa 50 de ani, cu maniere delicate, cu o față frumoasă, consumată. Evident, un stricat bătrân, cu maniera languroasă a unui prefăcut. Mi-a displăcut pe loc. Ne-a salutat destul de grațios, declarând că auzise multe povestiri despre talentul lui Poirot și se puse la dispoziția noastră în orice fel.

— Poliția face tot ce poate, știu, spuse Poirot.

— Dar, tare mă tem că misterul morții nepotului meu nu va fi niciodată elucidat. Totul pare extrem de misterios.

Poirot îl privea, scrutător:

— Nepotul dumneavoastră nu avea dușmani de care să știți?

— Absolut niciunul. Sunt sigur de asta. Făcu o pauză și apoi continuă: dacă vreți să îmi mai puneți întrebări...

— Numai una. Vocea lui Poirot era serioasă. Costumele – au fost reproduse exact după figurinele dumneavoastră?

— Până în cel mai mic detaliu.

— Mulțumesc, milord. Aceasta este tot de care vroiam să fiu sigur. Bună ziua.

— Și acum ce facem? Întrebă Japp, în vreme ce mergeam grăbiți pe stradă. Trebuie să raportez la Yard, știți...

— Bien! Nu te mai rețin. Mai am încă o mică treabă s-o lămuresc și apoi...

— Și apoi?

— Cazul va fi clar.

— Ce? Doar nu vorbești serios! Știi cine l-a omorât pe lordul Cronshaw?

— Parfaitement.

— Cine? Eustace Beltane?

— Ah, mon ami, îmi știi mica mea slăbiciune! Întotdeauna simt dorința să țin frânele în propriile mele mâini până în ultima clipă. Dar nu te teme, am să dezvălui totul când va veni vremea. Nu vreau nici un credit – afacerea va fi a ta, cu condiția să-mi permiți să organizez dénouement-ul în felul meu.

— Așa e și cinstit, spuse Japp. Dacă vreun sfârșit se va ivi vreodată! Dar îți spun, ești o scoică, nu-i așa?

Poirot zâmbi.

— Pe curând! Mă duc la Yard.

O luă înainte pe stradă și Poirot opri un taxi.

— Unde mergem acum? Am întrebat plin de curiozitate.

— În Chelsea, să-i vedem pe Davidsoni.

Îi dădu adresa șoferului.

— Ce crezi de noul lord Cronshaw? L-am întrebat.

— Ce spune bunul meu prieten Hastings?

— N-am încredere în el din instinct.

— Crezi că el este „unchiul cel rău” din povești, nu?

— Tu nu crezi?

— Eu, eu cred că a fost extrem de amabil cu noi, spuse Poirot pe un ton neutru.

— Pentru că avea motivele sale! Poirot mă privi, dădu din cap cu tristețe și murmură ceva care suna cam așa: „Fără metodă”.

Familia Davidson locuia la etajul al III-lea al unui bloc cu apartamente gen vilă. Ni s-a spus că domnul Davidson e plecat, dar doamna Davidson era acasă. Am fost conduși într-o cameră lungă, joasă, cu obiecte orientale care atârnau bătând la ochi. Se simțea un aer închis, tensionat și era un parfum pătrunzător de bețe de santal. Doamna Davidson veni aproape imediat; era o ființă micuță, blondă, a cărei fragilitate ar fi părut exagerată și ți-ar fi inspirat compasiune, dacă n-ar fi fost

privirea vicleană și calculată din ochii ei de un albastru deschis.

Poirot îi explică ce legătură aveam noi cu ancheta și ea dădu din cap cu tristețe.

— Bietul Cronch... ca și biata Coco! Amândoi țineam atât de mult la ea și moartea ei ne face să suferim teribil. Ce doriți să mă întrebați? Trebuie iar să evoc seara aceea îngrozitoare?

— O, doamnă, credeți-mă, nu aș vrea să vă zgudui sentimentele în mod inutil. De fapt, inspectorul Japp mi-a spus tot ce era necesar. Vreau numai să văd costumul pe care l-ați purtat la bal în seara aceea.

Doamna se arată puțin surprinsă și Poirot continuă cu blândețe:

— Înțelegeți, doamnă, că eu lucrez după sistemul țării mele. Acolo, noi întotdeauna „reconstituim” crima. E posibil ca să pot avea o adevărată reprezentare și, în acest caz, mă înțelegeți, costumele sunt foarte importante.

Doamna Davidson se uita cu o umbră de îndoială.

— Am auzit, bineînțeles, de reconstituirea unei crime, spuse ea. Dar n-am știut că Sunteți atât de interesați în legătură cu detaliile. Am să aduc rochia acum.

Ieși din cameră și se întoarse aproape imediat cu o rochie elegantă din șaten alb și verde. Poirot o luă, o examina și i-o dădu înapoi înclinându-se.

— Merci, madame! Văd că ați avut ghinionul de a pierde unul din pompoanele dumneavoastră verzi, cel de pe umărul de aici.

— Da, s-a rupt la bal. L-am luat de jos și i l-am dat bietului lord Cronshaw să mi-l păstreze.

— Asta a fost după supeu?

— Da.

— Nu cu prea mult timp înainte de tragedie?

O ușoară umbră de alarmă trecu prin ochii doamnei Davidson, dar răspunse repede:

— O, nu, cu mult înainte de asta. De fapt, chiar imediat după supeu.

— Înțeleg. Asta-i tot. N-am să vă mai deranjez. Bonjour,

madame.

— Ei, bine, am intervenit, în timp ce ieşeam din clădire, aceasta explică misterul pomponului verde.

— Mira-m-aş.

— De ce, ce vrei să spui?

— M-ai văzut examinând rochia, Hastings?

— Şi?

— Eh bien, pomponul care lipsea nu fusese smuls, cum a spus doamna. Dimpotrivă, fusese tăiat, prietene, tăiat cu foarfecă. Firele erau toate aproape egale.

— Vai de mine! Am exclamat. Se complică din ce în ce mai rău.

— Dimpotrivă, răspunse Poirot indiferent, devine din ce în ce mai simplu.

— Poirot, am strigat, într-o zi am să te omor! Obiceiul tău de a găsi totul extraordinar de simplu se agravează în mod groaznic!

— Dar când explic, mon ami, nu e întotdeauna perfect de simplu?

— Da, asta e partea supărătoare! Atunci simt că aş fi putut-o face şi eu.

— Şi ai putea, Hastings, ai putea. Dacă ți-ai da măcar osteneală să-ți aranjezi ideile! Fără metodă...

— Da, da, am spus eu imediat, pentru că îi ştiam prea bine logoreea lui Poirot când începea să vorbească pe tema lui favorită. Spune-mi, ce facem acum? Ai cu adevărat de gând să reconstitui crima?

— Cătuşi de puţin. Să spunem că drama s-a terminat, dar că eu propun să-i adăugăm o „arlechinadă”.

Marţea următoare a fost fixată de Poirot ca zi pentru acest misterios spectacol. Pregătirile m-au intrigat în mare măsură. Un ecran alb a fost ridicat într-o parte a camerei, flancat de draperii grele în ambele părţi. Un om cu un fel de aparat de luminat apăru apoi şi, în cele din urmă, un grup de artişti dispăru în dormitorul lui Poirot, care fusese transformat într-o temporară cameră de schimbat costume. Cu puţin timp înainte de ora opt, Japp sosi, într-o dispoziţie cătuşi de puţin veselă.

Am înțeles că detectivul oficial nu prea era de acord cu planul lui Poirot.

— Puțin melodramatic, ca toate ideile lui. Dar, nu poate face nici un rău și, așa cum spune el, ne-ar putea scuti de o mulțime de necazuri. A fost foarte inteligent în privința cazului. Și eu miroseam același lucru, desigur... Simțeam instinctiv că Japp cam „storcea” adevărul... Dar, continuă Japp, i-am promis să-l las să joace sfârșitul cum vrea el. Ah! Lată-i că sosesc.

Lordul veni primul împreună cu doamna Mallaby, pe care încă n-o văzusem. Era o femeie drăguță, brunetă și părea cam nervoasă. Urmară Davidsonii. Și pe Chris Davidson îl vedeam prima dată. Era destul de frumos într-un stil cam epatant, înalt și brunet, cu aerul degajat al unui actor.

Poirot aranjase scaunele cu fața spre ecran. Acesta era foarte puternic luminat. Poirot stinse celelalte lumini, așa încât camera rămase în întuneric, cu excepția ecranului. Se auzi vocea sa din întuneric.

— Doamnelor, domnilor, o scurtă explicație. Șase siluete vor trece pe rând pe ecran. Le cunoașteți. Pierrot și Pierrette, Punchinello, bufonul și eleganta Pulcinella, frumoasa Colombina, dansând ușor, Arlechinul, spiritul, invizibil omului!

După aceste cuvinte introductive spectacolul începu. Pe rând, fiecare siluetă pe care o menționase Poirot s-a așezat în fața ecranului, a rămas acolo pentru o clipă nemișcată și apoi a dispărut. Luminile se aprinseră și toți răsuflară ușurați. Toți fuseseră nervoși temându-se de ceva ce nu știau. Mi s-a părut că ceea ce avusese loc până atunci, n-avea câtuși de puțin sens. Dacă criminalul se găsea printre noi – și Poirot se aștepta ca lui să-i cedeze nervii doar la vederea chipului familiar – înscenarea eșuase în mod sigur, așa cum era de așteptat. Totuși, Poirot nu păru câtuși de puțin descurajat. El înainta, strălucind de bucurie.

— Acum, doamnelor și domnilor, Sunteți atât de buni să-mi spuneți, pe rând, ceea ce tocmai am văzut? Vreți să începeți, milord?

Domnul arăta cam uluit.

— Mă tem că nu prea înțeleg.

— Spuneți-mi numai ceea ce am văzut.

— Ei... Ei... Bine, așa zice că am văzut șase figuri trecând prin fața unui ecran, îmbrăcate pentru a reprezenta personajele din vechea comedie italiană, sau... pe noi noaptea trecută.

— Nu contează noaptea trecută, milord, interveni Poirot. Prima parte a spuselor dumneavoastră m-a interesat. Doamnă, sunteți de acord cu lordul Cronshaw?

În timp ce vorbea se întorsese spre doamna Mallaby.

— Eu... Da... Desigur.

— Sunteți de acord că ați văzut șase figuri reprezentând comedia italiană?

— Da, desigur.

— Domnule Davidson? Și dumneavoastră?

— Da.

— Doamnă?

— Da.

— Hastings? Japp? Da? Sunteți cu toții de acord? Se uită de jur împrejur la noi; fața i se făcuse palidă. Și ochii îi erau verzi, ca ai unei pisici.

— Și totuși greșiți cu toții! Ochii v-au înșelat, așa cum v-au înșelat și în noaptea de la Balul Victoria. „Să vezi lucrurile cu proprii tăi ochi”, cum se spune, nu înseamnă să vezi întotdeauna adevărul. Cineva trebuie să vadă cu ochii minții; trebuie să-ți folosești micile celule cenușii! Să știți, atunci, că în seara asta ca și în noaptea de la Balul Victoria, n-ați văzut șase figuri, ci numai cinci! Uitați-vă!

Luminile se stinseră din nou. O figură se așeză în fața ecranului – Pierrot!

— Cine-i acesta? Nu-i așa că e Pierrot? Întrebă Poirot.

— Da, strigarăm cu toții.

— Uitați-vă din nou!

Cu o mișcare rapidă, omul își lepădă veșmântul larg al lui Pierrot. Acolo, în lumina puternică, stătea strălucind Arlechinul! În aceeași clipă se auzi un țipăt și un scaun răsturnat.

— Să fii blestemat, se auzi vocea lui Davidson. Să fii blestemat! Cum ai ghicit?

Apoi se auzi sunetul cătușelor și vocea calmă, oficială a lui Japp:

— Te arestez, Cristopher Davidson pentru uciderea vicontelui Cronshaw; tot ce spui va fi folosit ca dovadă împotriva ta.

Un sfert de oră mai târziu. Apăruse un mic supeu ales și Poirot, cu fața strălucind de satisfacție, își etala ospitalitatea și răspundea la întrebările noastre nerăbdătoare.

— Totul a fost foarte simplu, împrejurările în care pomponul cel verde a fost găsit sugerau pe dată că fusese smuls din costumul ucigașului. Am eliminat-o din minte pe Pierrette (din moment ce-ți trebuie multă forță să înfigi un cuțit de masă) și m-am gândit că Pierrot ar fi criminalul. Dar Pierrot plecase de la bal cu aproape două ore înaintea comiterii crimei. Deci, el trebuie să se fi reîntors la bal mai târziu să-l omoare pe lord Cronshaw, sau, eh bien, trebuia să-l fi ucis înainte de a fi plecat! Era asta imposibil? Cine-l văzuse pe lordul Cronshaw după supeu în seara aceea? Numai doamna Davidson, a cărei declarație, am bănuir, era o invenție deliberată, spusă cu scopul de a explica lipsa pomponului, pe care, bineînțeles, ea îl tăiasa de la rochia sa pentru a-l pune în locul celui care lipsea de la costumul soțului ei. Dar, atunci, Arlechinul care a fost văzut în lojă la ora unu și jumătate trebuie să fi fost o substituie. O clipă mai înainte, luasem în considerare posibilitatea ca domnul Beltane să fie vinovatul. Dar cu elaboratul său costum era clar imposibil ca el să fi jucat dublu rol – cel al lui Punchinello și cel al Arlechinului. Pe de altă parte, pentru Davidson, un tânăr cam de aceeași înălțime cu victima și, în plus, actor de profesie, lucrul era extrem de simplu. Doar un amănunt mă neliniștea. Sigur că unui doctor nu-i putea scăpa diferența dintre un om, care era mort de două ore și unul mort de zece minute! Eh bien, doctorului nu i-a scăpat! Dar el nu a fost dus la cadavru și întreat „de cât timp e mort omul acesta?” Dimpotrivă, lui i s-a spus că omul fusese văzut în viață cu zece minute mai

înainte, așa încât el doar a comentat, la anchetă, înțepenirea anormală a membrelor pe care nu putea să și-o explice! Acum, totul se închea în jurul teoriei mele. Davidson îl omorâse pe lordul Cronshaw imediat după supeu, când, vă amintiți, a fost văzut trăgându-l înapoi în cameră. Apoi a plecat cu domnișoara Courtenay, a lăsat-o la ușa apartamentului ei (în loc de a intra și a încerca s-o liniștească, după cum a afirmat) și s-a întors în grabă la Colossus, dar ca Arlechin, nu ca Pierrot – o simplă transformare efectuată prin îndepărtarea costumului de deasupra.

Unchiul victimei se aplecă în față cu o expresie perplexă.

— Dar dacă e așa, el trebuie să fi venit la bal pregătit să își omoare victima. Oare ce motiv ar fi putut avea? Motivul, pe ăsta nu-l înțeleg.

— Ah!

— Acum ajungem la a doua tragedie – cea a domnișoarei Courtenay. A existat un element pe care toată lumea l-a trecut cu vederea. Domnișoara Courtenay a murit de cocaină, dar drogul era în cutia emailată găsită pe cadavrul lordului Cronshaw. De unde a luat ea atunci doza care i-a fost fatală? Numai o singură persoană i-ar fi putut-o da. Davidson. Și asta explică totul. Inclusiv prietenia ei cu familia Davidson și cererea ei ca Davidson s-o conducă acasă. Lordul Cronshaw, care era un oponent aproape fanatic al folosirii drogurilor, a descoperit că ea întrebuița cocaină și a bănuit că Davidson i-o furniza. Fără îndoială, că acesta a negat, dar lordul Cronshaw a reușit să afle adevărul de la domnișoara Courtenay, la bal. El putea s-o ierte pe biata fată, dar nu avea, desigur, nici o îndurare pentru omul care trăia din traficul de droguri. Davidson era confruntat cu aflarea secretului său și cu ruina. S-a dus la bal hotărât să-l facă pe Cronshaw să tacă cu orice preț.

— Atunci moartea lui Coco a fost un accident?

— Bănuiesc că a fost un accident, pus la cale cu dibăcie de Davidson. Ea era foarte furioasă pe Cronshaw, mai întâi pentru reproșurile lui și, în al doilea rând, pentru că îi luase cocaina. Davidson i-a dat de la el mai multă și, probabil, i-a

sugerat să mărească doza în semn de sfidare față de „bătrânul Cronch”!

— Încă un lucru, am zis eu. Nișa și draperia? De unde ai știut de ele?

— Dar asta era cel mai simplu dintre toate, mon ami. Ospătarii intraseră și ieșiseră din cămăruță, deci, evident, cadavrul nu putea să fi zăcut pe dușumea, unde a fost găsit. Trebuia să fie un loc în cameră unde acesta putea fi ascuns. M-am gândit la o draperie și la o nișă în spatele acesteia. Davidson a târât cadavrul acolo și, mai târziu, după ce a atras atenția asupra lui în lojă, l-a scos din acel loc, înainte de a părăsi definitiv balul. A fost una dintre cele mai reușite acțiuni ale sale. Este un tip inteligent!

Dar în ochii verzi ai lui Poirot am citit, fără să greșesc, remarca nerostită: „Dar nu atât de inteligent precum Hercule Poirot!”

SFÂRȘIT